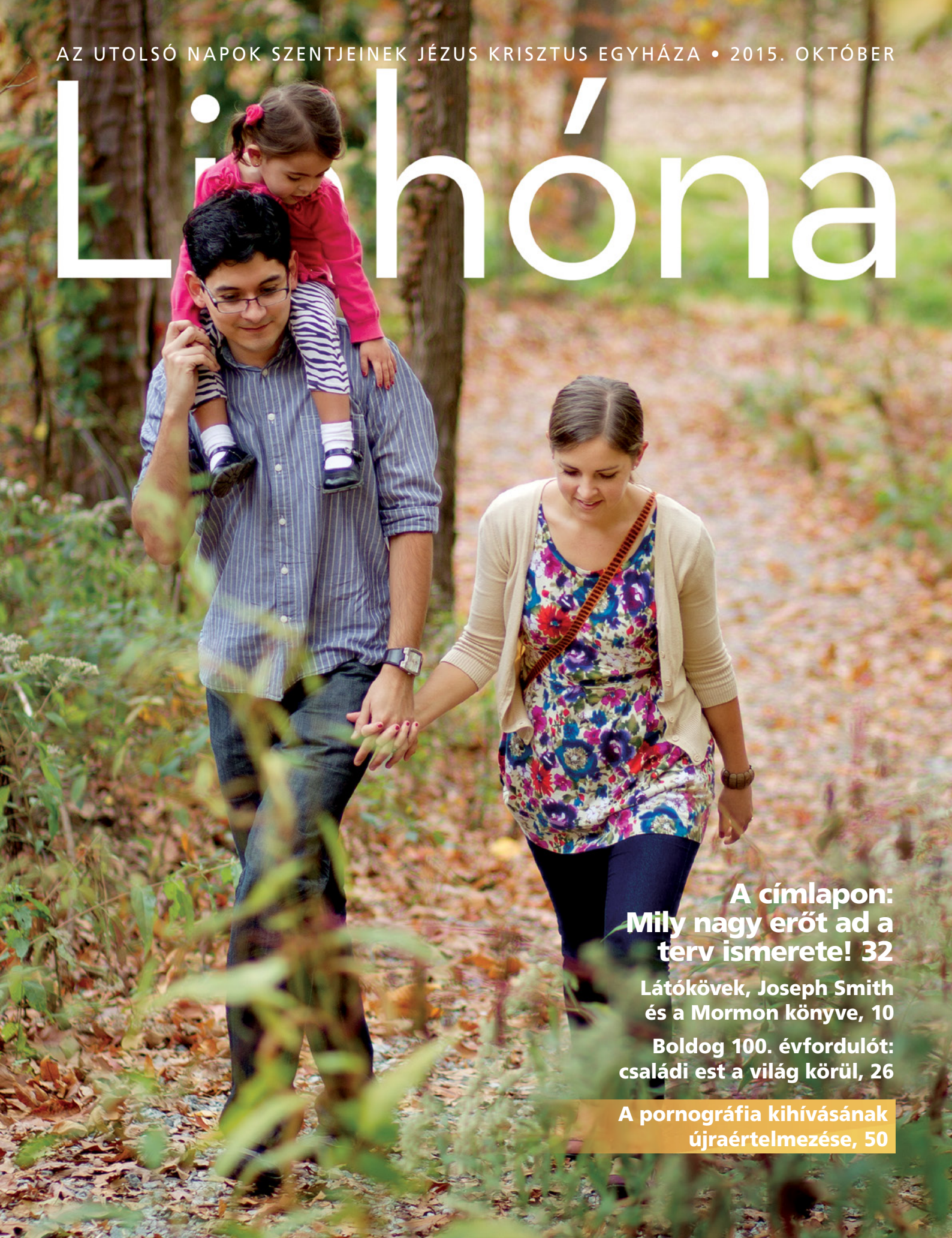

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2015. OKTÓBER

Lihóna

**A címlapon:
Mily nagy erőt ad a
terv ismerete! 32**

Látókövek, Joseph Smith
és a Mormon könyve, 10

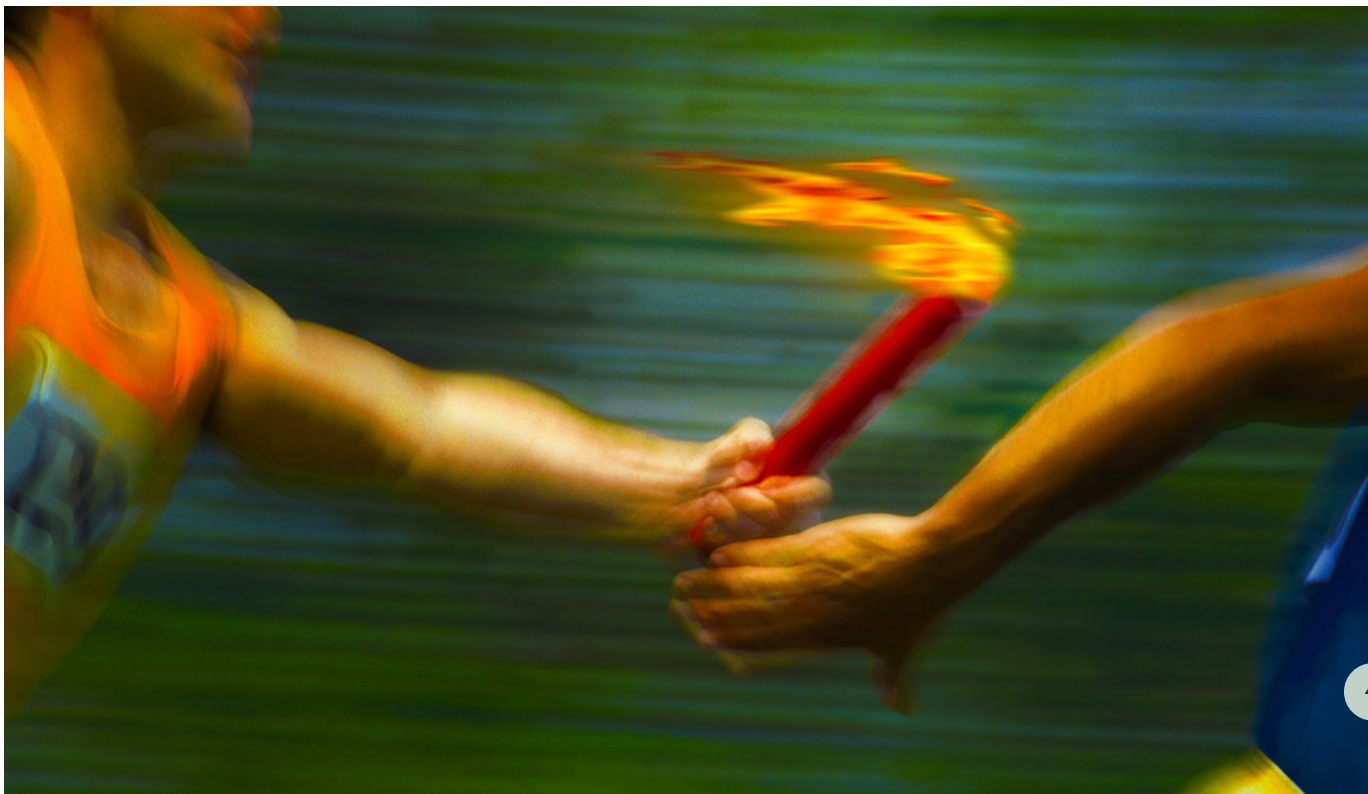
Boldog 100. évfordulót:
családi est a világ körül, 26

A pornográfia kihívásának
újraértelmezése, 50

*„Más példázatot is mondott nékik: Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhoz, a melyet
vévén az asszony, három mércze lisztbe elegyíte, míg nem az egész megkele.”*

Máté 13:33

ÜZENETEK

- 4** **Első elnökségi üzenet: Égjen még a fáklyád, mikor célba érsz**
Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
- 7** **Látogatótanítói üzenet: Jézus Krisztus isteni tulajdonságai: jószívúsággal és szeretettel teljes**

KIEMELT CIKKEK

- 10** **Joseph, a látnok**
Írták: Ifj. Richard E. Turley, Robin S. Jensen és Mark Ashurst-McGee
Miként volt képes Joseph próféta betölteni látnoki elhívását, és lefordítani a Mormon könyvét?
- 18** **Szavak, melyek megváltoztatják a világunkat**
Írta: Norman C. Hill
Az egyik ghánai kerületi tanács írástudatlanság elleni küzdelme rendkívüli áldásokat eredményezett néhány szent számára.
- 22** **Megtanítani a fiatalokat a Szabadító módján való vezetésre**
Írta: Carol F. McConkie
A mostani fiatalok az egyház leendő vezetői, de már ma is szert lehetnek vezetői tapasztalatokra.
- 26** **Az a csodás családi est**
Körkép arról, hogy miként vesznek részt az egyháztagok világszerte ebben a fontos, családteremtő tevékenységben.

- 32** **A szabadítás terve: a tudás iránymutató szent kincse**
Írta: Robert D. Hales elder
Atyánk tervének támogatása kulcsfontosságú volt a sikerhez a halandóság előtti életben, és ebben az életben is a sikerünk kulcsát jelenti.

ROVATOK

- 8** **Szolgálat az egyházban: Elég volt-e, amit megtettem?**
Írta: Brook Barton
- 9** **Elmélkedések: Tök vagy dinnye?**
Írta: Rachel Cox
- 40** **Utolsó napi szentek történetei**
- 80** **Míg újra találkozunk: Út a biztonságba**
Írta: Henry B. Eyring elnök

BORÍTÓ

Címoldal: A fényképes illusztrációt Cody Bell készítette. Címoldal belseje: Fénykép © StockFood/Talbott, Barbara. A hátoldali belső borítót fényképezte: Tiffany Myloan Tong.

44

44 Igaz szándékkal élni

Írta: Randall L. Ridd

Döntéseitek „miértjeinek” vizsgálata segíteni fog tudatosabb és összeszedettebb életet élnetek.

48 Hit, szolgálat és egy vekni kenyér

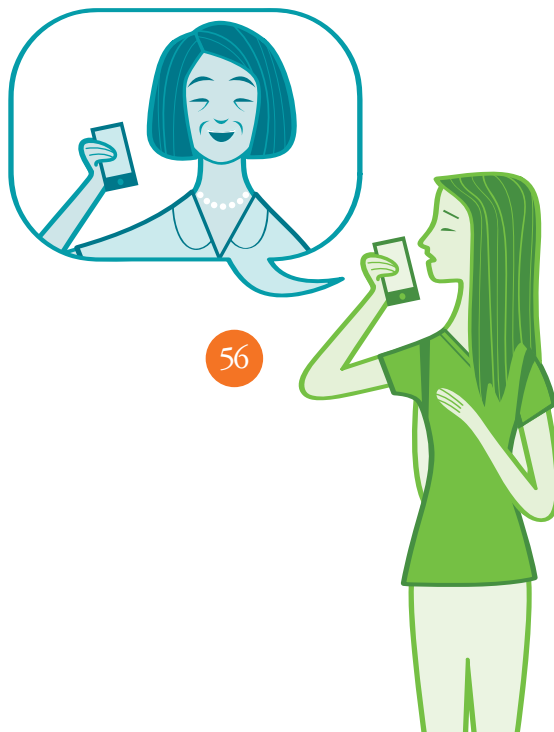
Írta: Mudalige Nisszanka

„Niss” Mutu

A misszionáriusokkal akartam tanítani – csak éppen nem tudtam, miből fog telni az útra.

**Lássuk,
megtalálod-e az
ebben a számban
elrejtett Liahónát!**
**Tipp: Hol találhatok
segítséget, ami-
kor nem tudjátok,
mit tegyetek?**

56

50 Kiszabadulni a pornográfia csapdájából

Írta: Dallin H. Oaks elder

Öt tantétel, amelyek segítenek nektek megfelelően reagálni a szexuális médiatartalmakra.

56 Jó helyen, jó időben

Néha pontosan tudod, hogy az Úrnak jó oka volt oda helyezni téged – vagy másokat –, ahol éppen vagy.

58 Poszter: Az életed könyve**59 Sort sorra: 1 Mózes 1:26–27****60 Kerestem az igazságot**

Írta: Peng Hua

Gyermekekoromtól fogva arra tanítottak, hogy Isten nem létezik – nekem azonban saját választ kellett találnom.

62 Bámulatos fiatal férfiak és fiatal nők a szentírásokban

Írta: Gisela Guthier

A szentírásokban említett fiatalok, hozzátok hasonlóan, nehézségekkel és kísértésekkel szembesültek. Mit tanulhattok hitük és bátorságuk példájából?

64 Kérdések és válaszok

Hogyan törődhetek bele anyukám halálába, ha egyszer bőjtöltünk és imádkoztunk, hogy ne haljon meg?

72

66 Győztes döntés

Írta: Marissa Widdison

Miranda végre esélyt kapott, hogy egy győztes csapatban játsszon. De vajon játszhat-e vasárnaponként?

68 Kérdéssarok

Mit szeretsz a leginkább abban, hogy az egyház tagja vagy?

69 A mi oldalunk**70 Olvassuk a szentírásokat! Péter, Kornélius és az angyal**

Írta: Erin Sanderson

72 Közel a segítség

Írta: Kimberly Reid

Tomi meglátott valamit, amit nem kellett volna, de túlságosan félt elmesélni a szüleinek.

74 Jaj, ne! Most mi lesz?

Mit tegyetek, amikor olyat láttok, amiről tudjátok, hogy rossz?

75 Kristóf és a tökmagok

Kristóf nem hitte, hogy valaha is megnő annyira, hogy misszióba menjen, mint a bátyja.

79 Zene: Egyedi lelkek

Írta: Jan Pinborough és Michael F. Moody

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar,
Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Joseph W. Sitati

Tanácsadók: Randall K. Bennett, Craig A. Cardon,
Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztag-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztense: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Megan VerHoef

Alkotói és szerkesztői csoport: Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H.
Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal,
Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines,
Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy,
Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomtatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Fordítás: Bórcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a
kapcsolatot az Ügyfélszolgálatl.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruháza: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a
liahona.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: *Liahona*,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és
„iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken
jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt,
fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi,
japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar,
malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz,
örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano,
szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és
vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2015. Minden jog fenntartva. Printed in the
United States of America.

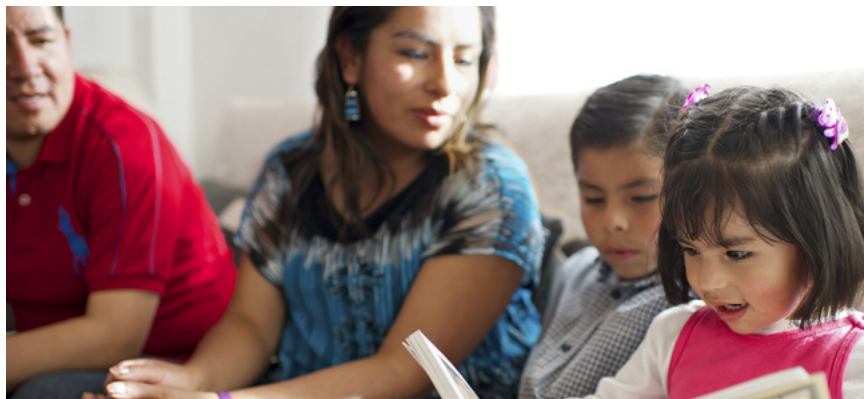
A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető
másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni
használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni
azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett
tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő
címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2015 Vol. 23 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480)
Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year
(January, April, May, July, October, and November) by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple
St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per
year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage
Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent issue; old
and new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ötletek a családi esthez

*Az e lapszámban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható
a családi est alkalmával. A következőkben ismertetünk két példát.*

Az a csodás családi est, 26. oldal:

Lehet, hogy soha nem hagytok ki egyetlen
alkalmat sem. Lehet, hogy még csak
most próbáljátok először. Akárhogy is van,
érdemes lehet egy különleges családi estet
tartanotok – *a családi est tiszteletére!* A
cikket elolvasva példákat találhattok arra,
hogy világszerte a családok miként töltik
együtt kellemesen az időt, miközben az
evangéliumról tanulnak. Érdemes lehet
megbeszélgetek, hogyan fogjátok elérni,
hogy megtartsátok a családi esteket.
Miként kell esetleg átalakítanotok ahhoz,
hogy megfeleljen a családotok szükség-
leteinek? Az is lehet, hogy családként
ismét elköteleztetek magatokat, hogy a
körülményeitektől függetlenül elsőbbséget

biztosítottok e százéves hagyománynak az
otthonotokban.

Közel a segítség, 72. oldal: Érdemes lehet
családként közösen elolvasnotok a cikket,
azután megbeszélni az alábbi kérdéseket:
(1) Miféle képekkel vagy tartalmakkal
találkozhatnak a gyerekek? (2) Ezek közül
melyek azok, amelyeket nem lenne jó lát-
nunk vagy nézegetnünk? (3) Mit tennének
az egyes családtagok egy adott helyzetben,
amikor valami olyasmit látnak vagy halla-
nak, amiről tudják, hogy nem kellene? Ha
segítségre van szükségetek az ötletekhez,
beszéljétek meg a 74. oldalon található
stratégiákat a Jaj, ne! Most mi lesz? című
cikkből (pl. otthagyni a helyzetet, beszélni
a szülőkkel, szolgálatot végezni stb.)

A SAJÁT NYELVEDEN

A *Liahona* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a languages.lds.org honlapon.
Látogass el a **Facebook.com/liahona.magazine** oldalra családi est ötletekért, segítségért a
vasárnapi leckékhez, valamint olyan tartalomért, melyet megoszthatsz az ismerőseiddel és a
családoddal (jelenleg csak angol, portugál és spanyol nyelven áll rendelkezésre).

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

családi est, 26
döntések, 9, 44, 58, 66
egyházi elhívások, 8
egyháztagság, 68
egyház történet, 10
fiatalok, 22, 62
halál, 64
házasság, 32
ima, 43, 64, 72
írni-olvasni tudás, 18
Jézus Krisztus, 7
Joseph Smith, 10

jószívűség, 7
kinyilatkoztatás, 80
könyörület, 50
média, 50, 72, 74
megtérés, 60
misszionáriusi munka, 44,
48, 60, 70
Mormon könyve, 10, 44
Ószövetség, 59
önrendelkezés, 32
pornográfia, 50, 72
prioritások, 9

próféták, 10, 80
sabbat napja, 66
sugalmazás, 40, 41, 42, 56
szabadítás terve, 32
szentírások, 18, 59, 62
szolgálat, 8, 56
szorgalom, 4
tanácsok, 18
templomok, 69
Újszövetség, 70
vezetőség, 22

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök

második tanácsos az Első Elnökségben

ÉGJEN MÉG A FÁKLYÁD, MIKOR célba érsz

Volt az ókori Görögországban egy *lampadedromia* elnevezésű futóverseny.¹ Ezen a versenyen a futók fáklyát tartottak a kezükben, majd átadták azt a következő futónak és így tovább, amíg a csapat utolsó tagja is be nem ért a célba.

A díjat nem a leggyorsabban futó csapat kapta. Az a csapat kapta, amelyik úgy ért elsőnek célba, hogy még égett a fáklyája.

Van ebben egy mélyenszántó tanulság, melyet az ősi és a mai próféták tanításai is tartalmaznak: habár fontos elindulni a versenyen, ennél is fontosabb, hogy égjen még a fáklyánk, mikor célba érünk.

Salamon erős kezdése

A nagy Salamon király az erős kezdést példázza. „Szeretéd pedig Salamon az Urat, járván Dávidnak az ő atyjának parancsolatiban” (1 Királyok 3:3) ifjú korában. Isten elégedett volt vele, és így szólt hozzá: „Kérj, a mit akarsz, hogy adjak néked” (1 Királyok 3:5).

Gazdagság és hosszú élet helyett Salamon „értelmes szívet” kért, „hogy tudja ítélni a te népedet, és tudjon választást tenni a jó és gonosz között” (1 Királyok 3:9).

Ez annyira tetszett az Úrnak, hogy nemcsak bölcsességgel áldotta meg Salamont, hanem mérhetetlen vagyonnal és hosszú élettel is.

Habár Salamon tényleg nagyon bölcs volt, és sok nagy dolgot tett, a befejezés nem sikerült ilyen erőre. Sajnos az élete későbbi éveiben „gonosz dolgot cselekedék Salamon az Úr szemei előtt, és nem követé olyan tökéletességgel az Urat” (1 Királyok 11:6).

Célba érné a saját versenyünkön

Vajon hányszor kezdtünk bele olyasmibe, amit azután nem fejeztünk be? Fogókúrák? Rendszeres testmozgás? A szentírások napi olvasására vonatkozó fogadkozások? Azok az elhatározásaink, hogy jobb tanítványai legyünk Jézus Krisztusnak?

Vajon milyen gyakran teszünk fogadalmakat januárban – izzó eltökéltséggel kitarva mellettük pár napig, pár hétig, vagy akár pár hónapig is –, hogy azután októberben azzal szembesüljünk, hogy elkötelezettségünk lángjából szinte csak kihűlt hamu maradt?

A minap láttam egy vicces képet. Egy kutya hevert az általa szétmarcangolt papír mellett, amelyen ez állt: „Igazolás kutyaiskola elvégzéséről”.

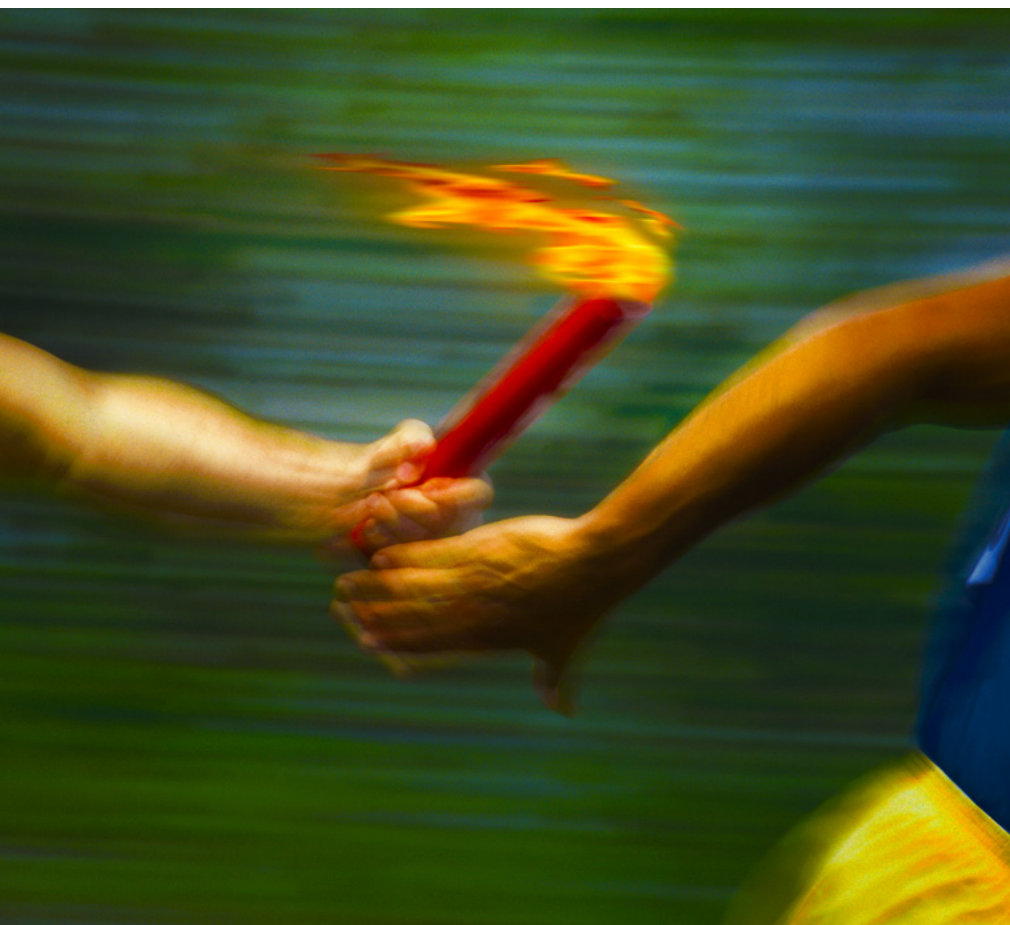
Néha mi is ilyenek vagyunk.

Jók a szándékaink. Erősen indítunk. A legjobb formánkat akarjuk hozni. A végén azonban szétmarcangolva, eldobva és elfelejtve hevernek körülöttünk a fogadalmaink.

Az emberi természethez hozzá tartozik a botlás, a kudarc, és néha a verseny feladásának vágya is. Jézus Krisztus tanítványaiként azonban nem csupán a versenyen való indulást vállaltuk, hanem azt is, hogy befejezzük azt – még-hozzá egy fényesen égő fáklyával a kézben. A Szabadító ezt ígérte a tanítványainak: „De a ki mindvégig állhatatos marad, az idvezül” (Máté 24:13).

Hadd fogalmazzam át a Szabadító napjainkra vonatkozó ígéretét: Ha megtartjuk a parancsolatait, és ég még

Amíg folyamatosan felemelkedünk és a Szabadító felé haladunk, fényesen égő fáklyával nyerjük meg a versenyünket.

A fáklya fénye ugyanis nem belőlünk fakad, sem nem abból, amit teszünk.

A fény a világ Szabadítójától jön.

Még hozzá egy olyan világosság az, melyet soha nem lehet elhalványítani. Olyan világosság, amely elnyeli a sötétséget, begyógyítja a sebeinket, és még a legmélyebb bánat és a felfoghatatlan sötétség közepette is lobog.

Olyan világosság, amely minden értelmet felülmúl.

Kívánom, hogy mindannyian érjünk célba a megkezdett ösvényünkön! Szabadítónk és Megváltónk, Jézus Krisztus segítségével pedig örömtelien, egy még mindig égő fáklyával fogunk célba érni. ■

a fáklyánk, amikor célba érünk, akkor örök életünk lesz, amely Isten összes ajándéka közül a legnagyobb (lásd T&Sz 14:7; lásd még 2 Nefi 31:20).

A soha meg nem szűnő világosság

Néha – a botlások, esések vagy akár feladások után – elbátortalanodunk, és úgy hisszük, hogy a fényünk kialudt és a versenyt elvesztettük. Bizonyosságomat teszem azonban, hogy Krisztus világosságát nem lehet kioltani. Az a legsötétebb éjszakában is ragyog, és újra bevilágítja a szívünket, amihez nem kell mást tennünk, csak felé hajtunk a szívünket (lásd 1 Királyok 8:58).

Nem számít, milyen gyakran vagy milyen mélyre bukunk, Krisztus világossága mindig fényesen lángol. És még a legmélyebb éjszakában is elegendő, ha csak egyet lépünk Felé – az Ő világossága felemészti az árnyakat és ismét tüzet gyújt a lelkünkben.

A tanítványság eme versenye nem rövidtávfutás, hanem maraton. Ebben pedig nem sokat számít a sebességünk. Sőt, kizárólag úgy veszíthetjük el a versenyt, ha végül meghátrálunk vagy feladjuk.

JEGYZET

1. *Harpers Dictionary of Classical Antiquities* (1898), "Lampadedromia," www.perseus.tufts.edu/hopper. Pauszaniasz említ egy másfajta fáklyás futást is, amelyben a versenyzők – feltehetőleg törzsenként egy – nem adták tovább a fáklyájukat. De csakúgy, mint a *lampadedromia* esetében, a győztes itt is az volt, aki elsőként ért célba a még égő fáklyával.

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Érdemes lehet arra buzdítanod az általad tanított embereket, hogy gondolják át: hol is tartanak éppen az életük „versenyeiben”? Vajon fényesen ég a fáklyájuk? Felolvashatod azt a mondatot, mely szerint Krisztus világossága olyan világosság, „amely elnyeli a sötétséget, begyógyítja a sebeinket, és még a legmélyebb bánat és a felfoghatatlan sötétség közepette is lobog”. Utána pedig érdemes lehet megbeszélni velük, miként hatott az életükre Krisztus világossága a múltban, és miként hat rá most.

Tápláld a fáklyádat: a 30 napos próba

Az egyházban lévő fiatalok zsúfolt életében könnyen előfordulhat, hogy belesüppednek a napi megszokásokba, különösképpen lelki téren. Szinte mindennap azonos módon olvassuk a szentírásainkat, imádkozunk és hódolunk, utána pedig nem értjük, hogy látszólag miért vagyunk lelki hullámvölgyben.

Az egyik legjobb módja annak, hogy a fáklyád továbbra is fényesen égjen, ha jelentőségteljes lelki élményekről gondoskodsz magadnak. Ezt persze könnyebb mondani, mint megtenni, úgyhogy itt egy javaslat, amelyik segíthet a további lelki fejlődésben: Gondolj egy olyan evangéliumi tevékenységre, amelyet még soha (vagy szinte soha) nem végeztél, és kötelezd el magad, hogy egy hónapon át mindennap megteszed. Kezdheted apró lépésekkel, mert meg fogod látni, hogy könnyebb a kis változásokat

maradandóvá tenni. Több hitet és erőfeszítést követelhet tőlünk, hogy olyasmit tegyünk, ami a lelki kényelmi zónánkon kívülre helyez bennünket. Amikor azonban így teszünk, akkor meghívjuk magunkhoz a Szentlelket, valamint a Mennyei Atyába vetett nagyobb hitről, és a hozzá való közeledés vágyáról teszünk bizonyosságot. Kezdsenek ime néhány ötlet:

- Tűzd ki célul, hogy reggel és este is mondasz imát. Próbáld ki, hogy fennhangon imádkozol.
- Kelj fel negyedórával korábban, és iskola előtt még olvasd a szentírásaidat.
- Olvasd a korábbi általános konferenciai beszédeket.
- Tegyél ki valamelyik közösségi oldalra egy szentírást a Mormon könyvből.
- A megszokott zenéid helyett hallgass himnuszokat vagy egyházi zenét.

GYERMEKEKNEK

Tegyétek fényesebbé a fáklyátokat

Hosszú idővel ezelőtt Görögországban létezett egy verseny, ahol a futók egy-egy meggyújtott fáklyát vittek. Az győzött, aki úgy futotta le az egész távot, hogy a végén még

mindig égett a fáklyája. Uchtdorf elnök szerint az élet erre a versenyre hasonlít. A kezünkben tartott fáklya Krisztus világossága. Amikor Jézus Krisztushoz hasonlóak szeretnénk lenni, olyankor felizzítjuk a fáklyánk lángját.

Mosolyogni vagy ráköszönni valakire, aki magányosnak tűnik

Haragudni valakire

Vigyázni a testedre

Kicsúfolni a testvéredet

Engedelmeskedni a prófétának

Feladni, amikor hibázol

Segíteni valakinek

Színezd be minden olyan tevékenység karikáját, amely által ez a kisfiú hasonlóbba válhat Jézushoz, és fényesebben éghet a fáklyája.

Imádságos lélekkel tanulmányozd ezt az anyagot, és törekedj rá, hogy megtudd, mit kell megosztanod. Hogyan fog segíteni a Szabadító életének és szerepeinek megértése az Őbelé vetett hited gyarapodásában, és abban, hogy áldásban részesíthesd azokat, akik felett látogatótanítóként űrködsz? További információkért látogass el a reliefsociety.lds.org honlapra!

Jézus Krisztus isteni tulajdonságai: jószívűséggel és szeretettel teljes

Ez az üzenet annak a látogatótanítóiüzenet-sorozatnak a része, amely a Szabadító isteni tulajdonságait mutatja be.

A Kalauz a szentírásokhoz meghatározása szerint a jószívűség „a legmagasabb, legnemesebb, legerősebb fajta szeretet” (jószívűség). Ez Jézus Krisztus tiszta szeretete. Amikor Jézus Krisztusról tanulunk és hozzá hasonlóvá igyekszünk válni, elkezdjük érezni életünkben az Ő tiszta szeretetét és a késztetést, hogy úgy szeressünk és szolgáljunk másokat, ahogyan azt Ő tenné. „A jószívűség azt jelenti, hogy türelmesek vagyunk azzal, aki bajban hagyott minket – mondta Thomas S. Monson elnök. – Azt jelenti, hogy nem sértődünk meg egykönnyen. Azt jelenti, hogy elfogadjuk a gyengeségeket és a hibákat. Az embereket olyannak fogadjuk el, amilyenek valójában. Azt jelenti, hogy túltekintünk a fizikai megjelenésen, és azokat a tulajdonságokat nézzük, melyek nem fakulnak meg az idő

múlásával. Azt jelenti, hogy nem skatulyázunk be másokat.”¹

A Mormon könyvében azt a nagy igazságot olvashatjuk, hogy szívünk minden erejével kell az Atyához imádkoznunk, hogy eltöltsön bennünket ez a szeretet, melyet Ő mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak; hogy Isten fiaivá és leányaivá lehessünk; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt; hogy meglehessen ez a reménységünk; hogy megtisztulhassunk, miként ő is tiszta (lásd Moróni 7:48).

További szentírások

János 13:34–35;
1 Korinthusbeliek 13:1–13;
1 Nefi 11:21–23;
Ether 12:33–34

Hit, család, segítségnyújtás

Történelmünkéből

„Az egyik nőtestvér, aki akkoriban veszítette el a férjét, hálás volt a látogatótanítóiért, akik együtt gyászoltak vele, és vigasztalták őt. Ezt írta: »Készségbeesetten szükségem volt valakire, akibe belekapaszkodhatok; valakire, aki meghallgat engem. [...] És ők meghallgattak. Megvigasztaltak. Együtt sírtak velem. Megöleltek..., [és] kiségitettek a magány első hónapjainak mély kétségbeeséséből és depressziójából.«

Egy másik nő így foglalta össze érzéseit arról az alkalomról, amikor igaz jószívűségben részesült a látogatótanítójától: »Tudtam, hogy több vagyok neki, mint csupán egy szám a nyilvántartásban. Tudtam, hogy törődik velem.«²

E nőtestvérekhez hasonlóan világszerte sok utolsó napi szent bizonyíthatja a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke, Boyd K. Packer elnök (1924–2015) által tett következő kijelentés igaz voltát: „Milyen vigasztaló tudni, hogy nem számít, merre [megy egy család], egy egyházi család várja őket. Attól a naptól, hogy megérkeznek, a férfi egy papsági kvórumhoz, a nő pedig a Segítő-egylethez fog tartozni.”³

Gondold át

Miként szolgál számunkra Krisztus tökéletes példával a szeretetre és a jószívűségre?

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: A jószívűség soha el nem múlik. *Liahóna*, 2010. nov. 124.
2. *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 131–132.
3. *Leányaim a királyságomban*, 96.

VAJON ELÉG VOLT, AMIT TETTEM?

Írta: Brooke Barton

Egy elveszett juhokról szóló lecke segített megértenem, hogyan tölthetem be legjobban az elhívásomat.

23 éves koromban elhívtak a házaspár egyetemistákból álló egyházközségünk segítőegyleti elnökévé. Emlékszem, hogy mennyire tudatában voltam a hiányosságaimnak, és hogy mennyire a tőlem telhető legjobbat akartam nyújtani. Lelkesen és izgatottan vártam a szolgálatot, de kételkedtem abban, hogy képes leszek jó vezetővé válni.

A Segítőegylet elnökeként eltöltött néhány hónap elteltével úgy éreztem, hogy nem elég az, amit teszek. Szerettem volna megtalálni az összhangot a nőtestvérekkel és ráérezni az egyéni szükségleteikre, de úgy éreztem, hogy ez valahogy nem akar sikerülni.

Beszéltem a püspökömmel, és elmondtam neki az aggodalmaimat. Elmagyaráztam, hogy egyszerűen nem tudom elérni az összes nőtestvért, akit szeretnék. Kifejtettem, milyen jó lenne, ha lenne belőlem vagy öt példány, hogy úgy legyen elvégezve a munka, ahogyan az szerintem megfelelő. Megpróbáltam könnyedén és viccelődve beszélni az aggodalmairól, de a szememet hamar elöntötték a csüggedés könnyei. A püspök mosolygott, és a valaha hallott egyik legjobb vezetési tanácsot kaptam tőle.

„Ismered a pásztor történetét, aki az egyik juhát elvesztve otthagya a kilencvenkilenczet, hogy megtalálja

azt az egyet?” – tette fel a kérdést (lásd Lukács 15:4–7). Bólintottam.

„Igen sok bölcsesség rejlik ebben a példabeszédben – folytatta a püspök. – A pásztor tudta, hogy a kilencvenkilenc jól meglesz nélküle is, amíg ő elmegy megkeresni azt az egy elveszett juhot.”

Azután a következő tanácsot adta:

„Tudod, a kilencvenkilenc kiválóan tud vigyázni egymásra, amíg te távol vagy. Lelkesítik egymást, és nagyon jól összetartanak. Azt ajánlom, hogy azokra összpontosíts, akik elveszettek tűnnek. A többiek rendben lesznek.”

Erős tanúságot éreztem, hogy az általa elmondottak igazak, és hogy szükségtelen egyszerre az egész nyáj miatt aggódnom. Az kell hogy legyen a célom, hogy felkutassam az elveszetteket, és visszahívjam őket a nyájba. Így véghezvihetők Mennyei Atyánk céljai, én pedig eszköz lehetnék a kezében.

Amint megfogadtam a püspök tanácsát, azt éreztem, hogy nagyobb mértékben értem, milyen szolgálatot is vár tőlem az Úr az Ő királyságában. Elnyertem továbbá egy olyan lelki megelégedést, amely megerősített az elhívásomban, hiszen immár a Szabadító iránymutatása szerint szolgáltam. A Szentlélek hatalma által a püspököm a megértés és meglátás nagyszerű ajándékát adta nekem.

Bizonyágomat teszem, hogy amikor imádkozunk és sugalmazásra törekszünk papsági vezetőinktől, ők elnyerik azt a sugalmazást, mely által megmutathatják nekünk az igazlelkű vezetés módjait. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

TÖK VAGY DINNYE?

Írta: Rachel Cox

*Néha nincs hibás választás.
Csak választás van.*

Édesapám eléggé meglepődött, amikor a tavaly elvetett sütőtök magok egyszer csak a sárgadinnye ágyás közepén hajtottak ki idén nyáron. A dinnyék meglehetősen szépen növekedtek – ahogyan a sütőtökök is. Mi több, annyira jól, hogy édesapám már már hajlott arra, hogy engedje a tököket tovább növekedni. Tudta azonban, hogy ha így tesz, akkor a sütőtökök gátolni fogják a dinnyék növekedését.

Így hát választani kellett. Megtehetette volna, hogy kihúzza a sütőtököket, jobb feltételeket biztosítva ezáltal a dinnyéknek. Vagy engedte volna növekedni a tököket, és hagyhatta volna, hogy esetleg kiszorítsák a sárgadinnye palántákat – aminek eredményeképpen mindkettő kevesebb gyümölcsöt hozott volna. Tök vagy dinnye? Ezúttal két jó lehetőség közül kellett választani.

Ezek mérlegelése után édesapám úgy döntött, hogy kihúzza a nekiindult sütőtök palántákat. Nemcsak azért, mert később hajtottak ki, hanem mert úgy döntött, hogy jobban szeretné a *betervezett* sárgadinnyéket, mint a meglepetés-tököket.

Ez az élmény arra sarkallt engem, hogy elgondolkozzak a választásainkon – különösképpen azokon,

amelyek a másokkal való kapcsolatainkat érintik. Legyen szó a családukról, a barátainkról, a munkaadóinkról, illetve azokról, akikkel randevúzunk vagy aki a házastársunk lesz: amikor két jó dolog között kell választani, néha nehéz felismerni, hogy melyik a helyes vagy a legjobb lehetőség – különösen, amikor el akarjuk kerülni a hibás választásokat. Néha megbénít bennünket a hibás választástól való félelem, és ez a félelem gátolhat bennünket abban, hogy hittel haladjunk előre. Az igazság azonban az, hogy néha nincs is *hibás* választás. Csak választás van. Édesapám esetében a döntés azon múlt, hogy mit *értékelt* többre. Egyáltalán nem örült a sütőtökök elpusztításának, de tudta, hogy később megbánná azt a kárt, amelyet a dinnyéknek okoznának.

Az életben néhány gyakori választási helyzetnek egyáltalán nincs

jelentősége. Például annak, hogy mit egyek reggelire, vagy hogy milyen színű ruhát vegyek fel mára. Amikor két jó dolog közül kell választani, akkor az édesapámhoz hasonlóan feltehetjük magunknak a kérdést: „Mit értékelek többre?” Utána pedig hozzuk meg a döntést, és haladjunk tovább hittel, bízva abban, hogy az Úr majd helyreigazít minket, ha valamiért mégis tévedtünk volna.

Néhány választás azonban *nagy* jelentőséggel bír. Thomas S. Monson elnök egyszer ezt mondta: „Állandóan döntésekkel találjuk szembe magunkat. Bátorságra van szükségünk, hogy azokat bölcsen hozzuk meg; bátorság kell ahhoz, hogy nemet, és ahhoz is, hogy igent mondjunk. Döntéseink *valóban* sorsdöntők” (Thomas S. Monson: A választás három pillére. *Liahóna*, 2010. nov. 68.). Amikor ilyen választásokkal szembesülünk, helyesebb így feltenni a kérdést: „Mit értékel többre az *Úr*?” Ha erre a kérdésre tudjuk a választ, akkor már csak a saját értékrendünket kell az Övéhez igazítani, majd pedig kitartani a választásunk mellett. Ebben az esetben mindig az a választás lesz a helyes. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

JOSEPH, A látnok

*A történelmi feljegyzések tisztázzák,
miként volt képes Joseph Smith betölteni
látnoki szerepét, és lefordítani a
Mormon könyvét.*

Írták: Ifj. Richard E. Turley egyházi segéd-történetíró és feljegyzésvezető,
valamint Robin S. Jensen és Mark Ashurst-McGee az Egyháztörténeti osztályról

1830. április 6-án, vagyis azon a napon, amikor megszervezte Krisztus Egyházát (amely később Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nevet kapta)¹, Joseph Smith egy kinyilatkoztatás szavait is kihirdette az összegyűlteknél. „Íme – jelentette ki e kinyilatkoztatásban Isten –, vezessetek magatok között feljegyzést, és ebben te [Joseph Smith] neveztesd a látnoknak” (T&Sz 21:1).

Joseph Smithnek az újonnan alakult egyházban betöltött látnoki szerepének legszembeötlőbb jele a Mormon könyve volt, melyről ismételtén kifejtette, hogy „Isten ajándéka és hatalma által”² lett lefordítva. Sokan azok közül, akik az egyház megszervezése előtti években a legszorosabb kapcsolatban álltak Josephfel, tanúi voltak annak a folyamatnak, melynek során a Mormon könyve napvilágra került, és valamilyen szinten értették a *látnok* szó jelentését.

A látnok jelentése

Mit jelentett az ifjú próféta és kortársai számára az, hogy *látnok*? Joseph bibliaolvasó családban nőtt fel, a Bibliában pedig többször is szó esik látnokokról [vagy „nézőkről”]. Sámuel 1. könyvében például ezt a magyarázatot adja a lejegyző: „Régen Izráelben azt mondták, mikor valaki elment Istent megkérdezni: Jertek, menjünk el a nézőhöz; mert a kit most prófétának neveznek, régen nézőnek hívták” (1 Sámuel 9:9).

A Biblia olyan embereket is említ, akik bizonyos tárgyak útján részesültek lelki megnyilvánulásokban. Ezek a tárgyak lehetnek vesszők³, lehetett póznára helyezett rézkígyó⁴ (amely az orvosi szakma jelképeként széles körben ismert), lehetett efód⁵ (a papi ruházat része, melynek két drágakő is a része volt), valamint lehetett az Urim és Tummim⁶.

Joseph Smith és felesége Emma Hale Smith ennek a háznak a földszintes részében lakott a Mormon könyve fordításának idejének egy részében. A ház jobb oldali, emeletes része későbbi hozzáépítés eredménye

Élete során ezrek, halála óta pedig milliók számára, Joseph prófétaként, látnokként és kinyilatkoztatóként vált ismertté

A „látás” és a „látók” részét képezték annak az amerikai, illetőleg családon belüli kultúrának, melyben Joseph Smith felnőtt. A XIX. századnak a Biblia nyelvezetével és az észak-amerikai bevándorlók által hozott anglo-európai hagyományokkal átítatott első évtizedeiben néhányan abban hittek, hogy azok, akik rendelkeznek a megfelelő adománnyal, képesek „látni” – más szóval képesek lelki megnyilvánulásokban részesülni bizonyos tárgyak, például látókövek révén.⁷

Az ifjú Joseph Smith is elfogadta korának olyan közkeletű néphagyományait, mint amilyen az elveszett vagy elrejtett tárgyak keresése volt látókövek segítségével. Mivel a bibliai beszámolókból nyilvánvaló volt, hogy az ősi időkben Isten tárgyakat is felhasznált az emberek hitének összpontosítására vagy lelki üzenetek közvetítésére, Joseph és mások is természetesnek vették, hogy ez a saját korukra is igaz. Joseph szülei, id. Joseph Smith és Lucy Mack Smith bátorították is a családjukat, hogy vegyenek részt ezekben a tevékenységekben, és használjanak egyes tárgyakat ilyen célokra. A Smith család lakóhelyein, a New York állambeli Palmyrában és Manchesterben a falusiak elveszett tárgyak felkutatására kérték fel Josephet, mielőtt 1829 végén Pennsylvániába költözött.⁸

Azok számára, akik nem látják át, hogy a XIX. században miként éltek meg vallásosságukat annak a térségnek a lakói, ahol Joseph is élt, ismeretlen lehet a látókövek fogalma. A tudósok körében is régóta vita tárgya életének ezen szakasza. A felvilágosodás avagy az „értelem kora” néven ismert, a lelki dolgokkal szemben a tudomány és a megfigyelhető világ elsőbbségét hangsúlyozó időszak volt részben az oka annak, hogy Joseph idejében sokan úgy kezdtek vélekedni, hogy a kövek, vesszők és egyéb tárgyak használata babonáság, illetőleg vallási célra nem helyénvaló.

Amikor évekkel később Joseph megosztotta figyelemre méltó történetét, a látomásaira és más lelki tapasztalásaira helyezte a hangsúlyt.⁹ Ezzel szemben, néhány volt társa a látókövek használatát emelte ki Joseph korai éveiből, abból a célból, hogy lerombolják a hitelességét egy olyan világ szemében, amely egyre inkább elutasította az ilyen szokásokat. Tekintettel arra, hogy az „értelem korában” sok leendő megtért vallásról alkotott felfogása amúgy is átalakulóban volt, Joseph és más korai egyháztagok úgy döntöttek, hogy térítő tevékenységük során nem foglalkoznak a néphagyományok hatásaival. A kanonizált kinyilatkoztatásokban azonban Joseph továbbra is azt tanította, hogy a látókövek és egyéb látnoki eszközök, valamint azok használatának képessége fontos és szent ajándék Istentől.¹⁰

A Mormon könyvének fordításához használt eszközök

A látóköveket a Joseph Smithről és a Mormon könyve fordításáról megemlékező történelmi beszámolók is megemlítik. Joseph hivatalos története, melynek megírása 1838-ban kezdődött, leírja a Moróniként azonosított angyal látogatását, aki a közeli dombon elrejtett arany lemezekről beszélt neki. Joseph visszaemlékezése szerint, miközben ő az angyallal társalgott, az elméje „látomásra tárult” – még hozzá olyan tisztán, hogy „ráismert a helyre”, mikor később személyesen is látta azt (lásd Joseph Smith története 1:42).

Történetében, melyet Joseph 1838-ban kezdett felvázolni, Moróni figyelmeztette, „hogy (atyám családjának szegényes körülményei miatt) a Sátán megpróbál majd megkísérteni, hogy a lemezeket meggazdagodás céljából szerezzem meg”. Ezt az angyal megtiltotta, idézte fel Joseph, aki szerint amennyiben Isten királyságának felépítésén kívül bármilyen más indíték vezérelte volna őt, akkor nem kaphatta volna meg azokat (lásd Joseph Smith

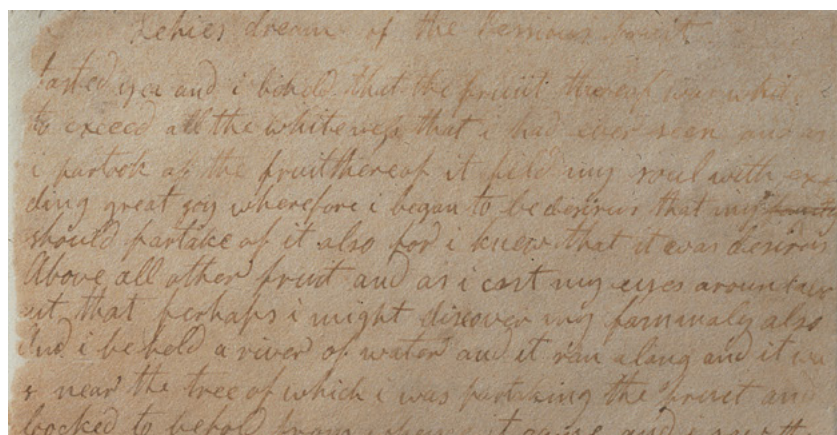
története 1:46). Korábbi, 1832-ben papírra vetett visszaemlékezéseiben Joseph kifejtette, hogy „meggazdagodás céljából kutattam a lemezeket, és nem tartottam be ama parancsolatot, mely szerint a szemem egyedül Isten dicsőségére tekintsen”¹¹. Ennek eredményeképpen négy éven át évente vissza kellett mennie a dombhoz, mígnem készen állt arra, hogy megkapja a lemezeket (lásd Joseph Smith története 1:53–54).

Joseph felidézte, hogy amikor 1827-ben végre megkapta Morónitól a lemezeket, azokkal együtt két követ is kapott a lefordításukhoz. Mind ő, mind a közeli ismerősei hagytak rájuk beszámolókat ezekről a kövekről. Úgy írják le azokat, mint amelyek megjelenésükben fehérek vagy átlátszóak voltak, a cvikkerhez vagy a mai szemüvegekhez hasonlóan ezüst ívekbe vagy keretekbe voltak foglalva, és egy nagy mellvérthez voltak kapcsolva.¹² A leírtak alapján ez a látnoki eszköz tekintélyes méretű lehetett. Joseph Smith édesanyja azt mondta, hogy a fia a kényelmesebb használat érdekében mindig lecsatolta a köveket a mellvértről.¹³

A Mormon könyve „fordítóeszközöknek” nevezi e köveket, és elmagyarázza, hogy „a kezdettől fogva arra a célra voltak elkészítve és továbbadva nemzedékről nemzedékre, hogy nyelveket fordítsanak”, illetve hogy „megtartja és megőrzi őket az Úr keze” (Móziás 28:14–15, 20).

A könyv azt is elmeséli, hogy az Úr „két követ” adott Járed fivérének, azzal az ígérettel, hogy azok segítenek majd a jövő nemzedékeknek megérteni az általa leírt szavakat. „Írd le ezeket a dolgokat, és pecsételd le – utasítja őt az Úr –; és a szerintem megfelelő időben majd megmutatom őket az emberek gyermekeinek.” Az Úr kifejti, hogy e kövekkel „felnagyítottam az emberek szemei előtt azokat a dolgokat, melyeket le fogsz írni” (Ether 3:24, 27).

Mire 1829 közepén Joseph Smith befejezte a Mormon könyve fordításának tollbamondását az írkokoknak, a *látmok* szó további pontosításra került a szövegben. A Mormon könyve tartalmaz egy, az egyiptomi Józsefnek tulajdonított prófétai jóvendölést, mely sze-

JÓVOLTÁBÓL: A JOBB OLIVASHATÓSÁG ENDEKÉBEN A FÉNYKÉPET NAGYOBB FELBONTÁSBAN KÖZÖLÜK

rint az egyik leszármazottja – nyilvánvalóan Joseph Smith – „kiváló látnok” lesz, aki más leszármazottaknak is „tudomásukra hozza a szövetségeket”, melyeket Isten az őseikkel kötött (2 Nefi 3:6, 7).

Egy másik Mormon könyvebeli történetben az ifjabbik Alma a fiának, Hélamánnak adja át a fordítóeszközöket. „[Ő]rizd meg ezeket a fordítóeszközöket” – tanácsolja neki Alma az ezüst ívekbe foglalt két kőre utalva. Alma azonban egy másik prófécia is idéz, amely mintha egyetlen kőről szólna: „És az Úr azt mondta: Egy követ fogok Gazélem szolgáltnak készíteni, amely világosságot adva fényleni fog a sötétségben” (Alma 37:21, 23).

Figyeljük meg, hogy bár a jóvendölés a „fordítóeszközök” (többes számú) kifejezéssel összefüggésben hangzik el, mégis úgy szól, hogy a jövőbeli szolga „egy követ” (egyes számban) fog kapni, „amely világosságot adva fényleni fog a sötétségben”.¹⁴ A korai utolsó napi szentek úgy hitték, ez a megjövendőlt szolga Joseph Smith.¹⁵

Részlet az eredeti Mormon könyve kézirat egyik lapjáról. A történetben Lehi családja épp útnak indul Jeruzsálemből. Ez ma az 1 Nefi 2. fejezetében található. Joseph Smith több írkoknak mondta tollba a Mormon könyvét. Az itt látható sorokat Oliver Cowdery vetette papírra

MORÓNI ANGYAL ÁTADJA JOSEPH SMITHNEK AZ ARANYLEMEZKET. C. A. CHRISTENSEN ALKOTÁSA.

Az egyház történelme során annak tagjai mindvégig azon voltak, hogy jobban megértsék Joseph Smith életének korai szakaszát, illetőleg az aranylemezek megtalálásának és lefordításának körülményeit. Ez az 1886-ban készült festmény C. C. A. Christensen alkotása, és azt ábrázolja, amikor Joseph Smith megkapta Moróni angyaltól az aranylemezeket

Valójában a történelmi bizonyítékok azt mutatják, hogy a „fordítóeszközök” néven ismert két kőön kívül Joseph Smith használt még legalább egy másik látókövet a Mormon könyve fordításakor. Ezt a követ gyakran egy kalapba helyezte, hogy kiszűrje a külső fényt. Joseph kortársainak beszámolói szerint ezt azért tette, hogy jobban lássa a kővön lévő szavakat.¹⁶

1833-ra Joseph Smith és társai a bibliai „Urim és Tummim” kifejezést kezdték használni minden olyan kőre, melyen keresztül isteni kinyilatkoztatás érkezett, vagyis a nefita kővekre éppúgy, mint a különálló látókőre.¹⁷ Ez a pontatlan szóhasználat megnehezítette annak a pontos folyamatnak a rekonstruálását, melynek során Joseph Smith lefordította a Mormon könyvét. Martin Harris szerint Joseph kényelmi okokból a fordítóeszközök mellett az egyik látókövet is használta a Mormon könyve fordításakor. Más források is megerősítik, hogy Joseph váltogatta a fordítóeszközöket.¹⁸

A Mormon könyve kiadása után

Miután 1830 márciusában megjelent a Mormon könyve, Joseph Smith és az írнокai nekiláttak annak a munkának, melyet ma Joseph Smith bibliafordításként ismerünk, és amely az angol Jakab-biblia prófétai átdolgozása volt.¹⁹ Joseph elmondása szerint ehhez a fordítói munkához nem használhatta a nefita fordítóeszközöket, mert már nem rendelkezett azokkal.

Joseph történetéből tudhatjuk, hogy „Isten bölcsessége által [a lemezek és a fordítóeszközök] mindaddig biztonságban maradtak kezemben, amíg el nem végeztem, amit velük kapcsolatban megkívántak tőlem. Amikor a megbeszélés szerint a hírnök elkérte, én átadtam neki; és azok az ő őrizetében vannak mind a mai napig” (Joseph Smith története 1:160).

Brigham Young elnök (1801–1877) ezt úgy fogalmazta meg, hogy „Joseph visszatette az U[rim és] T[ummimot] a lemezekkel együtt, miután végzett a fordítással”²⁰.

Joseph más látókövekkel is rendelkezett, de Orson Pratt elder (1811–1881), a Tizenkét Apostol Kvóruma tagja és későbbi egyházi történetíró elmondása szerint eddigre Joseph a lelki felfogása terén is érettebbé vált. Egy 1874. június 28-án tartott megbeszélésen, amelyen Brigham Young elnök is megjelent sok más általános felhatalmazott társaságában, Pratt elder elmondta a résztvevőknek, hogy „sok alkalommal jelen volt”, amikor Joseph Smith „az Újszövetséget fordította”. Mivel e folyamat során nem tapasztalta fordítási eszközök alkalmazását, azon tűnődött, hogy vajon Joseph „miért nem használta az Urim és Tummimot, mint a Mormon könyve fordításakor”.

Miközben Pratt elder éppen azt figyelte, ahogy a Próféta fordít, „Joseph, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, felnézett és elmagyarázta, hogy az Úr akkor adta neki az Urim és Tummimot, amikor még járatlan volt a sugalmazás Lelkében. Mostanra azonban olyan messzire jutott, hogy megérti ama Lélek működését, és nincs szüksége az eszköz segítségére.”²¹

Brigham Young megosztotta gondolatait a látókö birtoklásáról. „Nem állíthatom biztosan, hogy valaha is vágytam volna rá” – idézte fel.²² Kijelentése azt a belátását tükrözte, hogy egy látnoknak nem szükséges látókövekkel rendelkeznie.

1831. október 25-én Joseph Smith részt vett egy konferencián az Ohio állambeli Orange-ben. A konferencia során a bátyja, Hyrum azt mondta, hogy szerinte a legjobb, „ha a Mormon könyve napvilágra kerülését illető ismereteket maga Joseph közli a jelen lévő elderekkel, hogy mindenki saját maga szerezhessen erről tudomást”. A találkozó jegyzőkönyvének tanúsága szerint Joseph „azt mondta, hogy soha nem volt olyan szándék, hogy a világ tudomására jöjjön a Mormon könyve napvilágra kerülésének

A FÉNYKÉPET AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI MŰZÉUMI BŐCSÁTOTTA RENDELKEZÉSÜNKRE

Phineas Young és fivérei. A Brigham Young balján, középen ülő Phineas Oliver Cowdery-től kapta meg a Mormon könyve fordításához használt látókövet, és adta azt oda az öccsének, Brighamnek.

FÉNYKÉPEK: WILDEN C. ANDERSEN ÉS IFJ. RICHARD E. TURLEY

Az itt látható látókövet régóta összefüggésbe hozzák Joseph Smithszel és a Mormon könyve fordításával. Azt a követ, melyet Joseph Smith a Mormon könyve fordítása során használt, gyakran csokoládébarna, ovális kőnek írták le. Ez a kő Joseph Smithtől Oliver Cowdery tulajdonába került, majd pedig Brigham Youngon és másokon keresztül az egyház tulajdonába.

MI TÖRTÉNT A LÁTÓKÖVEL?

A mint az Joseph Smith történetében is olvasható, az Urim és Tumimot, vagyis a nefita „fordítóeszközöket” Joseph visszaadta az angyalnak. De vajon mi történt a Mormon könyve fordítása során használt másik látókővel (vagy látókővekkel)?

David Whitmer azt írta, hogy „a Mormon könyve lefordítását követően, 1830 kora tavaszán, április 6-át megelőzően, Joseph átadta a követ Oliver Cowderynek, továbbá elmondta nekem és a többieknek, hogy végzett a kővel, és nem használja azt többé”.¹

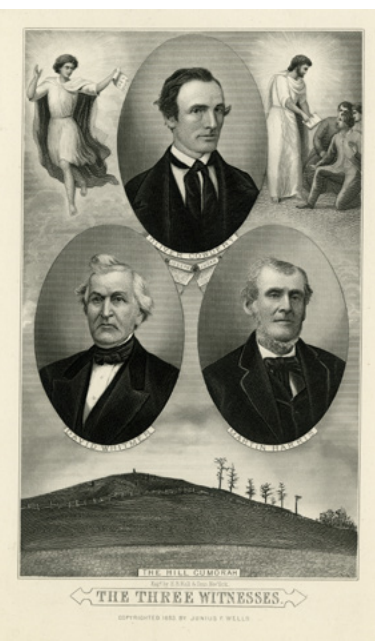
Oliver, aki egy évtizeden át – az 1848-as újrakereszteléséig – nem volt az egyház tagja, azt tervezte, hogy nyugatra utazik a utahi szentekhez, de mielőtt ezt a tervét valóra válthatta volna, 1850-ben meghalt a Missouri állambeli Richmondban.² Az özvegye, Elizabeth Ann Whitmer Cowdery, aki David Whitmer húga volt, a látókövet annak a Phineas Youngnak ajándékozta, aki segítette Oliver Cowderynek visszatérni az egyházba. Phineas ezután a követ az öccsének, Brigham Youngnak adta.³

„Birtokomban van Joseph 1-ső Látóköve, melyet O[liver] C[owdery]-től kap[tam]” – közölte Young elnök 1853-ban. Más kövek is voltak. „Joseph 3-at birt[okolt], melyek Emmánál vannak – teszi hozzá Young elnök –; 2 kicsit és 1 nagyot.”⁴ Két évvel később Brigham Young azt közölte az összegyűlt egyházi vezetőkkel, hogy „Oliver elküldte nekem Joseph első Látókövét; ezt Oliver mindig magánál tartotta, mígnem elküldte nekem.”⁵

Brigham Young halálát követően az egyik felesége, Zina D. H. Young, aki később a Segítőegylet harmadik általános elnöke lett, egy olyan csokoládébarna látókövet kapott Young elnök hagyatékából, melynek leírása megfelelt a Joseph által a Mormon könyve fordítása során használt kő leírásainak. Ezt a követ az özvegy az egyháznak ajándékozta.⁶ Azóta az egymást követő egyházi vezetők mindig elismerték, hogy a látókő az egyház tulajdonában van.⁷

JEGYZETEK

1. David Whitmer, *An Address to All Believers in Christ* (1887), 32.
2. További részletekért az Oliver Cowdery egyházba történő, a halálát közvetlenül megelőző visszatérését illetően lásd Scott F. Faulring, „The Return of Oliver Cowdery,” in John W. Welch and Larry E. Morris, eds., *Oliver Cowdery: Scribe, Elder, Witness* (2006), 321–62.
3. Lásd Minutes, Sept. 30, 1855, Church History Library, Salt Lake City; „David Whitmer,” *The Historical Record*, Oct. 1888, 623; Maria L. Cowdery Johnson to David Whitmer, Jan. 24 1887, Community of Christ Library-Archives, Independence, Missouri; továbbá Franklin D. Richards, Journal, Mar. 9, 1882, Church History Library.
4. Minutes, Apr. 17, 1853, Church History Library.
5. Minutes, Sept. 30, 1855, Church History Library.
6. Lásd Zina Young to Franklin D. Richards, July 31, 1896, in Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, July 31, 1896, 4, Church History Library.
7. Lásd B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 6:230–31; Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 3:225; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. (1966), 818–19.

AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI KÖNYVTÁR JOVÓLTÁBOL

1883-ban a The Contributor nevet viselő egyházi újság részletesen írt a Mormon könyve három tanújáról. Az utolsó napok szentjei régóta tudatában vannak ama létfontosságú segítségnek, melyet ezek a férfiak nyújtottak Joseph Smithnek a Mormon könyve lefordításában és kiadásában.

minden részlete”, illetve hogy „nem volt szükség arra, hogy ezeket közölje”.²³ Érettebbé válva látnoki szerepében, illetőleg arra a meggyőződésre jutva, hogy a látókövek nem elengedhetetlenek a kinyilatkoztatáshoz, Joseph talán amiatt aggódott, hogy az emberek sokkal kevésbé a könyv tartalmára, mint inkább a napvilágra kerülésének mikéntjére fognak összpontosítani.

Joseph Smith lehangsúlyosabb kijelentése a Mormon könyve fordítását illetően az volt, hogy azt „Isten ajándéka és hatalma által” végezte.²⁴ Az egyház vezetőinek tanításai szerint maga a könyv „a leginkább hibátlan könyv a földön, és vallásunk záróköve”, valamint az előírásai betartása révén az olvasó „közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által”.²⁵ ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 115.
2. Bevezető a Mormon könyvéhez, kb. 1829. aug., in *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, vol. 1 of the Documents series of *The Joseph Smith Papers* (2013), 93. Lásd még a három tanú bizonyágtételét a Mormon könyvében.
3. Lásd 2 Mózes 4:1–5, 17, 20–21; 7:8–21; 8:16–19; 9:22–26; 10:12–15; 14:15–18; 17:1–13; 4 Mózes 17:1–10; 20:7–11; Zsidók 9:4.
4. Lásd 4 Mózes 21:7–9; János 3:14–15.
5. Lásd 2 Mózes 28:12; 35:9, 27; 1 Sámuel 23:9–12; 30:7–8.
6. Lásd 2 Mózes 28:30; 3 Mózes 8:8; 4 Mózes 27:21; 5 Mózes 33:8; 1 Sámuel 28:6; Ezra 2:63; Nehémiás 7:65.
7. Az említett XIX. századi vallási és kulturális háttérrel kapcsolatban lásd *Journals, Volume 1: 1832–1839*, vol. 1 of the Journals series of *The Joseph Smith Papers* (2008), xix; továbbá *Revelations and Translations, Volume 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, vol. 3 of the Revelations and Translations series of *The Joseph Smith Papers* (2015), xv–xvi; Dallin H. Oaks, “Recent Events Involving Church History and Forged Documents,” *Ensign*, Oct. 1987, 68–69.
8. Lásd id. Joseph Smith kijelentését, in Francis W. Kirkham, *A New Witness for Christ in America: The Book of Mormon*, vol. 2 (1959), 366; lásd még Lucy Mack Smith, “Lucy Mack Smith, History, 1844–1845,” book 3, page 10, josephsmithpapers.org/paperSummarylucy-mack-smith-history-1844-1845. Martin Harris felidézte, miként tette próbára Joseph képességeit azáltal, hogy egy tűt keresztetett meg vele egy szénakazalban (lásd “Mormonism—No. II,” *Tiffany's Monthly*, July 1859, 164).
9. Lásd például Joseph Smith történetét a Nagyértékű gyöngyben.
10. Lásd Tan és a szövetségek 130:10–11. Lásd még a napjainkban Tan és a szövetségek 8. szakaszaként ismert rész legkorábbi megfogalmazását, mely Oliver Cowderynek volt címezve, amikor Joseph Smithnek kívánt segíteni a Mormon könyve fordításában (*Revelation*, Apr. 1829–B, in *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, 44–47).
11. Joseph Smith, “History, ca. Summer 1832,” in *Histories, Volume 1: 1832–1844*, vol. 1 of the Histories series of *The Joseph Smith Papers* (2012), 14.
12. Lásd Joseph Smith története 1:35; Joseph Smith, “Church History,” in *Histories, Volume 1: 1832–1844*, 495; Martin Harris, in “Mormonism—No. II,” 165–66; “Lucy Mack Smith, History, 1844–1845,” book 5, pages 7–8, josephsmithpapers.org.
13. Lásd például “Lucy Mack Smith, History, 1844–1845,” book 5, josephsmithpapers.org.
14. Ez a különbségtétel érthető módon összezavarta az értelmezőket. Lásd például Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. (1966), 307–8; Joseph Fielding McConkie and Robert L. Millet, *Doctrinal Commentary on the Book of Mormon*, 4 vols. (1987–92), 3:278; and Matthew B. Brown, *All Things Restored: Confirming the Authenticity of LDS Beliefs* (2000), 62.
15. Lásd William W. Phelps, Funeral Sermon of Joseph and Hyrum Smith, Church History Library, Salt Lake City; Orson Pratt, “Explanation of Substituted Names in the Covenants,” *The Seer*, Mar. 1854, 229; William W. Phelps levele Brigham Younghoz 1854. ápr. 10-én, in Brigham Young, Office Files, 1832–1878, Church History Library, Salt Lake City; valamint *Revelations and Translations, Volume 2: Published Revelations*, vol. 2 of the Revelations and Translations series of *The Joseph Smith Papers* (2011), 708–9.
16. A fordításról további részletek olvashatók a “Book of Mormon Translation” cím alatt a lds.org/topics/book-of-mormon-translation oldalon. Lásd még Russell M. Nelson, “A Treasured Testament,” *Ensign*, July 1993, 61–65; Neal A. Maxwell, “By the Gift and Power of God,” *Ensign*, Jan. 1997, 36–41.
17. Wilford Woodruff például egy Nauvooban általa látott látókövet Urim és Tumminnak nevezett (Wilford Woodruff naplója, 1841. dec. 27., Egyháztörténeti Könyvtár). Lásd még *Revelations and Translations, Volume 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, xix.
18. Lásd *Revelations and Translations, Volume 3: Printer's Manuscript of the Book of Mormon*, xviii–xix.
19. Az említett erőfeszítések kezdeteiről szóló rövid összefoglalóért lásd *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, 150–52.
20. Minutes, Apr. 17, 1853, Church History Library.
21. “Two Days' Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874,” *Millennial Star*, Aug. 11, 1874, 498–99.
22. Minutes, Sept. 30, 1855, Church History Library.
23. Minutes, Oct. 25–26, 1831, in *Documents, Volume 2: July 1831–January 1833*, vol. 2 of the Documents series of *The Joseph Smith Papers* (2013), 84.
24. Bevezető a Mormon könyvéhez, kb. 1829. aug., in *Documents, Volume 1: July 1828–June 1831*, 93. Lásd még A három tanú bizonyágtétele. Mormon könyve.
25. Joseph Smith Wilford Woodruff naplójában, 1841. nov. 28., Egyháztörténeti Könyvtár; vagy a bevezetés a Mormon könyvéhez.

A FORDÍTÁSI FOLYAMAT KÉPI ÁBRÁZOLÁSA

Az évek során több művész is megpróbálkozott a Mormon könyve fordításának ábrázolásával, sokféle környezetbe, testhelyzetbe és különféle tárgyak társaságába helyezve a résztvevőket. Minden egyes művészi értelmezés az adott művész saját elgondolásain, kutatásán és fantáziáján alapul, melyeket olykor mások hozzájárulása és iránymutatása is segített. Íme néhány az idők során létrejött alkotások közül.

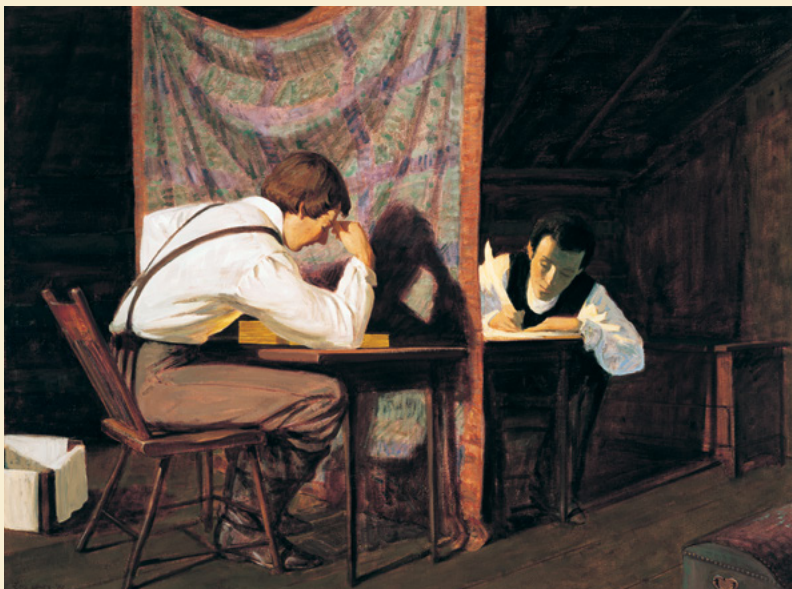
Ez a művész Joseph Smitht a lemezek tanulmányozása közben ábrázolta. Josephről tudjuk, hogy a lemezeken található írásjelek közül „jelentős mennyiségűt” másolt le. Miután „az Urim és Thummim segítségével” Joseph lefordította ezeket az írásjeleket, Martin Harris elvitte azokat Charles Anthonhoz és más tudósokhoz a fordítás megerősítése céljából (lásd Joseph Smith története 1:62–64).

Joseph Smith művészi ábrázolása, amint fordítás közben a mellvértet és az ahhoz kapcsolt fordítóeszközöket – vagyis a később Urim és Thummimként hivatkozott cvikkert – viseli.

JOSEPH SMITH A MORMON KÖNYVET FORDÍTJA. KÉSZÍTETTE: DEL PARSON.

Egy művész elképzelése arról, ahogyan Joseph Smith és Oliver Cowdery a Mormon könyve fordításán dolgozott. Az itt ábrázoltakkal ellentétben azonban Oliver Cowderyről tudjuk, hogy a fordítás befejezéséig nem látta a lemezeket. A folyamat szemtanúinak beszámolóí szerint a fordítás folyamán a lemezek mindig rejtve maradtak, például vászon terítővel voltak letakarva.

A LEMEZEK FORDÍTÁSA. KÉSZÍTETTE: EARL JONES. AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI MÚZEUM JÓVOLTÁBÓL.

Művészi ábrázolás Joseph Smithről és az egyik írnokáról fordítás közben, kettejük közt takaróval. Habár a fordítási folyamatról szóló beszámolók zöme nem említi takarót, úgy tűnik, hogy egy korábbi szakaszban valóban használtak ilyen arra, hogy eltakarja az írnok elől a lemezeket, a cvikkert vagy a mellvértet. A fordítási munka későbbi szakaszaiban arra használhattak takarókat, hogy a fordítót és az írnokot elrejtse a fordítást megfigyelni óhajtó kíváncsiskodók elől.

Szavak, MELYEK MEGVÁLTOZTATJÁK A világunkat

Írta: Norman C. Hill

a Ghánai Accra Nyugati Misszió elnöke

*Az egyik ghánai
kerületi tanács
megmutatja,
miként teremt
lehetőségeket
a személyes
fejlődésre és mások
szolgálatára a
közös tanácskozás
és a helyi
erőforrások
kiaknázása.*

A ghánai Vida Osei nőtestvér meg akart tanulni írni és olvasni az országa hivatalos nyelvén, angolul. Számos alkalommal iratkozott be közösségi tanfolyamokra, de mindig elvesztette a lelkesedését, és abbahagyta. Azután az egyik vasárnap, amikor a Második Egyházközség gyűlésein volt, megtudta, hogy az Asamankese Kerület is indít egy ilyen kezdeményezést. Úgy döntött, hogy beiratkozik és kipróbálja.

Hamarosan rájött, hogy ez a kezdeményezés valahogy más. Az egyházi barátai-val közösen vehetett rajta részt. A szentírásokat használták tananyagként, így egyszerre tanulhatta az angolt és az evangéliumot.

Két hónappal a tanfolyam kezdete után Vida életében először mondott imát egy osztály előtt. Három hónappal a kezdés után elmondta élete első beszédét egy úrvacsorai gyűlésen, részben a helyi twi nyelven, részben pedig angolul. Négy hónappal az indulás után elkezdte egy kopott füzetbe felírogatni a varrónői munkájához kapcsolódó megrendeléseket, költségeket és árakat. Kevesebb hibát vétett az ügyfelekkel, olcsóbban vásárolt az árusoktól, és több pénzt keresett, mint bármely korábbi hónapban.

„Túl szégyenlős voltam ahhoz, hogy idegenekkel vegyek részt egy írás-olvasás tanfolyamon – mesélte. – De amikor a gyülekezeti házban voltak az órák, azokkal az egyháztaggokkal, akiket jól ismertem, akkor eléggé felbátorodtam ahhoz, hogy megint megpróbáljam. Most pedig már el tudom olvasni a szentírásokat, és a munkámat is segít jobban végezni, hogy képes vagyok angolul olvasni és írni.”

Fekete-Afrikában sokan nem tudnak írni és olvasni, különösképpen a nők között. Annyira széleskörű az analfabetizmus, hogy egy régi afrikai közmondás így szól: „ha valamit el akarsz rejtetni, írd meg könyvben”. Azonban az utolsó napi szent nők körében, mint amilyen Vida is, növekszik az írni-olvasni tudók aránya.

Résztvevők, családtagok és barátok ünnepelnek a kerület által levezényelt írás-olvasás oktatás évzáró ünnepségén

Legyőzendő akadályok

A legtöbb fekete-afrikai országban a korlátozott infrastruktúra és a korlátozott közoktatás a lehetőségeket is korlátozza, különösképpen a lányok esetében. Az iskoláztatás magas költségeiből és a lányok alacsonyabb társadalmi helyzetéből fakadóan sokak számára az olvasás elsajátíthatatlan készségnek tűnik. Példának okáért, habár Ghánában az angol a hivatalos nyelv, becslések szerint a felnőtt nők kevesebb mint fele beszéli azt. Ghána vidéki területein a felnőtt nők kétharmada írástudatlan.

„Városainkban és falvainkban a legtöbb felnőtt asszony nem beszél angolul – mondja Seth Oppong, a Ghánai Accra Nyugati Misszióhoz tartozó Abomosu Kerület elnöke. – Helyi nyelvünk, a twi, évszázadok óta csak beszélt alakban használatos. Ábécét csak nemrégiben alkottak hozzá, így hát kevesen értenek az olvasásához.”

„A nőtestvéreknek másokra kell hagyatkozniuk – ha férjheztek, akkor leginkább a férjükre, egyéb esetekben a barátaik szavaira –, ha meg akarják érteni az evangéliumi tanításokat és az egyházi előírásokat – magyarázza Georgina Amoaka, a kerületi segítőegyleti elnök. – Sokakban él erős vágy a szolgálatra, de nem képesek elolvasni a kézikönyveket vagy a folyóiratokat, és ez korlátozza az egyházi szolgálati lehetőségeiket.”

Tanács a tanácstól

Mivel a nőtestvérek otthon vagy a piacon nem angolul beszélnek, az egyházi részvétel jelenti számukra a fő ösztönzést a nyelv elsajátítására. Azonban a régi egyháztagok és az új megtértek egyaránt szembesülhetnek családi ellenállással az írás-olvasás tanfolyamok kapcsán. Ezt az aggodalmat a kerületi tanács is megtárgyalta, azután Oppong elnök minden egyes gyülekezetben beszélt a papsági és segédszervezeti vezetőkkel egy kerületi szintű írás-olvasás képzést illetően. Ez a program minden helybéli asszony számára nyitott lenne, de elsősorban az egyháztagokra összpontosítana. Egyéni meghívások helyett csoportosan hívnák meg a résztvevőket, tehát például a Segítőegylet és az Elemi elnökségei közösen vennének részt, hogy támogathassák egymást.

A gyülekezetekkel történt megbeszélések nyomán azután a kerületi vezetés úgy döntött, hogy vasárnaponként és hetente még kétszer minden gyülekezetben lesz írás-olvasás tanfolyam. A tervek szerint egy intenzív, féléves erőfeszítést követően végbizonyítványt kapnának mindazok, akik rendszeresen járnak és elvégzik a házi feladataikat is.

Szükségletek, erőforrások és rugalmasság

„Az egyik nehézség abban állt, hogy olyan embereknek kellett olvasást és írást tanítani, akik egy kizárólag beszélt formában létező nyelvet ismertek – fejtette ki Jim Dalton elder, a kerületben szolgáló egyik idős misszionárius. – Mivel a twi nagyon sokáig csak beszélt, de nem írott nyelvként létezett, ezért a legtöbb beszélő nem is tud ezen a nyelven írni. Így hát az íráskészség megtanításával kellett kezdenünk.”

Ransford Darkwah, az Abomosu Kerület főtanácsának tagja, továbbá két visszatért misszionárius, Francis Ansah és Cecelia Amankwah, egy helyben összeállított kézikönyvet használtak. A résztvevőknek képeket mutattak, és arra kérték őket, hogy írják le, mit látnak. Ez segített nekik kifejleszteni egy alapvető íráskészséget, miközben megtanultak angol nyelven gondolkodni. Amikor néhány alapvető készség a helyén volt, onnantól már az emeltebb szintű tanulási módszereket is alkalmazni lehetett.

Felkészülés és újítás

Mielőtt elindult volna a program, írás-olvasás szakértők készítették fel az oktatókat, úgy a tanulási módszerek terén, mint a gyakorlati higiéné és a családvezetési ismeretek oktatását illetően. Azonban még a legjobb képzés sem készíthetett fel az összes olyan kihívásra, melyek a tanfolyamok elindítása után felszínre bukkantak: a térségben tapasztalható gyakori áramszünetek megnehezítették az esti órák megtartását, a garázda aranybányászok éjszakai tivornyáiról szóló hírek feszültséget keltettek, néha pedig nem tudtak időben odaérni azok, akiknél az adott egyházi épület kulcsai voltak.

A kerületi tanács tehát ismét megtárgyalta a szükséges teendőket. Tanácsukat követve a résztvevők elkezdtek csoportosan járni az órákra. Ezen kívül zseblámpákat is kiosztottak közöttük, hogy biztonságosan közlekedhessenek a gyalogutakon. A helyi vezetők azt is engedélyezték, hogy esténként generátorok szolgáltatassanak áramot az egyházi épületek világításához. Az egyházi épületek közelében lakó megbízható egyháztagok némelyike pedig kulcsokat kapott, hogy időben kinyithassa az ajtókat.

Előadások az évzárón

Hatvanegy egyháztag és érdeklődő iratkozott be a tanfolyamra. Negyvenhárman teljesítették az összes leckét és házi feladatot. Az évzárón fel lettek kérve arra, hogy tartsanak egy-egy rövid előadást.

„Az írás-olvasás program indulása előtt egyáltalán nem tudtam olvasni – mondta Sandra Obeng Amoh, a Sankubenase Gyülekezet tagja. – Amikor a férjem a munkája miatt távol volt, soha nem tartottam családi estet. Néhány héttel ezelőtt, amikor ismét távol volt, a legidősebb fiam segített nekem elolvasni a kézikönyvet, és én angolul tanítottam egy leckét a gyerekeimnek. Azóta minden olyan héten így teszek, amikor a férjem nincs otthon.”

Prosper Gyekete, aki a csekély angoltudása ellenére is hithű tagja maradt az Abomosu Második Gyülekezetnek, felolvasott egy saját maga által megírt hárommondatos bizonyosságot. Elmondta, hogy a tanfolyam előtt nem tudott írni és olvasni, de most már a gyermekeinek is tud segíteni a házi feladatokban. „A tanultaknak köszönhetően jobb apa lehetek” – tette hozzá.

„Most már egyedül is el tudom olvasni a szentírásokat – mondta Kwaku Sasu, a Kwabeng Gyülekezet tagja. – Előtte annyit

tudtam, hogy a Mormon könyve igaz, még ha nem is voltam képes elolvasni. Ma már akkor is tudhatom, hogy igaz, *amikor olvasom*. A bizonyosságom egyre csak növekszik.”

Az Asunafo Gyülekezet Segítőegyletének elnökségi tagjai elmondták, hogy minden csütörtökön kizárólag angolul beszéltek egymással. „Ettől néhány beszélgetés hosszabb lett azokon a napokon, mert nem találtuk a pontos szavakat – mondta Evelyn Agyeiwaa, segítőegyleti elnök. – Viszont hamarosan elkezdtünk egymásnak fordítani, és ilyenkor rátaláltunk a megfelelő kifejezésekre. Mivel közösen tanultunk, így egyikünk sem szegyelte vagy félt attól, hogy nem a megfelelő szavakat fogja használni. Egyszerűen csak segítettünk egymásnak.”

Bőséges előnyök

Azok a nők, akik végigcsinálták az Abomosu Kerület írás-olvasás tanfolyamát, elmondták, hogy jobb érzésekkel tekintettek saját magukra, és nagyobb valószínűséggel vettek részt az egyházi programokon is. Hajlandóbbá váltak az elhívások elfogadására, a szentírások olvasására, illetve az egyházi és otthoni tanításra. Néhány férfi is elvégezte a képzést. A legtöbben olyan kistermelők voltak, akik a saját elmondásuk szerint ezután jobban ki tudták számolni a terményeik költségeit és eladási árát, segíteni tudtak a gyerekeiknek a házi feladatokban, valamint képesek voltak a szentírásokat olvasni úgy egyedül, mint a családjukkal.

Az Abomosuban tapasztalt sikeren felbuzdulva a szomszédos Asamankese Kerület elindította a saját programját.

„Az olvasás és írás képessége megváltoztatja az életünket, és a gyerekeink életét – fejtette ki a Sankubenase Gyülekezet tagja, Gladis Aseidu. – A szavak megváltoztatják a világunkat, mi pedig hálát adunk Mennyei Atyánknak.” ■

SUGALMAZOTT ÖNELLÁTÁS

„Nem létezik egyetlen jó megoldás minden kérdésre az egyházi jóléti programban. Ez egy [önsegítő] program, melyben az egyének felelősek saját maguk fenntartásáért. Forrásaink közé tartozik a személyes ima, saját istenadta tehetségeink és képességeink, a [közelebbi és távolabbi] családtagjaink anyagi forrása, különböző közösségi segélyforrások, és természetesen a papsági kvórumok és a Segítőegylet gondoskodó támogatása. [...]

Végso fokon ugyanazt kell tennetek a területeteken, amit Krisztus tanítványai mindig is tettek minden adományozási korszakban: tanácskozzatok egymással, használjátok a rendelkezésekre álló összes forrást, törekedjétek a Szentlélek sugalmazására, kérjétek az Úr megerősítését, majd pedig tőrjétek fel az ingeteket, és lássatok munkához!”

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben: Az Úr módján történő gondoskodás. *Liahóna*, 2011. nov. 53–56.

Megtanítani a fiatalokat

A SZABADÍTÓ MÓDJÁN VALÓ VEZETÉSRE

Fiataljaink nem csak kiváló eljövendő vezetők. Ők ma is vezetők. Segíthetünk nekik, hogy a Szabadító módján vezessenek.

David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából arról a kényes egyensúlyról beszélt a fiatalok szüleinek és vezetőinek, melyet meg kell találnunk: „Kérjétek fel a fiatalokat cselekvésre! Ott kell lennetek, de nem lehettek útban. Irányt kell mutatnotok anélkül, hogy átvennétek az irányítást.”¹

A szülők és a vezetők segíthetnek a fiatal férfiaknak és fiatal nőknek elsajátítani olyan tantételeket, melyek felkészítik őket arra, hogy igazlelkűségben vezessenek, és hogy Isten királyságát építsék a földön.

14 éves koromban megismertem néhány fiatal nőt, akik kiváló vezetők voltak. A családom akkoriban költözött az Amerikai Egyesült Államok másik végéből abba az új egyházköztségbe. Már nem emlékszem, hogy ki szolgált az Udvarhölgyek osztály elnökségében, de arra világosan emlékszem, hogy a fiatal nők kifejezetten kedvesek voltak hozzám. Őszintén befogadták azt az ijedt, vézna, új lányt, aki voltam, mintha csak egy rég nem látott barátjuk lettem volna, és éreztették, hogy szívesen látnak engem. Delaware államból érkeztem, ahol az alsós gimnáziumban én voltam az egyetlen mormon lány. A hozzám legközelebb lakó másik mormon lány egy órányi autóútra lakott tőlem. Ezek után azt gondoltam: „Pont ilyen lehet a mennyország!”

Írta: Carol F. McConkie

első tanácsos
a Fiatal Nők
Általános
Elnökségében

Életemben először volt olyan baráti köröm, akik *A fiatalság erősségeért* mércéje szerint éltek, akik elhívtak különböző tevékenységekre, és akik megosztották velem az evangéliumról vallott bizonyosságukat. Szeretetteljes kedvességük példája többet tett annak érdekében, hogy megerősítsen engem Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában, mint amit bármilyen beszéd vagy lecke tehetett volna. Szeretettük és krisztusi világosságuk révén Krisztus evangéliumának üzenetét képviselték, és az Ő nyájába vezettek és irányítottak engem.

Mitől voltak az új barátnőim nagyszerű vezetők?

Egyszer egy fiatal misszionárius nagyon egyszerűen fogalmazta meg a vezetés mibenlétét. Ezt mondta: „A megfelelő helyen kell lennünk a megfelelő időben, az Úr akaratát cselekedve, és segítve azt, akinek a segítségünkre van szüksége. Ez tesz bennünket vezetővé.”² Valódi mivoltukból és Krisztus bennük fénylő világosságából fakadóan a hithű fiatal férfiak és fiatal nők egyházszerzte képesek *a Szabadító módján való vezetésre* és arra, hogy „segítsenek az embereknek Jézus Krisztus igaz követőjévé válni”.³

Vezetőkként vezetünk, kalauzolunk és a fiatal férfiaink és fiatal nőink oldalán lépdelünk. Az azonban az osztály- és kvórumelnökségek felelőssége, hogy vezessék és irányítsák osztályaik és kvórumaik munkáját, beleértve ebbe a vasárnapi leckék kiválasztását és a hétköznapi tevékenységek megtervezését. Az osztályok és kvórumok vezetőit a papsági kulcsok birtokosai irányítása mellett hívják el és választják el. Ezáltal nekik is felhatalmazásuk van a többi fiatal vezetésére és erősítésére. A Szabadító példáját követik, és megtanulnak úgy szolgálni minden téren, ahogyan Ő tette.

Lehetőségek az ifjúsági vezetésre

A vezetés otthon kezdődik. Robert D. Hales elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, ezt tanította: „Isten iránti kötelességünk teljesítése szülőkként és vezetőkként mindannyiunk számára a példamutatás általi vezetéssel kezdődik – azzal, hogy otthon következetesen és szorgalmasan az evangélium tanítélei szerint élünk. Ehhez mindennapi elhatározásra és szorgalomra van szükség.”⁴ A szülők Krisztus tanát tanítják. Segítenek a fiataloknak célokat kitűzni és megvalósítani. A Személyes fejlődés és az Isten iránti kötelesség segítenek a fiataloknak megerősíteni a Jézus Krisztusról vallott bizonyosságukat, felkészülni a szent szövetségek megkötésére és betartására, valamint eleget tenni a családban, otthon és az egyházban betöltendő szerepeiknek és feladataiknak.

Az egyházban az ároni papság és a Fiatal Nők vezetői segíthetnek a kvórumokban és osztályelnökségekben szolgáló fiataloknak megérteni szent kötelességeiket, illetve felmagasztalni az elhívásaikat és erősíteni a kvórum vagy osztály többi tagját.

Felnőtt vezetőkként felkészítjük a fiatalokat arra, hogy levezzék a kvórumgyűléseket, órákat és közös tevékenységeket. Találkozunk a fiatalokkal az elnökségi gyűlések keretében, amikor annak útját-módját keressük, hogy miként szolgálhatnának a küszködőknek, miként vonhatnák be az összes fiatal a vasárnapi leckékbe, és miként

tervezzék meg a tevékenységeket, szolgálati alkalmakat, táborokat és ifjúsági konferenciákat.

Arra buzdítjuk a fiatalok elnökségeit, hogy segítsenek a kvórumok és az osztályok összes tagjának abban, hogy a szabadítás munkájának minden részében részt vehessenek, beleértve az egyháztag-misszionáriusi munkát, a megtértek megtartását, a kevésbé tevékeny egyháztagok aktivizálását, a templomi és családtörténeti munkát, valamint az evangélium tanítását.⁵ A fiatalok elnökségei segítenek minden fiatal nőnek és fiatal férfinak megismerni azt az örömet és áldást, melyet a Szabadító nevében való szolgálat és a juhainak táplálása jelent.

A vezető munkája nem arról szól, hogy milyen ügyesen tudunk pinterest-profi tanulmányi segédleteket készíteni, vagy tényekkel teletűzdelt előadásokat tartani. A vezető feladata az, hogy segítsen a fiatal férfiaknak és fiatal nőknek, hogy elsajátítsák és alkalmazzák azokat a tanítételeket, melyek segítenek majd *nekik* a Szabadító módján vezetni. Következzen négy ilyen tanítétel.⁶

Lelki felkészülés

Segítsetek a fiataloknak megérteni a személyes lelki felkészültségükből fakadó erőt. Tanítsátok meg nekik, hogy gyakoroljanak hitet az úrvacsora szertartása révén kötött szövetségeikben. Arra való hajlandóságuk, hogy magukra vegyék Krisztus nevét, hogy emlékezzenek Órá, és hogy betartsák a parancsolatait, feljogosítja őket a Szentlélek

társaságára. Nincsenek egyedül a szolgálatuk során, amikor képesek elnyerni, felismerni és tettekre váltani a Szentlélek sugalmazásait.

Úgy készülnek fel lelkileg, hogy buzgó imában törekszenek iránymutatásra, és válaszokat keresnek a szentírásokban. Azon igyekeznek, hogy betartsák a parancsolatokat, hogy ennek köszönhetően a Szentlélek szólhasson hozzájuk a szívükben és elméjükben, és ezáltal érezhessék és tudhassák, kinek van szüksége a segítségükre és mit kell tenniük. A kvórum vagy osztály minden tagja iránt Krisztus tiszta szeretetét érzik.

A lelki felkészültség azt a magabiztosságot nyújtja a fiataloknak,

A MEGFELELŐ MÉRTÉKŰ IRÁNYMUTATÁS

A fiataloknak változó mértékű támogatásra van szükségük, miközben elsajátítják a vezetést. Egyesek többre képesek egyedül, másoknak több iránymutatásra van szükségük. A szülők együtt tanácskozhatnak, amikor segítenek gyermekeiknek megtanulni a vezetést; a Fiatal Férfiak és Fiatal Nők elnökségei is tanácskozhatnak közösen, akár a püspökséggel együtt is, amikor arról határoznak, hogy milyen fokú iránymutatást nyújtsanak az egyes fiataloknak az egyházközségben. A cél: segíteni minden egyes fiatal férfit és fiatal nőt a fejlődésben, onnan elindulva, ahol éppen tartanak.

hogy ők az Úr megbízottai, akik az Ő ügyeiben járnak el (lásd T&Sz 64:29).

Részvétel a tanácsokban

Tanítsátok meg a fiataloknak a tanácsok alapvető rendjét és kinyilatkoztató hatalmát, miközben részt vesznek ezen istenileg elrendelt folyamatban, melynek révén az Úr egyházának kormányzása, valamint az egyének és családok megáldása történik.⁷ A püspökséggel tartott ifjúsági bizottsági gyűlések, továbbá a kvórumok és osztályok elnökségeinek gyűlései olyan tanácsok, melyekben a fiatalok megtanulják a kötelességeiket, illetve a mások szolgálatára irányuló feladatokat kapnak.

A tanácsok tagjai...

- ...egységben működnek a papsági kulcsokat viselő papsági vezetőkkel, és követik az iránymutatásukat.
- ...az igazlelkűség, szentség, hit, erény, türelem, jószívűség és testvéri kedvesség szellemében osztják meg gondolataikat és elképzeléseiket.
- ...együtt dolgoznak a Szentlélek útmutatása szerint, hogy megtervezzék, mit tegyenek a szenvedők megsegítéséért.

Mások szolgálata

A fiatalok akkor vezetnek a Szabadító módján, amikor szeretettel és kedvesen szolgálnak másoknak. Joseph Smith ezt tanította: „Semmi sem vezet az embereket olyannyira ahhoz, hogy feladják a bűneiket, mint amikor kézen fogják

őket, és gyengéden odafigyelnek rájuk. Amikor az emberek a legkisebb kedvességet és szeretetet nyilvánítják ki irántam, ő, micsoda hatalma van annak az én elmém felett.”⁸

A Szabadító arról tanított, hogy minden lélek felbecsülhetetlen értékkel bír (lásd T&Sz 18:10–15). Segítetek a fiataljainknak megérteni azt a dicsőséges igazságot, hogy Jézus Krisztus letette az életét, és megnyitotta az utat mindenki előtt, hogy Őhozzá jöhessenek. Hálából mindazért, amit tett, az Úr igaz szolgálai szeretetteljes kedvességgel nyújtják ki karjukat és szolgálják az összes fiatal férfit és fiatal nőt, akikért a Szabadító mindent feláldozott.

Jézus Krisztus evangéliumának tanítása

Segítetek a fiatal férfiaknak és fiatal nőknek felismerni az evangélium tanítására adódó alkalmakat, és megérteni, hogy a legfontosabb tanítást a saját példamutatásuk által fogják végezni. Amikor a fiatalok a próféták szavai szerint élnek és betartják *A fiatalok erősségeért* füzetben felállított mércét, akkor a Szabadító módján vezetnek. Szavaik és tetteik egysége által mutatják meg, mit jelent Jézus Krisztus igaz tanítványának lenni. Képmutatás nélkül állnak az Ő tanúiként. Így pedig, amikor bizonyosságot tesznek, segítenek egy vasárnapi lecke tanításában, vagy evangéliumi igazságokat osztanak meg a barátaikkal, el lesznek telve a Lélekkel, szavaik pedig térítő erővel bírnak majd.

A Szabadító módján vezetni

A Szabadító módján vezetni szent kiváltságot jelent, amely azt követeli meg a fiataloktól, hogy a tőlük telhető legjobbat nyújtsák, amikor otthon, az egyházban vagy a közösségükben szolgálják az Urat. Azok a fiatal férfiak és fiatal nők, akik a Szabadító módján vezetnek, maguk válnak Krisztus evangéliumának üzenetév, válasszá valaki imájára, a szükségét látóknak szolgáló angyalokká, Krisztus világosságává a világ számára. ■

JEGYZETEK

1. David A. Bednar, “Youth and Family History,” [lds.org/youth/family-history/leaders](https://www.lds.org/youth/family-history/leaders).
2. Levél Carol F. McConkie unokájától, kelt 2015. márc. 13-án.
3. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 3.1.
4. Robert D. Hales: Isten iránti kötelességünk: a szülők és vezetők küldetése a felnövekvő nemzedék életében. *Liahóna*, 2010. máj. 95.
5. Lásd 2. kézikönyv, 5.
6. Lásd 2. kézikönyv, 3.2.
7. Lásd 2. kézikönyv, 4.1.
8. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 415., 451.

AZ A CSODÁS CSALÁDI EST

1915-ben az utolsó napi próféták azt tanácsolták nekünk, hogy hetente egy estét a családjunk számára különítsünk el. Ez először az „otthoni est” elnevezést kapta, célja pedig az evangélium tanulásának és a közös kikapcsolódásnak szentelt idő, valamint a földi és örökkévaló kapcsolataink erősítése volt.

Száz évvel később a családi est továbbra is segít nekünk örökre fennmaradó családokat létrehozni. A próféták azt ígérik, hogy általa nagyobb hit és lelki erő fog növekedni a szívünkben, valamint nagyobb védelem, egység és békeség fog lakozni otthonainkban.

Mindannyian tartozunk egy földi családhoz, és részei vagyunk Mennyei Atyánk családjának is. Bárhol élünk is a világban, bármilyen élethelyzetben, megemlékezhetünk a családi estről és megtartjuk azt. ■

Balra: A Moua család nemrégiben költözött Thaiföldre, ahol megismerték az evangéliumot és megkeresztelkedtek. Családi estjeik során az anyanyelvükön, hmongul, és az új hazájuk nyelvén, thaiul is tanulmányozzák a Mormon könyvét.

Lent: A portugál Santos család számára a szórakozás és a játékok is segítenek szorosabbra fűzni kapcsolatukat a családi estek során.

Jobbra: A Kongói Demokratikus Köztársaságban a család fogalmába nemcsak az apa, az anya és a gyermekek tartoznak. Amikor tehát Suekamenó testvér összegyűjti a családját családi estre, a faluból sokan mások is örömmel csatlakoznak.

Legfelül: Gercan nőtestvér a Fülöp-szigeteken elemis énekek és népzene segítségével tanítja a gyermeknek az evangélium örömét.

Fent: Az Anderson család nagyon szeret sütit készíteni. Itt is éppen azt teszik a Georgia állambeli otthonuk konyhájában. Néha egy lecke részeként használják ezeket, néha egyszerűen csak megeszik.

Fent: Az USA Washington államában élő Reynolds testvér és a felesége olyan egyszerűen igyekeznek tanítani az evangéliumot, hogy a kisgyermekük is megértsék.

Jobbra, fentről lefelé: A bolíviai Espinoza család a nagy tiszteletben tartott nagymamát is bevonja a családi estekbe, melyek során énekelnek és az evangéliumról tanulnak.

A georgiai (USA) Jinék családi estjeinek egyik kedvenc tevékenysége

a családtörténeti munka. Örömmel tanítják gyermekeiket a koreai örökségükről.

Az ausztrál Ligertwood család néha sétálni megy a családi est részeként, hogy felfedezzék városuk legszebb részeit.

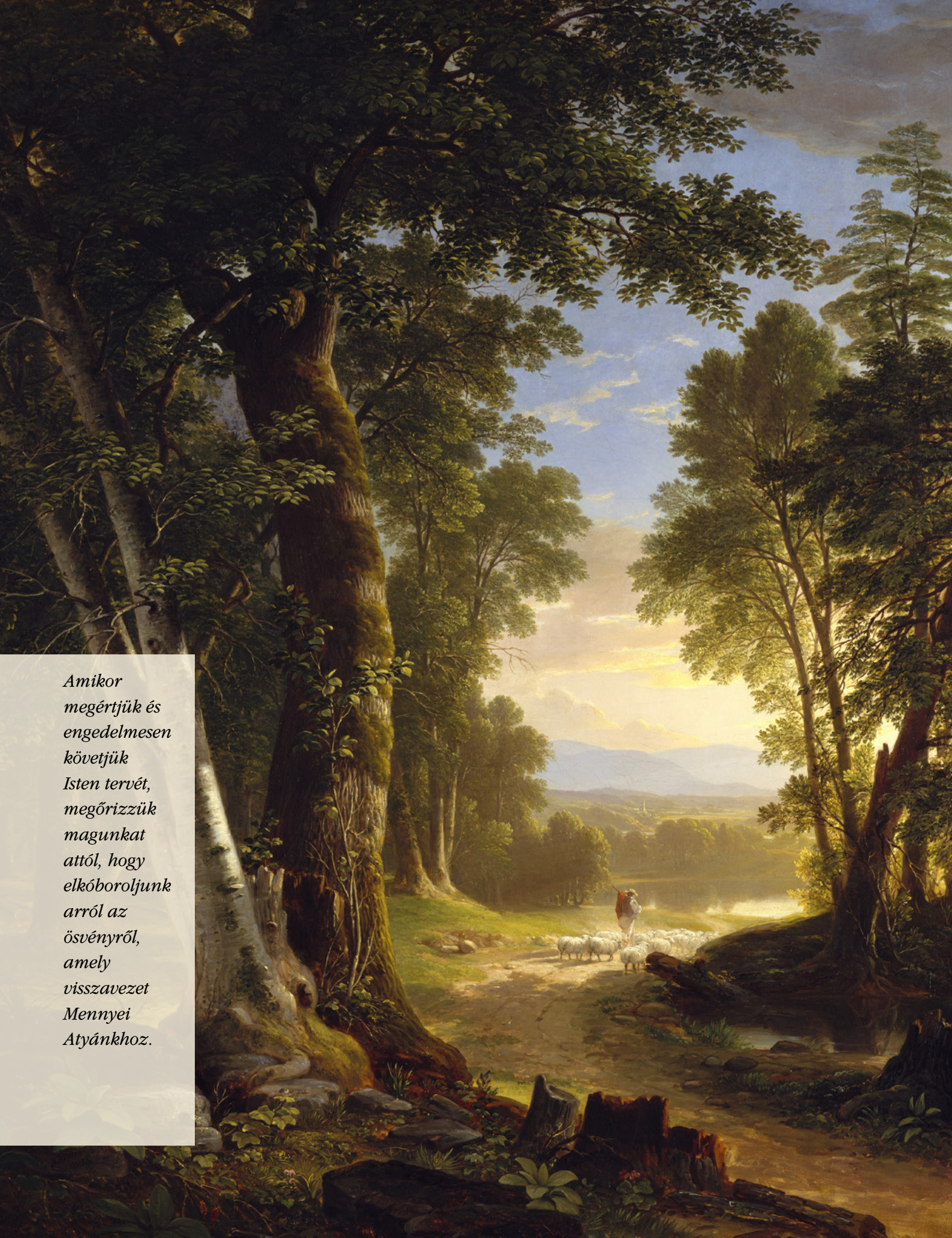

A Liahóna számainak 3. oldalán mindig találsz családi est ötleteket.

A #FamilyNight hashtag használatával megoszthatok fényképeket vagy videókat a ti családi estjeitekről.

További információért lásd a facebook.com/liahona. magazine oldalt (jelenleg angol, spanyol és portugál nyelven áll rendelkezésre).

A Romantic-style landscape painting. In the foreground, a large, moss-covered tree trunk stands on the left, its branches reaching across the top of the frame. A dirt path leads from the bottom center towards the middle ground, where a shepherd with a red cloak stands with a flock of white sheep. The path is flanked by lush greenery and fallen tree stumps. In the background, a valley opens up, showing rolling hills, a small town, and distant mountains under a sky with soft, golden light from a setting or rising sun. The overall mood is peaceful and contemplative.

*Amikor
megértjük és
engedelmesen
követjük
Isten tervét,
megőrizzük
magunkat
attól, hogy
elkóboroljunk
arról az
ösvényről,
amely
visszavezet
Mennyei
Atyánkhoz.*

A szabadítás terve

A TUDÁS IRÁNYMUTATÓ SZENT KINCSE

Írta: Robert D.
Hales elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

*Sikerünk kulcsa a halandóság előtti életben Atyánk
tervének támogatása volt. Hasonlóképpen ez jelenti
boldogságunk kulcsát a halandó életben is.*

Gyakran tűnődtem Isten gyermekeinek reményvesztett állapotán, amint a sötét és kietlen világban bolyonganak, nem tudva magukról, hogy kik, honnan jöttek, miért vannak a földön, vagy hogy hová mennek halandó életük után.

Nekünk nem kell bolyonganunk. Isten örök igazságokat kinyilatkoztatott ki e kérdések megválaszolására. Ezeket a gyermekei számára készített nagyszerű terve tartalmazza. A szentírások így utalnak erre a tervre: a „megváltás terve”¹, a „boldogság terve”², valamint a „szabadítás terve”³.

Amikor megértjük és engedelmesen követjük Isten tervét, megőrizzük magunkat attól, hogy elkóboroljunk arról az ösvényről, amely visszavezet Mennyei Atyánkhoz.⁴ Akkor és csak akkor lehet olyan életünk, mint amelyet Ő is él, vagyis „örök életünk...”, amely Isten minden ajándéka közül a legnagyobb.”⁵

Az örök élet ajándéka megér minden erőfeszítést, mely a szabadítás tervének tanulmányozására, elsajátítására és alkalmazására fordítható. Az egész emberiség fel fog támadni és el fogja nyerni a halhatatlanság áldását. Az örök élet – az Isten által élt élet⁶ – elérése azonban megéri, hogy teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel a szabadítás terve szerint éljünk.

A szabadítás tervének megértése

Mily nagy erőt ad a terv ismerete! A szabadítás terve az egyik legnagyobb kincs az emberiségnek valaha is adott összes tudás között, mert kifejti az élet örök rendeltetését. E nélkül valóban a sötétben bolyongunk. Éppen ezért az Isten módszere, hogy akkor ad parancsolatokat a gyermekeinek, „*miután* megismertette velük a megváltás tervét”.⁷

Arra vágyom, hogy mindannyiunknak segíthessek kihasználni a tudás e kincsét, hogy jobban megérthessük a szabadítás tervét, és alkalmazzhassuk azt a megértést a mindennapi életünkben.

Önrendelkezés

Mivel az önrendelkezés alapvető fontosságú e tervben, kezdjük hát itt. Atyánk megadta nekünk azt a szabadságot, hogy cselekedjünk vagy megtagadjuk a cselekvést⁸ az örök igazságoknak megfelelően; ezek azok az örök igazságok, melyek Istent azzá teszik, aki, és a mennyet is azzá, ami.⁹ Ha arra használjuk az önrendelkezésünket, hogy elfogadjuk eme igazságokat, és ezek alapján élünk, akkor örökké tartó örömben lesz részünk. Ha viszont arra használjuk az önrendelkezésünket, hogy elutasítsuk Isten törvényeit, akkor meg tapasztaljuk a szenvedést és bánatot.¹⁰

Az önrendelkezés kiváló háttérrel biztosít a szabadítás tervének három fejezetéhez, melyek a halandóság előtti élet, a halandó élet, valamint a halandóság utáni élet.

A halandóság előtti élet

Amint azt A család: Kiáltvány a világhoz kijelenti, mindegyikünk „mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya”, akik „isteni természettel és rendeltetéssel” rendelkezünk.¹¹ Mennyei Atyánk egy halandóság előtti tanácskozás során kifejtette előttünk az Ő megváltástervét.¹² A terv olyan tanokon, törvényeken és elveken alapszik, melyek mindig is léteztek.¹³ Megtudtuk, hogy ha elfogadjuk és követjük a tervet, akkor hajlandónak kell lennünk eltávozni az Atya színe elől és próbára tétetni, hogy megmutassuk, vajon az Ő törvényei és parancsolatai szerinti életet választjuk-e.¹⁴ Örvendeztünk e lehetőség hallatán¹⁵, és hálásan támogattuk a tervet, mert tudtuk, hogy módot

ad számunkra olyanná válni, mint a mi Mennyei Atyánk, és megörökölni az örök életet.

A terv azonban nem volt kockázatmentes: ha a halandóság során úgy döntenénk, hogy nem élünk Isten örök törvényei szerint, akkor az örök életnél kevesebb lesz az osztályrészünk.¹⁶ Az Atya tudta, hogy botladozni és vétkezni fogunk, miközben tapasztalati úton tanulunk a halandóság idején, ezért egy Szabadítót biztosított, aki minden bűnbánót megvált a bűntől, és begyógyítja az engedelmes minden lelki és érzelmi sebeit.¹⁷

Kezdetől fogva Jézus Krisztus volt az Atya szeretett, kiválasztott és előre elrendelt Fia.¹⁸ Támogatta az Atya tervét és e szavakkal ajánlotta fel magát, hogy a Szabadítónk

legyen: „Itt vagyok, küldj engem.”¹⁹

Így tehát Jézust választotta ki az Atya, hogy Ő legyen az az Egyetlen, aki büntelen életet fog élni a halandóságban, engesztelést hoz a bűneinkért és megpróbáltatásainkért, és feltámad, hogy szétszakítsa a halál kötelékeit.

Lucifer, aki azután Sátán lett, szintén a halandóság előtti létben élt.²⁰ Ő önző okokból elutasította a tervet, az ember önrendelkezésének elpusztítására törekedett, és fellázadt az Atya ellen.²¹ Ennek következtében Sátán és az őt akkor követők soha nem kaphatnak testet. Elvesztegették az esélyüket arra, hogy részesei legyenek az Atya tervének, és elveszítették isteni rendeltetésüket.²² Ma is vívják

Isten elleni lázadásuk harcát, és azon vannak, hogy Őellene fordítsák az emberek elméjét és szívét.²³

Ez a föld azok számára lett megtervezve és elkészítve, akik elfogadták Isten tervét.²⁴ Itt egy olyan testet kapunk, mely Isten képére és hasonlatosságára lett megalkotva. Itt próbára tétetünk és megpróbáltatunk. Itt éljük át az örök élet megörökléséhez szükséges tapasztalatokat.²⁵

A halandó élet

Isten megalkotta Ádámot és Évát, férjként és feleségként összeadta őket, elhelyezte őket az Éden kertjében, és megparancsolta nekik, hogy legyenek gyermekeik.²⁶ Önrendelkezésüket használva Ádám és Éva együtt buktak el és távoztak Isten színe elől, hogy halandó lényekké váljanak.²⁷ Ezzel megvalósították az Atya tervét, mivel így

Kezdetől fogva Jézus Krisztus volt az Atya szeretett, kiválasztott és előre elrendelt Fia.

vált lehetővé, hogy gyermekeik legyenek, amire nem lett volna lehetőségük az Éden kertjében.²⁸ A nemzés isteni hatalmát – az örökkévaló törvénynek megfelelően – kizárólag a Mennyei Atyánk által meghatározott kereteken belül szabad használni. Az ilyen használat örökkévaló öröme nyújt lehetőséget. E szent erő bármiféle használata az Isten által meghúzott határokon kívül végül nyomorúságot eredményez.²⁹

Sátán, aki arra vágyik, hogy mindenki „olyan nyomorult lehessen, mint ő maga”³⁰, megpróbál eltéríteni bennünket az Atya tervéből fakadó lehetőségektől. Miért engedi Mennyei Atyánk, hogy Sátán kísértsen bennünket? Azért, mert tudja, hogy a halandóságbeli fejlődésünkhöz és próbatételeinkhez ellenállás szükséges.³¹ Az ellenállás felbecsülhetetlen lehetőséget ad arra, hogy Istenhez forduljunk és Őrá támaszkodjunk. Mivel állandóan szemünk előtt van a jó és a gonosz, ezért az egyik kiválasztása és a másik elvetése révén világosan kinyilváníthatjuk szívünk

vágyait.³² Az ellenállás Sátán kísértéseiben éppúgy megtalálható, mint a saját gyengeségeinkben, vagyis az emberi állapottal járó halandó esendőségben.³³

Bölcs választásainkat segítő, Isten ki-nyilatkoztatta az Ő megváltástervét, valamint parancsolatokat,³⁴ Krisztus világosságát,³⁵ és a Szentlélek társaságát³⁶ adta számunkra. Azonban még ezen ajándékok birtokában is mindannyian követünk el bűnt ebben a bukott világban, ezáltal tehát egyikünk sem képes saját érdemei alapján Isten színe elé járulni³⁷. Ezért biztosít egy Szabadítót az Ő irgalmas terve.

Jézus Krisztus Isten Egyszülött Fiaként jött a földre, és tökéletesen megvalósította a számára kijelölt küldetést azáltal, hogy mindenben alávetette magát az Atya akaratának.³⁸ Az Atya irgalmas tervének megfelelően a Szabadító feltámadása legyőzi a bukás következményeit,³⁹ a bűn következményei leküzdhetők, és a gyengeség erősséggé tehető, ha a javunkra fordítjuk Jézus Krisztus engesztelését.⁴⁰

Önrendelkezésüket használva Ádám és Éva együtt buktak el és távoztak Isten színe elől, hogy halandó lényekké váljanak. Ezzel megvalósították az Atya tervét, mivel így vált lehetővé, hogy gyermekeik legyenek.

Az örök élet lényegéhez tartozik a férfi és a nő örök házassága, amely alapvető részét képezi annak, ahogy hasonlatossá válunk mennyei szüleinkhez.

Csak a parancsolatoknak való engedelmesség révén válhatunk jogosulttá az örök életre. Ez megköveteli a hitet az Úr Jézus Krisztusban, a bűnök megbánását, a megkeresztelkedést, a Szentlélek ajándékának elnyerését, és a mindvégig kitartást a Szabadító példájának követésében.⁴¹ Egyszerűbben fogalmazva: részesülnünk kell az összes papsági szertartásban, és mindvégig ki kell tartanunk a hozzájuk tartozó szövetségekben.

A halandóság utáni élet

Halálunkat követően egy nap majd a Szabadító előtt fogunk állni, hogy megítéltessünk.⁴² Mivel Isten irgalmas, ezért akik bűnbánatra vezető hitet gyakorolnak Krisztusban, megbocsátást nyernek, és megöröklik mindazt, amivel az Atya rendelkezik, beleértve az örök életet is.⁴³ Mivel Isten igazságos, ezért akik nem tartanak bűnbánatot, nem részesülnek majd az örök élet ajándékában.⁴⁴ Minden egyes ember a saját hite, bűnbánata, gondolatai, vágyai és cselekedetei szerint lesz megjutalmazva.⁴⁵

A szabadítás tervének alkalmazása a mindennapjainkban

Miután felfogjuk a terv nagyszerű összképét, és meglátjuk benne a saját helyünket, akkor valami felbecsülhetetlenre, valami alapvető fontosságúra teszünk szert: egy örökkévaló szemléletmódra. Az örökkévaló szemléletmód befolyással lesz a mindennapi döntéseinkre és tetteinkre. Kiegyensúlyozottá teszi elménket és lelkünket. Állhatatosak és rendíthetetlenek maradunk, amikor meggyőző, mégis örökké tökéletes vélemények kavarnak körülöttünk.

Neal A. Maxwell elder (1926–2004), a Tizenkét Apostol Kvóruma néhai tagjának tanítása szerint: „A halandóság előtti létünket és az ítéletet és a feltámadást is magába foglaló szabadításterv megértése nélkül olyan lenne önmagában értelmezni ezt az életet, mintha csak a második felvonást látnánk egy három felvonásos színdarabból.”⁴⁶ Meg kell értenünk az első felvonást (a halandóság előtti

életet) ahhoz, hogy a legjobb döntéseket hozzassuk meg a második felvonásban (a halandó életben), melyek meghatározzák majd, hogy mi fog történni velünk a harmadik felvonásban (a halandóság utáni életben).

Más szavakkal elmondva, a szabadítás tervének megértése, amennyiben őszinte imával párosul, megváltoztatja, hogy miként látjuk az életet, a körülöttünk lévő összes embert és magunkat is. A terv megértése élesíti lelki látóképességünket, és lehetővé teszi, hogy a maguk igaz valójában lássuk a dolgokat.⁴⁷ Ahogyan az Urim és Tummim lehetővé tette Joseph Smith prófétának, hogy kinyilatkoztatást és útmutatást kapjon,⁴⁸ úgy fogja a terv ismerete megmutatni nekünk, hogyan „cselekedjünk] az eljövendőt illető tan és tantétel terén, azon erkölcsi önrendelkezés szerint”, melyet az Úr nekünk adott.⁴⁹ A hitünk ezáltal erősebb lesz, mi pedig tudni fogjuk, hogy miként jelöljük ki életünk irányát és hozunk olyan döntéseket, amelyek összhangban vannak az örök igazsággal.

Íme néhány példa, amelyek különösen fontosak a mai időkben.

A házasság célja Isten tervében

A házasság és a családok támadás alatt állnak, mert Sátán tudja, hogy ezek alapvető fontosságúak az örök élet elnyeréséhez – éppen olyan alapvetőek, mint a teremtés, a bukás, valamint Jézus Krisztus engesztelése és feltámadása.⁵⁰ Miután kudarcot vallott a terv e pilléreinek elpusztításában, Sátán azon igyekszik, hogy elpusztítsa a házassággal és a családdal kapcsolatos felfogásunkat és gyakorlatunkat.

Mennyei Atyánk terve szilárd tájékozódási pontként szolgál, így a házasság célja világosan látszik. Az apa és anya elhagyásáról, illetőleg az egymáshoz való ragaszkodásról,⁵¹ továbbá a sokasodásról és a föld betöltéséről⁵² szóló parancsolatok teszik megvalósíthatóvá a tervét. A házasság által az Ő lélekgyermekait hozzuk a világba, és a társaivá válunk abban, hogy segítsünk a gyermekeinek részt venni a tervében.⁵³

Az Atya terve utat biztosít számunkra ahhoz, hogy megöröklhessük az örök életet – azt az életet, melyet a mennyei szüleink élnek. A tervben „sem férfiú nincs

asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban”.⁵⁴ Az örök élet lényegéhez tartozik a férfi és a nő örök házassága, amely alapvető részét képezi annak, ahogy hasonlatossá válunk mennyei szüleinkhez.⁵⁵

A férfi és nő közötti házasság

A házasságban kiegészítjük egymást, ahogyan arra kizárólag egy férfi és egy nő képes, a maguk egyedi és alapvető különbségeivel. A halandóságon férj és feleségként haladva keresztül együtt növekszünk, közelebb kerülünk a Szabadítóhoz, amikor engedelmeskedünk, áldozatokat hozunk Isten akaratának megtételéért, és együtt építjük fel a királyságát. Tudva, hogy az örökkévaló házasság Istentől szár-

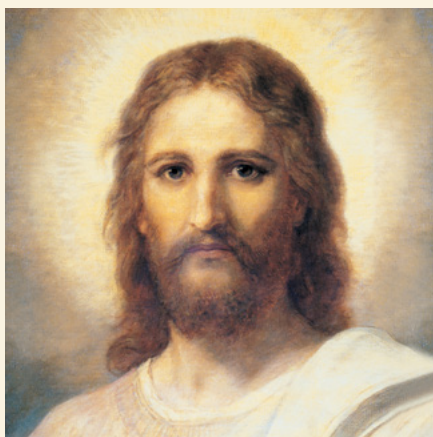
mazó parancsolat, és hogy Ő elkészíti az utat a gyermekei számára, hogy megtehessek mindazt, amit Ő parancsol⁵⁶, azt is tudjuk, hogy a házasságunk sikeres lesz, amikor egységessé válunk a megkötött szövetségeink betartásában.

A papság szertartásai, illetve a hozzájuk tartozó szövetségek betartására irányuló döntésünk révén nyerjük el az isteniség hatalmát, miközben a halandóság kihívásaival birkózunk.⁵⁷ A templomi szertartások ruháznak fel bennünket felülről jövő hatalommal, és tesznek képessé arra, hogy visszatérjünk Mennyei Atyánk színe elé.⁵⁸ A pecsételő szertartás teszi képessé a férjet és a feleséget arra, hogy Isten

hatalma által együtt növekedjenek, és egyek legyenek az Úrral.⁵⁹ Az ilyen házasságot semmi más nem helyettesítheti, amikor az Ő szent céljainak megvalósításáról van szó, melyeket számunkra és a gyermekei későbbi nemzedékei számára tűzött ki.⁶⁰

Vonzalmak és vágyak

Mindannyiunk olyan gyengeségekkel vagy nehézségekkel érkezik ebbe a bukott világba, melyek az emberi mivoltból fakadnak.⁶¹ Isten tervének megértése képessé tesz bennünket arra, hogy időleges jelenségeként tekintsünk az összes emberi esendőségre – még azokra a vonzalmakra és vágyakra is, amelyek összeegyeztethetetlenek az Ő tervével.⁶² Az a tudás, hogy ez előtt az élet előtt mennyei szülők szeretett fiaiként és lányaiként éltünk, lehetővé teszi számunkra, hogy az

Az Atya irgalmas tervének megfelelően a Szabadító feltámadása legyőzi a bukás következményeit.

Amikor naponta alkalmazzuk az Atya tervére vonatkozó tudásunkat, életünk mélyebb értelmet nyer.

önazonosságunkat isteni eredetünkből vezessük le. Önazonosságunk valós forrása az a mivoltunk, hogy Isten fiai vagy lányai vagyunk, nem pedig az esendőségeink vagy hajlandóságaink.⁶³

E szemléletmód birtokában megnövekszik azon képességünk, hogy alázatosan és türelmesen várjunk az Úrra⁶⁴, bízva abban, hogy hitünk, engedelmisségünk és mindvégig való kitartásunk által a hajlamaink és vágyaink megtisztíttatnak, testünk megszenteltetik, és igazán Krisztus fiaivá és lányáivá leszünk, tökéletessé téve az engesztelése révén.

A terv örökkévaló szemléletmódja azt a megnyugvást adja a hithűeknek, hogy bizonyosan eljön a nap, amikor „Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és ...fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak”.⁶⁵ Ez a „tökéletesen ragyogó reménység”⁶⁶ kiegyensúlyozottá teszi elménket és szívünket, és képessé tesz minket arra, hogy türelmesen várjunk az Úrra.

Ígéretetek a hithűen kitartók számára

Akik azon tűnődnek, hogy a mostani helyzetük vagy állapotuk esetleg megfosztja őket az örök élet lehetőségétől, emlékezzenek arra, hogy „senkinek nincs eleve kevesebb elrendelve mindannál, amit az Atya a gyermekeinek tartogat”.⁶⁷

Nincs áldás, amely meg lenne tagadva a hithűektől. Lorenzo Snow elnök kijelentette: „Nincs olyan utolsó napi szent, aki hithű élete végén úgy hal meg, hogy bármit is elveszítene majd azért, mert nem tett meg bizonyos dolgokat, amikor nem adatott meg neki a lehetőségek. Más szavakkal: ha egy fiatal férfinak vagy fiatal nőnek nincs lehetősége a házasságkötésre, és haláluk idejéig hithű életet élnek, akkor megadatik nekik az összes áldás, felmagasztosulás és dicsőség, melyben része lesz bármely olyan férfinak vagy nőnek, akinek megadott ez a lehetőség és élt vele. Ez biztos és valós...”⁶⁸

Ígéretetek mindazoknak, akik ismerik a tervet és naponta alkalmazzák azt

A halandóság előtti életben mindannyian teljes szívünk-
ből támogattuk az Atya tervét. Tudtuk, hogy szeret bennün-
ket, és ámulatba ejtett ez a nagylelkű ajánlat, mely szerint
örökölhettünk mindent, amivel Ő rendelkezik, beleértve az
örök életet is. Sikerünk kulcsa a halandóság előtti életben
Atyánk tervének támogatása volt. Hasonlóképpen ez jelenti
boldogságunk kulcsát a halandó életben is.

A felhívásom tehát úgy szól, hogy álljunk ismét együtt
Atyánk tervének támogatásában. Mindenki felé szeretettel
fordulunk, amikor ezt tesszük, hiszen maga a terv is Isten
szeretetének kifejezése.

Amikor naponta alkalmazzuk az Atya tervére vonatkozó
tudásunkat, életünk mélyebb értelmet nyer. Nagyobb hittel
leszünk képesek szembenézni a kihívásainkkal, és az örök
élet biztos, ragyogó, sugárzó reménységével törekszünk
majd előre. ■

JEGYZETEK

- Jákób 6:8; Alma 12:25–26, 30, 32; 17:16; 18:39; 29:2; 39:18; 42:11.
- Alma 42:8, 16
- Járom 1:2; Alma 24:14; 42:5; Mózes 6:62.
- Lásd Alma 12:32; lásd még Boyd K. Packer, "The Great Plan of Happiness and Personal Revelation" (Church Educational System broadcast for young adults, Nov. 7, 1993)
- Tan és a szövetségek 14:7.
- Lásd Harold B. Lee, *The Teachings of Harold B. Lee*, ed. Clyde J. Williams (1996), 72; lásd még Bruce R. McConkie in Conference Report, April 1970, 26.
- Alma 12:32; kiemelés hozzáadva; lásd még a 25. verset.
- Lásd 2 Nefi 2:13–16; Tan és a szövetségek 101:78.
- Lásd George Q. Cannon, *Gospel Truth: Two Volumes in One: Discourses and Writings of President George Q. Cannon* sel. Jerreld L. Newquist (1974), 296.
- Lásd Richard G. Scott: Hogyan élhetünk helyesen az egyre növekvő gonoszság közepette? *Liahóna*, 2004. máj. 102.; Robert D. Hales, *Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home* (2010), 33.
- A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.; lásd még Apostolok cselekedetei 17:29; Rómabeliek 8:16–17; Zsidók 12:9; Ábrahám 3:18–25.
- Lásd Alma 12:30; lásd még Jób 38:4–7; Ábrahám 3:22–28.
- Lásd 2 Nefi 2:13; lásd még Howard W. Hunter, "To Know God," *Ensign*, Nov. 1974, 97; *Az egyház elnökeinek tanításai: Heber J. Grant* (2002), 30–31.: "...minden egyes parancsolat azzal a kimondott céllal adatott, hogy... érdemesek és felkészültek legyünk visszatérni Mennyei Atyánk jelenlétébe, és Vele élni. E kötelességek és kötelezettségek szándéka az, hogy természetünkben istenivé alakítsanak minket. Az a céljuk, hogy Isteneket formáljanak belőlünk, valamint alkalmassá és érdemessé tegyenek arra, hogy... örököstársai legyünk Urunknak és [Szabadítónknak], Jézus Krisztusnak..."
- Lásd Tan és a szövetségek 136:31; Ábrahám 3:24–25.
- Lásd Jób 38:7.
- Lásd Tan és a szövetségek 88:34–36, 39–40.
- Lásd Ésaías 53:3–5; 2 Nefi 2:8; 9:10–11; 31:21; Móziás 3:17; Alma 7:11–13.
- Lásd 1 Péter 1:20; Mózes 4:2.
- Ábrahám 3:27
- Lásd Ésaías 14:12–16.
- Lásd Mózes 4:3–4; lásd még 1:19.
- Lásd Jelenések 12:7–9.
- Lásd Tan és a szövetségek 10:26–27.
- Lásd Tan és a szövetségek 59:18–19.
- Lásd Ábrahám 3:24–26.
- Lásd 1 Mózes 1:26–28.
- Lásd Alma 42:2–6; Mózes 4:25, 28–31.
- Lásd 2 Nefi 2:23; Mózes 5:11; lásd még Boyd K. Packer: A boldogság terve. *Liahóna*, 2015. máj. 26–28.
- Lásd Alma 39:3–5; 41:3–4, 10–15.
- 2 Nefi 2:27.
- Lásd 2 Nefi 2:11.
- Lásd 2 Nefi 2:26–29; Alma 34:32–35.
- Lásd Jákób 4:7; Ether 12:27; Tan és a szövetségek 62:1.
- Lásd Alma 12:30–32.
- Lásd Moróni 7:16–19; Tan és a szövetségek 88:7, 11–13.
- Lásd 2 Nefi 31:12–14, 18.
- Lásd 1 János 1:8.
- Lásd Lukács 22:39–42; Tan és a szövetségek 19:16–19.
- Lásd 1 Korinthusbeliek 15:20–23; 2 Nefi 9:10–13; Alma 11:42–45.
- Lásd Alma 42:2–15, 22–31; Moróni 10:32–33.
- Lásd 2 Nefi 31:10–21; 3 Nefi 27:13–22.
- Lásd János 5:22; Rómabeliek 14:10; Jelenések 20:12–13; 2 Nefi 9:41; Alma 11:41–44; 3 Nefi 27:14–17, 20, 22.
- Lásd Alma 34:14–17.
- Lásd Móziás 3:21–27; Hélamán 14:15–19; Tan és a szövetségek 88:21–24, 29–32.
- Lásd Mormon 3:20–22.
- The Neal A. Maxwell Quote Book*, ed. Cory H. Maxwell (1997), 252.
- Lásd Thomas S. Monson: Légy példa! *Liahóna*, 2005. máj. 113.
- Lásd Joseph Smith története 1:35.
- Tan és a szövetségek 101:78.
- Lásd D. Todd Christofferson: Miért fontos a házasság és a család? *Liahóna*, 2015. máj. 52.
- Lásd Máté 19:5.
- Lásd 1 Mózes 9:1.
- Lásd Tan és a szövetségek 93:36–40.
- 1 Korinthusbeliek 11:11.
- Lásd Dallin H. Oaks, "Apostasy and Restoration," *Ensign*, May 1995, 87; lásd még Dallin H. Oaks: Idegen istenek. *Liahóna*, 2013. nov. 73.
- Lásd 1 Nefi 3:7.
- Lásd Tan és a szövetségek 84:19–21.
- Lásd Tan és a szövetségek 109:13–26, 38.
- Lásd Tan és a szövetségek 132:1–21.
- Lásd 1 Péter 3:7; Tan és a szövetségek 131:1–4; lásd még Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, 5 vols. (1957–66), 4:197: „Azok, akik a templomban házasodnak minden időkre és az örökkévalóságra, az örök életek áldását nyerik el. A hangsúlyt az örök életekre helyezem. Az örök élet Isten élete, vagyis olyaná válni, mint Ő. Az örök életek örök gyarapodást jelent, amely – a kinyilatkoztatás szavaival szólva – a magok örök folytatása. A templomon kívül kötött házasság csak egy időre szól. A halál elválaszt – ez egy örökre szóló elválás, ha csak nem tartanak időközben bűnbánatot, és nem kerülnek olyan kedvező helyzetbe, hogy a templomba eljutva helyrehozzanak mindent.”
- Lásd Ether 12:27.
- Lásd Ether 12:37.
- Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. 129.; lásd még *Isten szereti gyermekeit* (füzet, 2007), 1.
- Lásd Ésaías 40:31.
- Jelenések 21:4; lásd még 1–3. versek.
- 2 Nefi 31:20.
- D. Todd Christofferson: Miért fontos a házasság és a család? 53.
- Az egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow* (2012). 134. Lásd még Gordon B. Hinckley, "Daughters of God," *Ensign*, Nov. 1991, 98: „Egyesek, akik – önhibájukon kívül – nem kötöttek házasságot, azt kérdezik, hogy vajon mindig meg lesz-e tőlük tagadva ama királyság legmagasabb fokú dicsősége. Biztos vagyok benne, hogy a szeretetteljes Atya és az isteni Megváltó terve alapján egyetlen olyan áldás sem lesz örökre megtagadva tőletek, amelyekre máskülönbön méltóak vagytok.”

A mikor a tiszti étkezőbe kísérték, a hajó kapitánya éppen egy fiatal tiszttel üvöltözött, az ujjával felé hadonászva.

EZ TÉNYLEG ANNYIRA FONTOS?

A mikor a *USS West Virginián* szolgáltam, bejelentették, hogy egy háromhetes csereprogramhoz keresnek portugálul beszélő tiszttel, akit a brazil haditengerészethez küldenének. A tengeralattjárósoknál én voltam az egyetlen, aki tudott portugálul.

Először úgy éreztem, hogy nem szeretnék menni. Akkor fejeztem be egy három hónapos szolgálatot, és már nagyon vártam, hogy láthassam a családomat. A csereprogram azonban nem hagyott nyugodni. Imámban Mennyei Atyámhoz fordultam, és egy igen erős választ kaptam azt illetően, hogy menjek, ezért elfogadtam a megbízást.

Már a szervezés is hemzsegett az akadályoktól. Egyszer majdnem fel

is akartam adni. Azt gondoltam magamban: „Ez tényleg annyira fontos?” A Szentlélek azonban arra ösztökölt, hogy haladjak tovább.

Végül többszöri halasztást követően megérkeztem egy brazil hajóra. Amikor a tiszti étkezőbe kísérték, a hajó kapitánya éppen egy fiatal tiszttel üvöltözött, az ujjával felé hadonászva. Amikor meglátott, abahagyta és tört angolsággal ezt mondta: „Á, megérkezett az amerikai barátom. Köszöntöm. Megkínálhatom egy itallal?”

Én portugálul válaszoltam, és egy népszerű brazil üdítőt szerettem volna, melyet a misszióm óta nem ittam. Azt mondta, hogy van a hajón mindenféle

szeszes ital, én azonban közöltem, hogy nem iszom alkoholt.

Később kopogtattak a fülkém ajtaján. Amikor kinyitottam, az étkezőben látott fiatal tiszt állt előttem.

„Ön amerikai – jelentette ki. – Nem iszik alkoholt. Beszél portugálul. Lehetséges lenne, hogy ön mormon?”

„Igen, az vagyok” – feleltem.

Hirtelen átölelt, és zokogni kezdett.

Ez a tiszt, Mendes hadnagy, egy viszonylag új megtért volt, és nemrégiben végezte el a Brazil Haditengerészeti Akadémiát. A hajón hamar rájött, hogy a kapitány elvárja tőle, hogy a kikötői tartózkodásaik idején ő is rúgjon ki a hámból a többi

tisztel együtt. Ehelyett Mendes hadnagy a kikötőkben állandóan önként jelentkezett fedélzeti szolgálatra, és más módon is kihúzta magát a szárazföldi programokból. A kapitány megunta ezt. Amikor az étkezőbe léptem, éppen azért kiabált Mendes hadnaggyal, mert az megint nem akart csatlakozni.

„A következő kikötéskor ki fogsz menni a partra a tisztekkel – parancsolta a hadnagynak. – Meg fogod mutatni az ide látogató amerikai tisztnek, hogy milyen az, amikor jól érezzük magunkat. Ezt elvárja tőlünk.”

Mendes hadnagy már hónapok óta azért imádkozott, hogy a kapitánya megértse és elfogadja az elveit. Az érkezésem után a legtöbb étkezői beszélgetés középpontjába az evangélium került. Elbeszélgettünk a többi tiszttel Joseph Smithről, a visszaállításról, a Bölcsesség szaváról és a nemi erkölcsösség törvényéről. A Mendes hadnaggyal kapcsolatos érzéseik hamarosan megváltoztak. A tisztek leszedték a kiragasztott pornográf képeket, a következő kikötés alkalmával pedig klub helyett étterembe mentünk egy közös étkezésre.

A harmadik hét vége felé, miután már sokat beszélgettünk a kapitánnyal és a tisztekkel a hitelveinkről, a férfiak meglágyították szívüket. „Most már értem” – mondta a kapitány Mendes hadnagynak a távozásom előtt, és hozzátette, hogy ezentúl nem fogja őt az elvei megszegésére kérni.

Soha nem felejttem el azt az élményt. Mendes hadnaggyal együtt megtanultuk, hogy a Mennyei Atyánk

egyéniileg ismer mindannyiunkat, és törődik a mi személyes életünkkel. ■
Kelly Laing, USA, Washington

SPAFFORD NŐTESTVÉR HOZZÁM BESZÉLT

Az egyik este éppen egy online Éttermes játékkal játszottam, amikor a férjem közölte, hogy megy lefeküdni.

„Mindjárt megyek” – mondtam neki.

„Hiszem, ha látom” – válaszolta.

A játék abból állt, hogy virtuális ételt készítettem virtuális vendégeknek egy virtuális étteremben. Ránéztem a képernyőre, és azt mondtam: „Pontosan 15 perc múlva kész lesz egy étel.”

Hogy addig is teljen az idő, kézbe vettem a *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* könyvet, amely azóta ott feküdt az asztalon, hogy a Segítőegyletben megkaptam. Elkezdtem olvasni a bevezetőt. A harmadik oldalon a következő idézetet találtam Belle S. Spaffordtól, a Segítőegylet kilencedik általános elnökétől.

„Úgy vélem, egy átlagos nőtől elvárható ma már az – írta Spafford nőtestvér –, hogy felmérje érdeklődése irányait, átértékelje azokat a tevékenységeket, melyekben részt vesz, majd pedig lépéseket tegyen, hogy életét egyszerűbbé tegye azáltal, hogy az első helyre teszi a fontos dolgokat, oda összpontosít, ahol a jutalmak a legnagyobbak lesznek, és

a legtovább tartanak, és megszabadul a kevésbé hasznos tevékenységektől” (2011, XIII.).

A szentírásokon kívül soha, semmilyen írás nem érintett meg ilyen mélyen. Ez a nőtestvér, aki már több mint 30 éve meghalt, hozzám beszélt. A kijelentése ma talán még nagyobb érvényű, mint amikor először mondta.

Azonnal tudtam, hogy többet nem fogok online játékokkal játszani.

Kikapcsoltam a gépet, lefeküdtem és közöltem a férjemmel a döntésemet. Másnap be sem kapcsoltam a számítógépet. Inkább kiszámoltam, hány órát vesztegettem el naponta ezekre a játékokra.

A napi három órás átlagot megszoroztam 365-tel (az év napjainak számával), majd elosztottam 24-gyel (ahány óra van egy napban). Megdöbbenve láttam, hogy éves szinten 45,62 napot pazaroltam el! Ezek az értékes órák és napok örökre odalettek. Tölthettem volna őket a szentírásaim tanulmányozásával, a férjemmel és a gyerekeimmel, mások szolgálatával, vagy az elhívásaim felmagasztalásával.

Az általános felhatalmazottak gyakran érintik ezt a témát az általános konferenciákon. Eddig azonban soha nem éreztem magam érintve, és úgy gondoltam, hogy rám ez nem vonatkozik.

Hálás vagyok, hogy a Szentlélek segített felismerni, hogy az általános felhatalmazottak – és Belle S. Spafford – hozzám is beszéltek. ■

Sandy Howson, Amerikai Egyesült Államok, Ohio

NEM TUDTAM, MIÉRT VAGYOK OTT

Anyuval éppen befejeztük az esti imánkat. Megöleltük egymást. „Szeretlek” – mondtuk egymásnak, és ezzel elindultam a szobámba. Ahogy a kilincsért nyúltam, az az erős benyomásom támadt, hogy az anyukám másnap meg fog halni.

Az agyam és a szívem erősen küzdött a gondolat ellen. Kizárt, hogy bármi is történjen Anyuval. Minden rendben lesz vele.

A szobámban letérdeltem imádkozni, és elmondtam Mennyei Atyámnak, hogy az anyukámmal kapcsolatos benyomás nem lehet igaz. Megkértem, hogy oszlassa el ezt a gondolatot, de ez nem történt meg. Visszamentem a szüleim szobájába és még egy ölelést és puszit kértem Anyutól lefekvés előtt. „Szeretlek” – mondtuk ismét egymásnak, én pedig visszatértem a szobámba. Aznap este sokáig nem tudtam elaludni.

Másnap reggel idegesen ébredtem. Hála az égnek, az anyukám is fent volt, boldogan és egészségesen. Az agyam hátsó részében azonban továbbra is ott motoszkált a gondolat, hogy valami nincs rendben. Az aznapi böjti és bizonyágtételi gyűlésen Anyu is felállt és egy gyönyörű bizonytságot osztott meg.

Az úrvacsorai gyűlést követően átment tanítani az elemis osztályát, én pedig beültem vasárnapi iskolára. Ismét egy határozott benyomásom támadt – ezúttal az, hogy álljak fel, és menjek ki a tereméből. Nem akartam felhívni magamra a figyelmet, de valami szinte húzott kifelé a székből, ki az ajtón. Pár perccel később ott ültem anyukám elemis óráján, és hallgattam, ahogy tanított. Nem tudtam, miért vagyok ott, de tudtam, hogy ott a helyem.

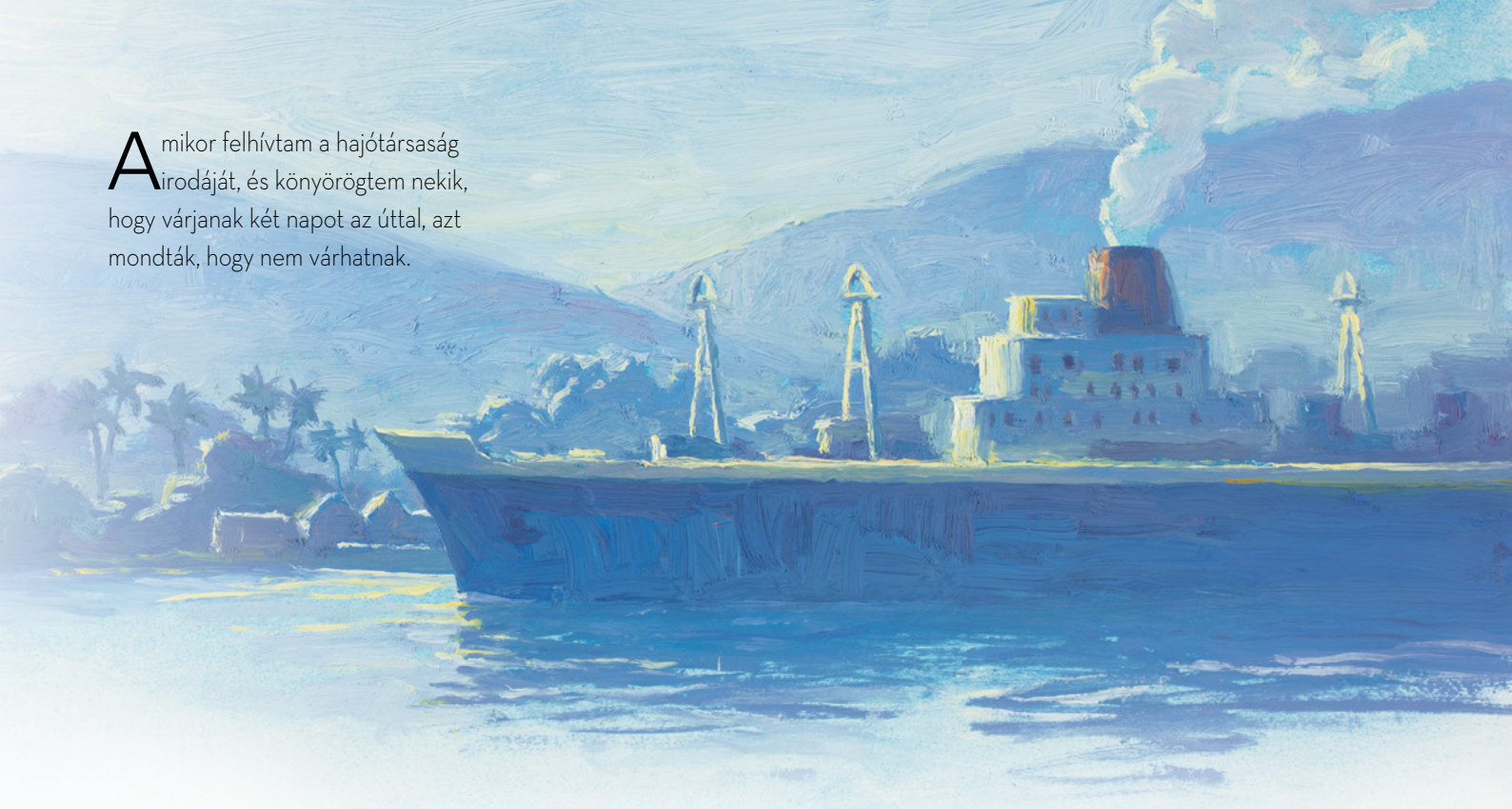
A délután folyamán éppen a bátyáméknál voltunk, amikor Anyu utoljára még egyenesen a szemembe nézett, majd összeesett, és meghalt tüdőembóliában. A saját megfontolása és kegyelme szerint Mennyei Atyám elküldte a Szentlelket, hogy felkészítsen. E sugalmazások olyan többlet időt biztosítottak számomra az anyukámmal, amelyben nem lett volna részem, ha figyelmen kívül hagyom a kis, halk hangot.

Mennyei Atyám szeretete soha nem volt ennyire nyilvánvaló számomra, mint az anyukám elhunytát övező események során. Mennyire áldottak vagyunk, hogy van egy Atyánk a mennyben, aki eléggé szeret bennünket ahhoz, hogy megadja nekünk a Szentlélek különleges ajándékát! ■
Amber Cheney, USA, Alabama

Visszamentem a szüleim szobájába és még egy ölelést és puszit kértem Anyutól lefekvés előtt.

A mikor felhívtam a hajótársaság irodáját, és könyörögtem nekik, hogy várjanak két napot az úttal, azt mondták, hogy nem várhatnak.

ROTUMÁIG IMÁDKOZVA

„A *Westerland* tegnap kihajózott” – közölte a sógornóm, amikor kijött elének a fidzsi-szigeteki Nadi nemzetközi repülőtérre.

A hír hallatán szomorú és csalódott voltam. Az *MV Westerland* volt az a hajó, melyen Rotuma szigetére utaztunk volna meglátogatni a bátyámat. Rotuma mintegy 600 kilométerre északra található Viti Levutól, a Fidzsi-szigetek legnagyobbikától. Ha elmegy egy hajó, könnyen előfordulhat, hogy napokat vagy heteket kell várnod a következőre.

Egy évvel korábban jártam utoljára Rotumán, hogy segítsék a bátyámnak felújítani a nagymamánk házát, de otthagytam, mert összevesztünk egy munkán. Most azért jöttem vissza, hogy a szemébe mondjam, mennyire sajnálom a történeteket.

Egy héttel azelőtt, hogy a feleségemmel, Akatával Ausztráliából Fidzsire repültünk volna, az unokahúgom tájékoztatót, hogy a *Westerland* a

tervezett érkezésünk előtti napon indul Rotumára. Azonnal felhívtam a hajótársaság irodáját, és könyörögtem nekik, hogy várjanak két napot az úttal.

„Ha akarnánk se tehetnénk – hangzott a válasz. – A rotumai szigeti tanács előkészített egy ünnepséget az érkezésünkre, ezért a hajónak a tervek szerint kell elindulnia.”

Hirtelen egy gondolat cikázott át az agyamon, és úgy döntöttem, hogy böjtölök és imádkozom.

„Drága Mennyei Atyám – imádkoztam hozzá –, nagyon szeretném elérni azt a rotumai hajót. Elhiszem, hogy ők nem tehetik meg, hogy egy-két napig késleltessék az indulást, de Neked hatalmadban áll. Megtennéd, hogy meglazítasz egy csavart valahol a hajón, hogy elhúzódjon az indulása, és én felszállhassak rá? Muszáj Rotumára mennem és kibékülnöm a bátyámmal.”

Miután meghallottuk a csalódást keltő híreket, kiutaztunk a sziget másik felén lévő kikötőbe. Ott azonban

megtudtuk, hogy a motor meghibásodása miatt a hajó mégsem indult el. Mennyei Atyám megválaszolta az imámat! Mint kiderült, nemcsak egyetlen csavart, hanem az egész motort kellett kiemelni, hogy megjavíthassanak egy komoly olajfolyást.

Amikor egy héttel később a hajó végre elindult, én is ott voltam a fedélzetén. Megérkezésünkkel átöleltem a bátyámat, elnézést kértem tőle, és rendbe hoztuk a kapcsolatunkat. Ez kétségtelenül ünnepnap volt.

Örökké hálás leszek ezért a csodálatos lelki élményért, valamint Jézus Krisztus visszaállított evangéliumáért. Ez is egy bizonyosság azt illetően, hogy ma is történnek csodák; hogy a Mennyei Atya él és megválaszolja az őszinte imáinkat; hogy a böjt és az ima kéz a kézben járnak; és hogy az evangélium igaz – még Rotuma apró szigetének egyik kicsiny falujában is. ■

John K. Muaror, Ausztrália, Új-Dél-Wales
(A szerző időközben elhunyt.)

Írta: **Randall L. Ridd**

2013 és 2015 között a Fiatal Férfiak általános elnökségének második tanácsosaként szolgált

Igaz szándékkal ÉLNI

Amikor elkezdtem ifjúsági hitoktatásra járni, megtanultam, milyen fontos az igaz szándék. A hitoktatónk felhívást intézett hozzánk, hogy olvassuk el a Mormon könyvét. Haladásunk követésére készített egy táblázatot, melynek egyik oszlopában felsorolta a neveinket, a felső sorban pedig a Mormon könyve könyveit. Amikor elolvastuk valamelyik könyvet, csillagot rakott a nevünk mellé.

Először nem nagyon igyekeztem azon, hogy olvassak, így hát hamarosan egyre jobban és jobban lemaradtam. A szégyenérzet és az ösztönös versenyszellem aztán olvasásra sarkallt. Mindig jó érzés volt, amikor csillagot kaptam. És minél több csillagom volt, annál motiváltabb lettem az olvasásra: szünetben, iskola után, minden szabad percben.

Klassz történet lenne ebből, ha azt mondhatnám, hogy az erőfeszitésemnek köszönhetően első lettem az osztályban – de nem lettem. És az is jó lenne, ha azt mondhatnám nektek, hogy az első helynél is jobb dologra

tettem szert: bizonyosságra a Mormon könyvéről. De ez sem történt meg. Nem lett bizonyágom. Csillagaim lettek. Csillagokat kaptam, mert ezért olvastam. Moróni szavaival élve, ez volt az én igazi szándékom.

Moróni egyértelműen fogalmazott, amikor elmondta, hogyan tudhatjuk meg, hogy igaz-e a Mormon könyve: „És amikor ezeket a dolgokat megkapjátok, arra buzdítalak benneteket, hogy Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az Örökkévaló Atyát, hogy nem igazak-e ezek a dolgok; és ha őszinte szívvel, *igaz szándékkal*, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát” (Moróni 10:4; kiemelés hozzáadva).

A helyes okok

Visszatekintve látom, hogy az Úr teljes mértékben igazságos volt velem. Miért kellett volna bármi mást találnom annál, mint amit kerestem? Az igaz szándék azt jelenti, hogy helyes

Az igaz szándék azt jelenti, hogy helyes okból cselekszünk helyesen.

okból cselekszünk helyesen. Én ugyan a helyes könyvet olvastam el, de *helytelen* okból.

Végül csak évekkel később olvastam el igaz szándékkal a Mormon könyvét. Ma már tudom, hogy a Mormon könyve isteni célját betöltve bizonyosságot tesz Jézus Krisztus életéről és küldetéséről, mert igaz szándékkal olvastam el.

Az a lecke, melyet az igaz szándékkal és a Mormon könyvével kapcsolatban tanultam, mindannyiunkra érvényes, életünk minden területén. Túl gyakran követjük tétlenül az évek során kialakult mintákat és szokásokat; gépiesen tesszük a dolgokat, miközben nem gondoljuk át alaposan a tettek következményeit. Az igaz szándékkal élés összpontosítást és céltudatosságot ad az életünknek, és döntő fontosságú lehet. Igaz szándékkal élni annyit tesz, mint megérteni a „miérteket”, vagyis a tetteink mögötti indítékot. Szókratész azt mondta, hogy „a vizsgálódás nélküli élet nem embernek való élet”¹. Gondoljátok át tehát, hogy mivel töltitek az időtöket, és rendszeresen tegyék fel magatoknak a kérdést: „Miért?” Ez segíteni fog kifejleszteni magatokban annak képességét, hogy lássátok, mi van az adott pillanaton túl. Sokkal jobb előre tekinteni és azt kérdezni: „Miért tenném ezt?”, mintsem visszatekinteni és azt mondani: „Jaj! Miért tettem ezt!”

Vajon mit vár el tőletek az Úr?

Amikor fiatal férfi voltam, úgy döntöttem, hogy nem megyek misszióba. Egy év egyetem és egy év katonai szolgálat után remek röntgentechnikai állásom volt a helyi kórházban. Úgy tűnt, az életem sínen van, és a missziót nem láttam szükségesnek.

Egy napon Dr. James Pingree, a kórház egyik sebésze, ebédelni hívott. Beszélgetésünk során kiderült, hogy nem tervezek missziót szolgálni, és Dr. Pingree megkérdezte ennek

Igaz szándékkal élni annyit tesz, mint megérteni a „miérteket”, vagyis a tetteink mögötti indítékot. Szókratész azt mondta, hogy „a vizsgálódás nélküli élet nem embernek való élet”.

okát. Elmondtam neki, hogy egy picit már idősebb vagyok, és ezért talán túl késő. Azt mondta, hogy ez nem valami jó indok, és hogy ő az orvosi egyetem befejezése után ment misszióba. Aztán bizonyosságot tett arról, hogy milyen fontos volt a missziója.

Bizonyosága jelentős hatással volt rám. Emiatt úgy imádkoztam, ahogyan azelőtt soha: *igaz szándékkal*. Számtalan indok jutott eszembe arra, hogy miért ne menjek misszióba: Félénk voltam. Szerettem a munkámat. Olyan ösztöndíj-lehetőség nyílt meg előttem, amely a misszió után már nem lett volna elérhető. És ami a legfontosabb, volt egy barátnőm, aki várt rám, míg a hadseregben szolgáltam, és tudtam, hogy nem várna még két évig! Megerősítésért imádkoztam, hogy az indokaim valósak és igazam van.

Csalódottságomra nem kaptam meg a remélt egyértelmű igen vagy nem választ. Ekkor eszembe ötlött a gondolat: „Vajon mit vár el tőled az Úr?” El kellett ismernem, hogy Ő azt akarja: missziót szolgálnak, és ez a pillanat mérföldkő lett az életemben. Azt fogom tenni, amit én akarok, vagy az Úr akaratát? Ez egy olyan kérdés, amelyet jó, ha gyakran felteszünk magunknak.

Hála az égnek, úgy döntöttem, missziót szolgálom, és a Mexikó Északi Missziót jelölték ki munkám színhelyéül.

Örök következmények

Harmincöt évvel később a fiam biztatására ellátogattam vele Mexikóba. Reméltük, hogy találkozunk néhány olyan emberrel, akit még én tanítottam. Abban a kisvárosban mentünk el az úrvacsorai gyűlésre, ahol a

missziómat kezdtem, de egyetlen embert sem ismertem fel. A gyűlés után megkérdeztük az egyik egyháztagot, hogy ismer-e valakit az általam sok évvel korábban tanított emberek közül. Átnéztünk vele egy listát, de semmit nem találtunk, egészen az utolsó névig: Leonor Lopez de Enriquez.

„Ó, igen! – mondta a férfi. – Ez a család egy másik egyházközségbe tartozik, de ők is ebbe az épületbe járnak istentiszteletre. Utánunk lesz az úrvacsorai gyűlésük.”

Nem kellett soká várunk, mielőtt Leonor besétált az épületbe. Bár a hölgy már a 70-es éveiben járt, azonnal felismertem, és ő is megismert. Hosszan, könnyek közt megöleltük egymást.

Ezt mondta: „35 éve imádkozunk azért, hogy visszatérj, és meg tudjuk köszönni neked azt, hogy elhozta családunknak az evangéliumot.”

Amint a család többi tagja is megérkezett, velük is összelelkeztünk és könnyeztünk. Hamarosan rájöttünk, hogy az egyházközség püspöke Leonor egyik fia, a kórusvezető az egyik leányunokája, a zongorista az egyik fiúunokája, valamint hogy további unokái vannak az ároni papságot viselő fiatal férfiak között. Az egyik lánya férje a cöveklőnőség tanácsosa volt. Egy másik lánya egy közeli egyházközség püspökének volt a felesége. Leonor gyermekei majdnem mind szolgáltak missziót, ekkor pedig épp az unokái szolgáltak.

Rájöttünk, hogy Leonor sokkal jobb misszionárius volt nálam. Ma a

gyermekei hálásan idézik fel, milyen fáradhatatlanul igyekezett tanítani nekik az evangéliumot. Megtanította nekik, hogy a kis döntések idővel teljes, igazlelkű és boldog életet eredményeznek, ők pedig másoknak is megtanították ezeket. Mindent összevetve, a mai napig már több mint 500 ember jött az egyházba ezen egyetlen csodálatos családnak köszönhetően.

Mindez pedig egy egyszerű, ebéd melletti beszélgetéssel kezdődött. Gyakran gondolkodom rá, hogy ha Dr. Pingree inkább a szakmájára és egyéb világi törekvésekre összpontosított volna, talán soha nem kérdezte volna meg tőlem, hogy miért nem szolgálok missziót. Azonban ő másokra összpontosított, és az Úr munkájának előmozdítására. Olyan magot ültetett el, mely kihajtott és gyümölcsöt hozott, és most exponenciálisan sokszorozódik tovább (lásd Márk 4:20). A misszióm megtanította nekem, milyen örökkévaló következményekkel jár egyetlen döntés is, amely az Úr akaratának megtételére irányul.

Emlékezzetek örökkévaló célotokra

Gyakran visszatekintek az életemre, és elgondolkozom rajta, miért is volt olyan nehéz meghoznom a döntést, hogy misszióba megyek. Azért volt nehéz, mert a figyelmem elterelődött – szem elől veszítettem az örök célokat.

Vágyaim és akaratom nem állt összhangban az Úr akaratával: máskülönben könnyebb lett volna a döntés. És miért nem állt összhangban? Eljártam

az egyházi gyűlésekre és vasárnaponként vettem az úrvacsorából – de nem összpontosítottam annak jelentésére. Imádkoztam, de általában csak megszokásból. Olvastam a szentírásokat, de csak helybel-közzel és igaz szándék nélkül.

Arra biztatlak benneteket, hogy éljétek átgondolt, céltudatos életet – még ha a múltban nem is tettetek következetesen így. Ne szegjétek kedveteket olyan gondolatok, hogy mit tettetek vagy nem tettetek eddig. Engedjétek, hogy a Szabadító tisztára törölje azt a táblát. Ne feledjétek, mit mondott az Úr: „[A]mikor bűnbánatot tartottak és igaz szándékkal megbocsátásra törekedtek, akkor meg lett bocsátva nekik” (Moróni 6:8; kiemelés hozzáadva).

Kezdjétek el most! Éljetek tudatos életet, megértve, hogy miért teszitek, amit tesztek, és hogy az hová vezet. Amikor megteszitek ezeket a dolgokat, észre fogjátok venni, hogy minden tettetek mögött a legfontosabb „miért” az, hogy szeretik az Urat és felismeritek az Ő tökéletes szeretetét irántatok. Kívánom, hogy találjatok mindannyian hatalmas örömet, midőn a tökéletességre, valamint az Ő akaratának megértésére és megtételére törekedtek. ■

A BYU–Idahón 2015. január 11-én elhangzott, Céltudatos élet: az „igaz szándék” fontossága című fiatal felnőtteknek szóló világméretű áhítat alapján. A teljes szövegért látogassatok el a devotionals.lds.org oldalra.

JEGYZET-

1. Szókratésznek tulajdonított kijelentés. Platon: *Szókratész védőbeszéde*. Ford. Devecseri Gábor. Szentendre, 1993. Magyar Elektronikus Könyvtár.

Hit, szolgálat és egy vekni kenyér

Írta: Mudalige Nisszanka „Niss” Mutu

2007-ben költöztem Srí Lankáról Örményországba a tanulmányaim miatt. Ekkor találkoztam a misszionáriusokkal, és a rákövetkező évben megkeresztelkedtem. A keresztkedésem után erősen vágytam arra, hogy teljes idejű missziót szolgáljak. Ez nem volt lehetséges, mivel már elmúltam 25 éves, a misszóelnök azonban elhívott egy minimisszióba. Feladataim közé tartozott a többi elderrel való együttműködés és az evangélium hirdetése. Ezt nagyon szerettem.

Bátorságpróba

Anyagilag viszont nem voltam nagyon eleresztve. Azután édesapám vállalkozása is bedőlt, így már nem tudott pénzt küldeni. Már csak pár napi élelemre elegendő pénzem maradt. Az egyetem közel volt a lakásomhoz, de a missziós iroda busszal is fél órányira volt. Az oda-vissza út mintegy 200 dramba (kb. 120 forintba) került.

Ennek ellenére fel akartam magasztalni a missziós szolgálatomat. Amikor az egyik elder felhívott, hogy

látogassunk meg együtt néhány egyháztagot, és arra kért, hogy a Központi Gyülekezet (busszal több mint 40 percnire lévő) épülete előtt találkozzunk, igent mondtam – annak ellenére, hogy csak egyetlen vekni kenyérre elegendő pénzem maradt. Ezért gyalog mentem a Központi Gyülekezet épületéhez. Forró nyári nap volt, ezért útközben időnként megálltam és vizet ittam. Több mint két órába tellett, mire végül odaértem. A hazafelé vezető újabb kétórás út során megvettem az utolsó pénzemen a kenyeret.

Még nagyobb próba

Nem sokkal azután, hogy hazaértem, újra hívott ugyanaz az elder. Azt mondta: „Niss, bocs, hogy megint hívlak, de az egyik nőtestvér megbetegedett. El tudnál jönni velem társként, amíg áldást adok neki?” Azt akartam mondani, hogy túlságosan elfáradtam, miután négy órát gyalogoltam a hőségben, de a szívem nem hagyta, hogy ezt mondjam. A hitem erőt és bátorságot adott, így azt mondtam, hogy vele tartok.

**Hazafelé sétálva
nem éreztem fáradtságot. Csak az idős
asszony mosolyára
tudtam gondolni.**

Éppen akkor ért haza a szobatársam. Megkérdeztem, hogy nem tudna-e kölcsön adni annyit, amennyiből elbuszozhatnék a missziós irodába. Azt mondta, hogy csak annyi pénze van, amennyiből ételre futja a hónap végéig, ezért nem tud kölcsönözni belőle.

Hirtelen a korábban vásárolt friss kenyérre tévedt a tekintetem. Ott feküdt az asztalon az egyetlen élelemem. Kézbe vettem és azt kérdeztem: „Most vettem ezt a kenyeret; átveszed tőlem

és adsz cserébe 100 dramot?” Ő mosolyogva beleegyezett. Fogtam a pénzt és busszal elmentem a missziós irodáig.

Meglátogattuk az egyháztagot, egy idősebb, ágyhoz kötött asszonyt. Alig tudta kinyitni a szemét, hogy ránk nézzen, de rám mosolygott. Kifejezetten hozzám beszélt, felidézve élete korábbi pillanatainak emlékeit. Annyira boldog volt, hogy meglátogattuk az otthonában. Az elderrel együtt áldástadtunk neki. Megint ránk mosolygott, és láttam a ragyogást az arcán. A lánya megemlítette, hogy hónapok óta a látogatásunk volt az első alkalom, amikor mosolyogni látta az édesanyját.

Ismét két órán keresztül sétáltam hazafelé, de ezúttal nem éreztem fáradtságot. Csak az idős asszony mosolyára és a beszélgetésünkre

tudtam gondolni. Úgy éreztem, hogy ezt a látogatást a Mennyei Atyám kívánta meg tőlem. Talán az asszonynak erre volt szüksége ahhoz, hogy boldogabbak legyenek az utolsó napjai. Nagy hálát éreztem azért a lehetőségért, hogy részese lehettem ennek a látogatásnak. Arra kértem a Mennyei Atyámat, hogy áldja meg azt az asszonyt. Arra is kértem, hogy áldjon meg mindennap étellel az anyagi nehézségeim idején.

Áldások fentről

Isten nem hagyott egyedül. A barátom megosztotta velem az ételét abban a hónapban. Soha nem feküdtem le éhesen, habár egyetlen fillér sem volt a zsebemben. Mindennap gyalog mentem a missziós irodába – és soha nem éreztem fáradtságot. Az áldozat boldoggá tett.

Abban a hónapban sok ebéd- és vacsorameghívást kaptam. Az egyik nap a szobatársammal együtt mindketten pénztelenek voltunk, és reggelire csak egy kis vekni kenyér jutott. Azon az estén már nagyon éhesek voltunk. Éppen az egyik barátunkhoz igyekeztünk az utcán, hogy megpróbáljunk kölcsön kérni tőle, amikor megállt mellettünk egy autó két helybélivel. A férfiak megkérdezték, honnan jöttünk. Miután elmondtuk, hogy Srí Lankáról származunk, meghívtak magukhoz vacsorára. Nagy örömmel hallgatták a beszámolóinkat Srí Lankáról, és kitűnő vacsorát kaptunk.

Szeretem Mennyei Atyámat és mindazokat az áldásokat, melyekben folyamatosan részesít engem. Készen áll, hogy segítsen, és naponta érzem a szeretetteljes törődését. ■

A szerző Örményországban él.

Írta: Dallin H. Oaks
elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

KISZABADULNI A PORNÓGRÁFIA CSAPDÁJÁBÓL

*Mindannyiunknak meg kell tanulnunk megfelelően
reagálni a szexuális töltetű médiatartalmakra.*

Egy évtizeddel ezelőtt a pornográfia témájáról beszéltem általános konferencián. Ezzel más olyan vezetőkhez csatlakoztam, akik szintén felemelték figyelmeztető hangjukat a pornográfia pusztító lelki hatásai ellen. Arra figyelmeztettem, hogy túl sok férfit és fiút sebez meg az, amit akkor a törvénytelen nemi kapcsolatok reklámanyagának neveztem.¹ A pornográfia bármiféle használata gonosz: pusztító hatással van a lelki fogékonyságra, gyengíti a papsági hatalom használatának képességét, valamint kárt okoz az értékes kapcsolatokban.

10 év elmúltával hálás vagyok, hogy sokan, akik meghallották és megszívlelték a prófétai figyelmeztetéseket, elkerülték a pornográfia szennyét, tisztán és makulátlanul távol tartva magukat attól. Azért is hálás vagyok, hogy sokan megszívlelték azokat a prófétai felhívásokat, hogy forduljanak el a pornográfiától, gyógyítsák meg az összetört szíveket és kapcsolatokat, továbbá haladjanak előre a tanítvány-ság ösvényén. Viszont jobban aggódok mint valaha azok miatt, akik közülünk továbbra is folytonosan a pornográfia prédájává válnak, különösképpen a fiatal férfaink, de egyre növekvő számban a fiatal nők is.

A pornográfia egyre terjedő problémáját elsősorban az okozza, hogy a mai világban a szexuális tartalmú és hatású szavak és képek mindenütt megtalálhatók: a filmekben, a televíziós programokban, a közösségi médiában, SMS-ekben, telefonos alkalmazásokban, reklámokban, könyvekben, zenében és a mindennapi beszélgetésekben is. Ennek eredményeképpen elkerülhetetlen, hogy mindannyian rendszeresen ki legyünk téve a nemiségtől átítatott üzeneteknek.

Amikor valaki alá-
zatosan fordul az
Úrhoz, az oda vezet,
hogy elfogad bizo-
nyos igazságokat,
melyek a teljes meg-
értésük esetén erőt
adnak és megszünte-
tik a szégyent.

I. A kitettség szintjei

Segíthet leküzdenünk e terjedő gonoszságot, ha meghatározom a pornográfiának való kitettség különböző szintjeit, és javaslatot teszek az általunk adandó válaszokra.

Más időkben és körülmények között a pornográfiával kapcsolatos tanácsaink főleg arra összpontosítottak, hogy az egyéneknek segítsenek elkerülni az ezzel való elsődleges szembesülést, illetőleg leküzdeni függőségüket. Habár ezek az erőfeszítések továbbra is fontosak, a múltbéli tapasztalat és a jelenlegi helyzet azt mutatja, hogy szükség van a pornográfia-használat két véglete – az elkerülés és a függőség – közötti szintekkel kapcsolatos tanácsokra is. Segítségünkre lehet, ha a pornográfiának való kitettség négy különböző szintjére összpontosítunk, melyek (1) az akaratlan szembesülés, (2) az alkalmi használat, (3) a rendszeres használat, és (4) a kényszeres használat (szenvédélybetegség).

1. **Akaratlan szembesülés.** Úgy hiszem, hogy mindenki volt már akaratlanul kitéve a pornográfiának. Ebben nincs semmiféle bűn, amennyiben elfordulunk és nem keressük tovább. Olyan ez, mint egy hiba, amely kijavítást és nem bűnbánatot igényel.²

2. **Alkalmi használat.** A pornográfia ilyen használata lehet ritka vagy gyakoribb, de mindig szándékos, és ebben van a gonoszsága.

A pornográfia erőteljes nemi érzéseket gerjeszt és nagyít fel. Az Alkotó az Ő saját bölcs céljai okán adta nekünk ezeket az érzéseket, és egyúttal olyan parancsolatokat is adott, amelyek egy-egy házaspárra – férfirra és nőre – korlátozzák azok megnyilvánulását. A pornográfia lealacsonyítja a nemiség helyénvaló megnyilvánulását, és arra buzdít, hogy ezek az érzések a házasság kötelékein kívül nyilvánuljanak meg. Akik pornográfiát használnak, olyan hatalmas erőkkel játszadoznak, amelyek életet hozhatnak létre vagy pusztíthatnak el. Ne tegyék!

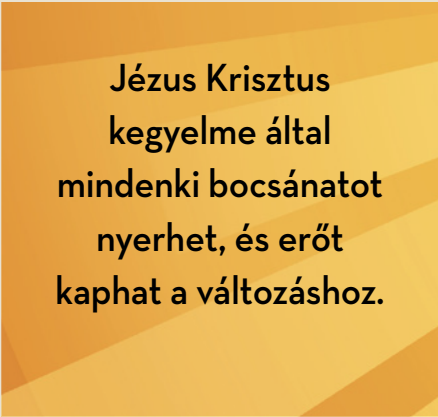
A pornográfia (bármennyire alkalmi vagy ritka, de) szándékos használatának veszélye abban áll, hogy

mindig egyre gyakrabban kitettségre ösztönöz, ami pedig elkerülhetetlenül a nemi érzésekkel és viselkedéssel kapcsolatos túlzott foglalkozáshoz vezet. A tudósok arra jöttek rá, hogy a nemiséget ábrázoló képek hatására olyan anyagok szabadulnak fel az agyban, mint a nemi érzések nyomán is, és amelyek fokozzák az ilyen viselkedésre irányuló gondolatokat.³ Az erkölcstelen nemi viselkedés bármely fajtája vagy szintje szégyenérzetet is eredményez, amely idővel rögzülhet az egyénben.

3. **Rendszeres használat.** A pornográfia szándékos és ismétlődő használata szokássá válhat, vagyis a „cselekvések rendszeres gyakorlásának hatására a tudatos cselekvés tudattalan készséggé alakul”.⁴ Amennyiben a használat megszokássá válik, az egyén úgy érzi, hogy egyre fokozódó stimulálásra van szüksége ahhoz, hogy elérje a korábban tapasztalt hatást.

4. **Kényszeres használat (szenvédélybetegség).** Akkor beszélhetünk valakinél szenvédélybetegségről, ha olyan szintű „függőség” (a kábítószerekkel, alkohollal, kényszeres játékszenvédéllyel stb. kapcsolatban használt orvosi kifejezés) alakul ki nála, amely

ellenállhatatlan, „kényszeres viselkedési mintákból” áll, és amely „viselkedésmód mintegy elszabadul, dominánssá válik” az illető életében, megelőzve szinte minden mást a fontossági sorrendben.⁵

Jézus Krisztus
kegyelme által
mindenki bocsánatot
nyerhet, és erőt
kaphat a változáshoz.

II. A szintek megértésének jelentősége

Amikor felismerjük ezeket az eltérő szinteket, azt is felismerjük, hogy nem mindegyik szándékos pornográfia-használó szenved függőségben. Mi több, a legtöbb olyan fiatal férfi és fiatal nő, aki a pornográfiával küszködik, nem szenvédélybeteg. Ez egy nagyon fontos különbségtétel – nemcsak a szülőknek, házastársaknak és a segíteni kívánó vezetőknek, hanem az ezzel küszködőknek maguknak is. Ennek oka a következő.

Először is, minél mélyebb szinten van valaki kitéve – kezdve az akaratlan szembesüléstől, az alkalmi vagy ismétlődő használaton át, a rendszeres használatig és a

kényszeres használatig (szenvedélybetegségig) –, annál nehezebb megszabadulnia tőle. Ha a viselkedés tévesen van szenvedélybetegségnek minősítve, a használó úgy gondolhatja, hogy elveszítette a gondoljai legyőzéséhez szükséges önrendelkezést és képességet. Ez pedig meggyengítheti a felépülést és bűnbánatot célzó eltökéltséget. Másfelől viszont a gond mértékének világosabb megértése – például az, hogy az előzetes félelmekhez képest esetleg nem is annyira rögzült vagy szélsőséges – reményt nyújthat, és megnövekedett képességet az önrendelkezés alkalmazására az abbahagyás és a bűnbánat céljából.

Másodszor, hasonlóan minden más bűnös magatartáshoz, a pornográfia szándékos használata elűzi a Szentlelket. Néhányan azok közül, akik megtapasztalják ezt, késztetést éreznek a bűnbánatra. Mások viszont szégyent érezhetnek, és megtévesztés által igyekezhetnek elrejteni a bűntudatukat. Előfordulhat, hogy szégyenérzet is kialakul bennük, amely önutálatához vezethet. Ha ez megtörténik, a használók elkezdik elhinni Sátán egyik legnagyobb hazugságát: azt, hogy amit csináltak vagy még mindig csinálnak, rossz emberré teszi őket, akik méltatlanok a Szabadító kegyelmére, és képtelenek a bűnbánatra. Ez egyszerűen nem igaz. Soha nem vagyunk elérhetetlen távolságban a Szabadítótól és az Ő engesztelésétől.

Végül pedig fontos, hogy még a pornográfia rendszeres vagy megszokott használatát se bélyegezzük szenvedélybetegségnek, mert ez nem fejezi ki szabatosan a szükséges bűnbánat és felépülés körülményeit vagy teljes valóját. Annak jobb megértése, hogy hol tart az illető a folyamatban, annak jobb megértését is lehetővé teszi, hogy milyen lépések szükségesek a felépüléshez.

III. Kiszabadulni a pornográfia fogságából

Gondoljuk most át, hogy miképpen menekülhetnek meg és épülhetnek fel az emberek a pornográfia csapdájából. Ez nemcsak azoknak lesz hasznos, akik éppen le szeretnék küzdeni a pornográfia használatát, hanem a szülők és a vezetők számára is, akik mind segíteni szeretnének nekik. Az egyének sikeresebben kerülhetik el a pornográfiát és épülhetnek fel abból, amikor elbeszélgetnek szüleikkel és vezetőikkel ezekről a témákról.⁶

A pornográf anyagok szándékos megtekintése esetén a felépüléshez, tisztasághoz és bűnbánathoz vezető út a kitettség mértékétől függetlenül az alábbi alapelveket követi és igényli: alázatosság, tanítványság, elköteleződés egy személyes változási terv mellett, felügyelet és támogatás, valamint hittel való kitartás.

Az ezen igazságok szerinti cselekvés azt is megköveteli az egyénektől, hogy megújítsák elköteleződésüket az Úr Jézus Krisztus tanítványaiként folytatott élet iránt, és azt tegyék, ami megtisztítja és megerősíti őket a jövőben a kísértésekkel szemben.

A. Alázatosság

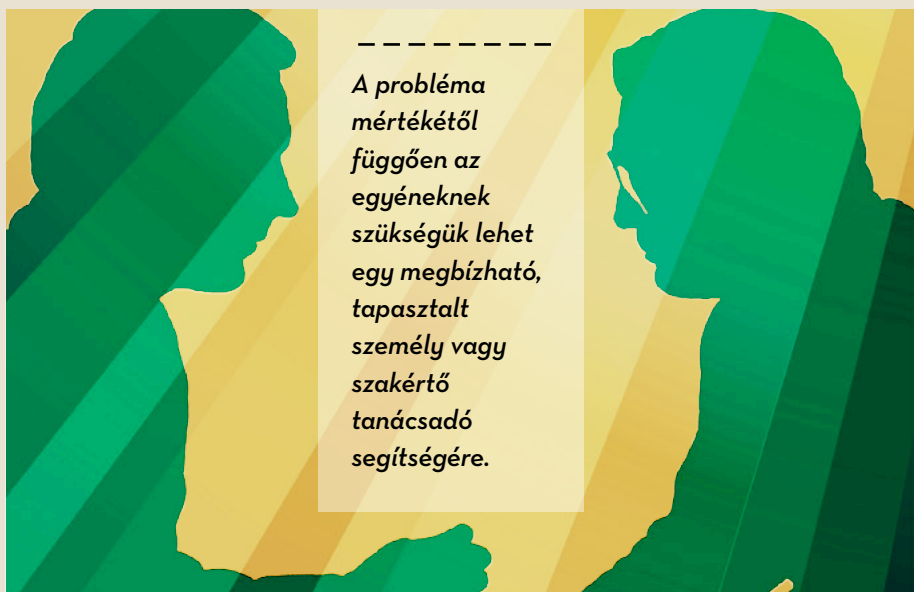
A pornográfia és az ahhoz kapcsolódó viselkedési formák tényleges legyőzéséhez az egyének alázatosságot kell kifejlesztenie magában (lásd Ether 12:27). Amikor valaki alázatosan fordul az Úrhoz, az oda vezet, hogy elfogad bizonyos igazságokat, melyek a teljes megértésük esetén erőt adnak és megszüntetik a szégyent. Néhány példa ezekre az igazságokra:

- Mindannyiunk egy szerető Mennyei Atya szeretett gyermeke.
- A Szabadítónk, Jézus Krisztus személyesen szeret és ismer mindenkit közülünk.
- Szabadítónk engesztelése Isten minden gyermekére érvényes.
- Jézus Krisztus kegyelme által mindenki bocsánatot nyerhet, és erőt kaphat a változáshoz.
- Mindannyian rendelkezünk az önrendelkezés felbecsülhetetlen ajándékával, amely lehetővé teszi, hogy igénybe vegyük az engesztelés hatalmát és erejét.
- Azok az egyének, akik pornográfiával küszködnek, reményt meríthetnek abból a tényből, hogy mások már sikerrel jártak e küzdelemben.
- A pornográfia gonosz, de a megtekintése nem teszi az embert gonosszá.
- Bárki megmenekülhet a pornográfia csapdájából, és maradéktalanul felépülhet, de ez kizárólag az engesztelés hatalmának igénybevételével lehetséges.
- A pornográfiával kapcsolatban az igaz bűnbánat többet jelent annál, mintsem hogy egyszerűen felhagy vele az ember. Az ilyen bűnbánat szívbeli változást igényel Krisztus engesztelésén keresztül.

Ezen igazságok elfogadása felkészíti az embert lelkileg arra, hogy azok szerint cselekedjen; ez pedig megnyitja az ajtót az Úrnak ama segítségéhez, melyet a bűnbánathoz és felépüléshez szükséges változtatások megtételéhez nyújt.

B. Tanítványság

Az ezen igazságok szerinti cselekvés azt is megköveteli az egyénektől, hogy megújítsák elköteleződésüket az Úr Jézus Krisztus tanítványaiként folytatott élet iránt, és azt tegyék, ami megtisztítja és megerősíti őket a jövőben a

A probléma mértékétől függően az egyéneknek szükségük lehet egy megbízható, tapasztalt személy vagy szakértő tanácsadó segítségére.

kísértésekkel szemben. Ez a személyes vallásos magatartás iránti elköteleződést jelenti: a mindennapi jelentőségteljes imát és szentírás-tanulmányozást, a részvételt az egyházi gyűléseken, a szolgálatot, a böjtöt, valamint (a püspök jóváhagyásával) az úrvacsoravételt és a templomi hódolatot.

C. Elköteleződés egy személyes terv mellett

Jézus Krisztus alázatos tanítványai elsajátítják az arra való fogékonyságot, hogy felismerjék azokat a mély érzéseket, társadalmi körülményeket és fizikai környezetet, amelyek előidézhetik a pornográfia használatára irányuló kísértést. Miután kielemezték ezeket a kiváltó okokat, segítségképpen személyes menekülési tervet dolgoznak ki maguknak:

- A kiváltó okok és vágyak felismerése, amikor azok felmerülnek.
- Konkrét lépések meghatározása, amelyek segítenek eltávolodni a kísértéstől.
- A gondolatoknak és energiáknak az Úr felé történő átirányítása.
- Napi konkrét teendők felvázolása, melyek megerősítik az igazlelkű élet melletti személyes elkötelezettséget.

Az ilyen tervek kidolgozásakor az illető használja bátran az egyház által biztosított kitűnő forrásanyagokat. Például az overcomingpornography.org egyházi oldal az érintettek, a családtagjaik és az őket támogató papsági vezetők részére is tartalmaz tudnivalókat. Ezen kívül az egyház Függőségekből való felépülés programja minden

függőséggel küzdő egyháztág számára elérhető, és a családtagjaiknak is segít.

D. Számadási kötelezettség és támogatás

Jézus Krisztus azon alázatos követői, akik felismerik, hogy szükségük van a Szabadítóra, keresni fogják a püspökük segítségét is, akit az Úr a papsági vezetőjüknek hívott el, és aki viseli a bűnbánatuk elősegítéséhez szükséges kulcsokat. A püspök – az érintett egyének hozzájárulásával, és amennyiben erre sugalmazást érez – bevonhat mást is, aki dolgozhat velük és segíthet nekik. Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) tanácsa a körülményektől függetlenül érvényes.

Hinckley elnök azt kérte, hogy minden érintett „könyörögjön az Úrhoz lelke legmélyéből, hogy távoztassa el tőle a függőséget, [amely] rabságában tartja! És kívánom, hogy legyen meg a bátorságotok püspökötök szerető útmutatását kérni, szükség esetén pedig gondoskodó szakemberek segítségét is.”⁷

A probléma mértékétől függően az egyéneknek szükségük lehet egy megbízható, tapasztalt személy vagy szakértő tanácsadó segítségére, akihez a nap bármely szakában fordulhatnak, hogy megerősítse őket a gyenge pillanatokban, és aki személyesen felügyelheti a tervük betartását.

E. Hittel való kitartás

Azok, akik bűnbánatot tartottak és abban az áldásban részesültek, hogy leküzdötték a pornográfia iránti vágyat, mindennek ellenére éberek kell hogy maradjanak, mert az ellenség továbbra is azon lesz, hogy kihasználja emberi gyengeségeiket. Akaratlanul később is szembesülhetnek a pornográfiával, bármennyire is próbálják elkerülni. Életük során az embereknek meg kell tanulniuk uralmuk alatt tartani az Istentől kapott nemi érzéseiket, és fenntartani a tisztaság megőrzésére irányuló erőfeszítéseiket.

IV. Könyörület mindenki iránt

Most pedig pár szó arról, miként viszonyuljunk azokhoz, akiket törbe csalt a pornográfia. Mindannyiunknak

szükségünk van Jézus Krisztus engesztelésére. Azoknak, akik a pornográfiával küszködnek, szükségük van a könyörületünkre és szeretetünkre, amikor a felépüléshez szükséges tanácsokat és lépéseket követik. Kérlek, ne ítéljétek el őket! Ők sem nem gonoszok, sem nem reménytelen a helyzetük. Ők Mennyei Atyánk fiai és leányai. Megfelelő és maradéktalan bűnbánat által tisztává és szeplőtlené válhatnak, méltóvá az Isten által megígért összes szövetségre és templomi áldásra.

Amikor elérkezik a házasság ideje, arra biztatom a fiatal férfiakat és fiatal nőket, hogy körültekintően válasszanak olyan társat örökkévaló kísérőnek, aki tiszta és szeplőtlen az Úr előtt, és méltó arra, hogy belépjen a templomba.

Azok az emberek, akik maradéktalanul bűnbánatot tartottak a pornográfiát illetően, érdemesek ezekre az áldásokra.

V. Zárszó

Életünk során mindannyian találkozunk szexuális tartalmú anyagokkal. Szerető Szabadítónk kalauzolása mellett – melynek része az úrvacsorai szövetség ama ígérete is, hogy a Lelke mindig velünk lehet (lásd T&S 20:77) – mindig megtalálhatjuk a megfelelő választ. Bizonyágomat teszem, hogy ezt kell tennünk ahhoz, hogy élvez-

hessük annak az áldásait, akinek hódolunk. Amikor így teszünk, akkor teljesebb mértékben részesülünk a Szabadító békességéből, és a felmagasztosulásunk örök céljához vezető ösvényen maradunk. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Dallin H. Oaks: A pornográfia. *Liahóna*, 2005. máj. 87–90.
2. Lásd Dallin H. Oaks, "Sins and Mistakes," *Ensign*, Oct. 1996, 62–67.
3. Lásd Donald L. Hilton Jr., M.D., "Pornography Addiction—A Supranormal Stimulus Considered in the Context of Neuroplasticity," *Socioaffective Neuroscience and Psychology*, vol. 3 (2013), socioaffectiveneuroscipsychol.net/index.php/snp/article/view/20767; lásd még Hogyan változtatja meg az agyat a pornográfia? <http://haziorvosblog.hu/>
4. Wikipédia, a szabad enciklopédia: szokás.
5. Wikipédia, a szabad enciklopédia: függőség.
6. Ezen túlmenően a fiataloknak és a szüleiknek őszinte, ugyanakkor helyénvaló módon kell elbeszélgetniük az emberi szaporodásról. Azok a fiatalok, akik a szüleik helyett a társaiktól hallanak az emberi nemiségről, nagyobb valószínűséggel fordulnak tájékoztatásért pornográf anyagokhoz.
7. Gordon B. Hinckley: A köztünk lévő tragikus gonoszság. *Liahóna*, 2004. nov. 62.

**Mindannyian rendelkezünk
az önrendelkezés
felbecsülhetetlen
ajándékával, amely lehetővé
teszi, hogy igénybe
vegyük az engesztelés
hatalmát és erejét.**

JÓ HELYEN, JÓ IDŐBEN

VASÁRNAPI LECKÉK

A hónap témája:
Krisztusibbá válni

Előfordult-e már, hogy valaki azt mondta neked, hogy pont arra volt szüksége, amit tettél vagy mondtál? Ez néha azért történik, mert a Mennyei Atya pont a jó pillanatban küldött téged segíteni. Mivel összhangban voltál a Lélekkel, felismerted ezt a Mennyei Atyától érkező késztetést. Őrizd meg az érdemességedet és a segítőkészségedet – soha nem tudhatod, hogy Mennyei Atyádnak mikor lesz rád szüksége, hogy angyal legyél valaki mellett.

Következzen két történet olyan emberekről, akik pontosan ezt tették:

A PARKOLÓJEGY

Írta: Fátima Rocha Gutiérrez

Elmentem a moziba néhány barátommal az egyházból. Amikor behajtottunk a bevásárlóközpontba, kaptunk egy parkolójegyet. Miután lement a film, észrevettük, hogy

elveszítettük a parkolójegyet. Először arra gondoltunk, hogy kifizetjük az előírt büntetést, de nem volt nálunk az ehhez szükséges 180 peso.

Nem fizetés esetén viszont a bevásárlóközpontban kellett volna hagynunk a kocsit, hogy aztán elvontassák. Ez még többbe került volna. Barátaim teljesen elcsüggedtek, de közülük is főleg az, aki elvitt bennünket, mert a kocsit az édesapjéé volt. Egy kicsit félrehúzódtam és elmondtam egy imát. Teljes hittel és alázattal kértem a Mennyei Atyát, hogy adjon valamilyen módot a helyzetünk megoldására és a biztonságos hazatérésre. Soha nem felejttem el, mi történt másodpercekkel az ima befejezése után.

Amikor elindultam vissza a kocsinhoz, valaki mögöttem a nevemen szólított. Francisco volt az, az egyik

barátom a gimiből. Megkérdezte, hogy mi járatban vagyok, én pedig elmondtam, hogy hogy jártunk. Késlekedés nélkül előkapta a pénztárcáját és adott annyi pénzt, hogy kifizethessük az elveszített jegyet. Ez a kedves cselekedet azonnali válasz volt a Mennyei Atyához intézett könyörgéseimre.

Francisco talán soha nem fogja megtudni, hogy milyen óriási segítséget jelentett akkor, de azt tudom, hogy én az életem végéig mély hálát fogok érezni.

A Mennyei Atya néha meglepő módon válaszolja meg az imáinkat, de nincsenek véletlenek. Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus tökéletesen ismernek bennünket, és igazgatják életünk menetét.

Tudom, hogy amikor igazlelkűen élünk, számtalan olyan

áldást élvezhetünk, melyeket csak a Mennyei Atya adhat nekünk, beleértve azon ígéretét, hogy „ha megte[sszük] ezeket a dolgokat, akkor felemeltet[ünk] az utolsó napon” (Alma 37:37). ■

A szerző Mexikóban, Alsó-Kalifornia államban él.

JÓL IDŐZÍTETT HÍVÁS

Írta: Csen Csing-csüan

Úgy nőttem fel, hogy nem hittem Isten létezésében. Az életem zűrés volt, és a legsötétebb napjaimban annyira nyomott volt a hangulatom, hogy véget akartam vetni az életemnek. Ekkor történt, hogy misszionáriusok kopogtattak az ajtómon. Az evangélium pontosan az volt, amire szükségem volt; úgy vonzott, mint egy mágnes.

A megpróbáltatásaim nem értek véget azután, hogy csatlakoztam az egyházhoz, de jobb helyzetben voltam ahhoz, hogy ellenálljak az ellenség befolyásának. Akkor

jöttem rá először, hogy milyen a boldogság.

A depresszió azonban nem engedett ki könnyen a szorításából. Volt egy pont, amikor ismét fel akartam adni. Éppen akkor hívott fel Ting nőtestvér, a püspök felesége. Elmondta, úgy érezte, hogy fel kell hívnia. A közérzetem felől érdeklődött. Kiöntöttem neki a lelkemet. Számomra ő egy Istentől küldött angyal volt.

Ez az eset erőssé tett. Megerősödött a hitem. Úgy éreztem, hogy a halált is legyőzhetem. Kiszabadítva éreztem magam, ahogyan az Alma 36:2–3 versekben is olvasható:

„...rabságban voltak, és senki nem tudta volna kiszabadítani őket, csakis... az Istenük.

[A]ki Istenbe helyezi a bizalmát, az támogatva lesz a próbatételeiben és a gondjaiban és a megpróbáltatásaiban, és felemeltetik az utolsó napon.”

Továbbra is vannak megpróbáltatásaim, de nem hagyom magam könnyen legyőzni.

A megpróbáltatásaim és aggodalmaim során Isten mindvégig támogattott engem. Megszabadított a lelki börtöntől és rabságtól, de még a haláltól is. Ő a Szabadítóm! ■

A szerző Tajvanon, Tajcsung tartományban él.

ISTEN VIGYÁZ RÁNK

„Isten valóban észrevesz minket és vigyáz ránk. Általában azonban egy másik ember által elégíti ki a szükségleteinket. Ezért elengedhetetlenül fontos az, hogy szolgáljuk egymást a királyságban.”

Spencer W. Kimball elnök (1895–1985), Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball (2006). 89.

AZ ÉLETED KÖNYVE

Vajon te mit fogsz beleírni?

Minden nap egy tiszta lappal indul, amelyre írni lehet.
Úgy élj, hogy minden oldalon azt olvashasd, „örülök, hogy megtettem”, ne pedig azt: „bárcsak megtettem volna”.

(Lásd L. Tom Perry, "How to Fill Your Book of Life," *Liahona*, Feb. 2014, 61.)

1 Mózes 1:26-27

Mit jelent az, hogy Isten képére lettünk teremtve?

ISTEN KÉPE

„Egy önmagunk feletti hatalom elismerése semmilyen módon nem alacsonyít le: inkább felmagasztal. Elég annyit

megértünk, hogy Isten képére lettünk megalkotva, és akkor nem fogjuk nehéznek találni, hogy Őhöz közeledjünk. [...] Ez a hit által szerzett tudás belső nyugalmat és mélységes békességet fog hozni.”

Thomas S. Monson, „The Lighthouse of the Lord,” *Ensign*, Nov. 1990, 95–96.

TEREMTSÜNK

Ebből a többes számból úgy tűnhet, mintha Isten valaki máshoz beszélné – és ez így is van. Joseph Smith ezt tanította: „Kezdetben az Istenek feje összehívta az Istenek tanácsát; ők pedig összegyűltek és kiöltöttek [elkészítettek] egy tervet a világ megalkotására és benépesítésére” (*History of the Church*, 6:308). E tanács tagjai közé tartozott az Úr Jézus Krisztus és mások (lásd Mózes 2:26–27; Ábrahám 4:26–27).

HASONLATOSSÁGUNKRA

„Isten maga egyszer olyan volt, mint amilyenek mi most vagyunk, és Ő most egy felmagasztosult ember, aki

ama mennyekben trónusán ül! Ez az a hatalmas titok. Ha a fátyol ma megszakadna, és... ha most megpillanthatnátok Őt, emberi formában látnátok – magatokhoz hasonlóan az ember személyében, képmásában és pontos alakjában...”

Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007). 43.

26. És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.

27. Teremté tehát Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonynyá teremté őket.

„Az ember Isten gyermeke, isteni képmásra kialakítva és isteni tulajdonságokkal felruházva, és amint egy földi édesatyja és édesanyja újszülött fia is képes arra, hogy a megfelelő időben férfi váljék belőle, a celestialis szülők fejletlen utódai épp így képesek arra, hogy korok és eonok során szerzett tapasztalatokkal Istenné fejlődjenek.”

The First Presidency, „The Origin of Man,” *Improvement Era*, Nov. 1909, 81; *Ensign*, Feb. 2002, 30.

URALKODJÉK

„A földet és mindent, ami azon található, felelősségteljesen kell használni az emberiség családjának fenntartása végett. Azonban mindenki sáfára, nem pedig tulajdonosa ennek a földnek és a föld bőséges javainak, és elszámolással tartozik Istennek mindazért, amit az Ő alkotásaival cselekszik.”

Környezetünk feletti sáfárság és környezetvédelem www.mormon-sajtoszoba.hu; lásd még Tan és a szövetségek 104:13–15.

FÉRFIÚVÁ ÉS ASSZONYNYÁ

„Minden férfi és nő az egyetemes Atyához és Anyához hasonlatos, és az Istenség szó szerinti fiai és leányai.”

The First Presidency, „The Origin of Man,” *Improvement Era*, Nov. 1909, 78; *Ensign*, Feb. 2002, 29.

„Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén földi élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének.”

A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.

Szerkesztői megjegyzés: ezt az oldalt nem a kiválasztott ifjúsági hitoktatási szentírás-memoriter versek átfogó magyarázatának szántuk, csupán a saját tanulmányozáshoz szolgáló kiindulópontnak.

KERESTEM

AZ IGAZSÁGOT

Mindig azt tanították nekem, hogy semmiféle Isten nem létezik – én azonban úgy döntöttem, hogy magam győződöm meg az igazságról.

Írta: Peng Hua

Egy versenyszellemű és nem vallásos ázsiai országban felnövekedve mindig arra vágytam, hogy sikeres legyek, de nem vezéreltek semmiféle örökkévaló elvek vagy igazságok. Az én országomban a „siker” egyet jelentett a gazdagsággal és a hatalommal.

A szüleim mindig azt tanították nekem, hogy semmiféle Isten nem létezik. Az ő szemükben a vallás vagy Isten egy nagy badarság volt, mely kizárólag a gyenge emberek számára való. Hosszú ideig én is ateistának tartottam magamat. Arra tanítottak, hogy magamon kívül senkiben ne bízzak. Így tehát már fiatalkoromtól kezdve erős becsvágy ösztökölt a rendkívül kemény tanulásra és munkára.

A szüleimnek nagy elvárásai voltak velem szemben. Azt akarták, hogy a jegyeim mindig jók legyenek. Mindig elszomorított, amikor csalódottan fogadtak egy-egy rosszabb jegyet, vagy éppen egymással veszekedtek emiatt. A rendes iskolai tanulmányaim mellett hétvégenként szorgalmi házi feladatokat kellett vállalnom, hogy kitűnő maradjak az átlagom.

A kitűzött céljaim megvalósítása után még mindig úgy éreztem, hogy valami vár még rám az életben. A szívem mélyén biztosra vettem, hogy valami többnek kell lennie.

Egy nap úgy döntöttem, magam győződöm meg arról, hogy valóban létezik-e Isten. Ha létezik, akkor tudni akartam, hogy mi a szándéka velem; vagy pedig a vallás tényleg csupán egy nagy badarság, melyet az emberek képzelete hozott létre. Nem féltsem sem az egyik, sem a másik választól. Csak az igazság érdekelt.

Nagyjából ebben az időben közeli barátságba kerültem az egyik kosaras csapattársammal, akit Taylornak hívtak. Az egyik reggel megkértem, hogy vigyen el az iskolába. Igent

mondott, de közölte, hogy akkor egy órával korábban kell felkelnem, mert „szemináriumra” kell mennem vele. Vónakodva beleegyeztem, bár fogalmam sem volt, hogy mi az. Élveztem az ifjúsági hitoktatást, bár inkább az érzések, mintsem a tanultak okán.

Nem sokra rá Taylor elhívott magával istentiszteletre. Először az egyház egy kicsit unalmasnak és furának tűnt, de aztán megérintett az istentisztelet során érzett meleg és békés érzés.

Még mindig nem voltam azonban meggyőződve arról, hogy a jó érzésnek bármi köze is lenne Istenhez. Honnan tudom, hogy nem saját magamból ered? Honnan tudom, hogy nem én készítettem magamat ilyen érzésekre?

Sok belső vívódás után Taylor anyukájához fordultam válaszokért. Azt mondta, hogy úgy tehetek szert válaszokra, ha olvasom a szentírásokat, és imádkozom azokért a válaszokért, amelyeket keresek. Imádkoztam, de nem kaptam semmiféle választ, és kinszenvedés volt engedelmeskedni az olvasott szabályoknak és parancsolatoknak. Nagyon sokszor elkeseredtem. Csodálatos és drámai belépőt vártam Istentől, vagy valamiféle csodát, amely azt bizonyította volna, hogy Isten létezik. Lényegében azonnal egy megintgathatatlan bizonyosságot akartam. Az igazság azonban az, hogy minél többet imádkoztam, annál világosabban láttam az életemet. Minél inkább követtem a parancsolatokat, annál boldogabbá váltam. Minél többször olvastam a szentírásokat, annál több kinyilatkoztatást kaptam. A bizonyosságom fokról fokra teljesedett ki, mint a felkelő nap.

Két évbe telt eldöntennem, hogy megkeresztelkedem Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjává. Habár előtte is sok jó erkölcsi mércét és elvet betartottam,

VÁLASZTHATJUK AZT, HOGY HISZÜNK

„A meggyőződés, a hit és a bizonyosság nem passzív tantételek. Ezek nem csak úgy megtörténnek velünk. A hit olyasvalami,

amit mi magunk választunk – reméljük, hogy elnyerjük, megdolgozunk érte és áldozatot hozunk érte. Nem véletlenszerűen kezdünk el hinni a Szabadítóban és az Ő evangéliumában, ahogyan imádkozni és tizedet fizetni sem valamilyen véletlen folytán fogunk. A hit melletti döntésünk aktív közreműködést feltételez, csakúgy, mint más parancsolatok betartása is.”

L. Whitney Clayton elder a Hetvenek elnökségéből:
Válaszd a hitet! *Liahóna*, 2015. máj. 38.

ma már elmondhatom, hogy rátaláltam az örök és legfőbb igazságra: Isten él. Jézus a Krisztus, a Szabadítónk és Megváltónk. A mennyek nyitva állnak. Isten egy prófétája ma is a földön jár. Jézus Krisztus engesztelése valós. Isten tényleg megbocsát minden bűnbánó bűnösnek. Talán nem vagyok olyan okos vagy tehetséges, mint mások, de a tudás, mellyel rendelkezem, felbecsülhetetlen. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Kaliforniában él.

Bámulatos

FIATAL FÉRFIAK ÉS FIATAL NŐK A SZENTÍRÁSOKBAN

Sok igazlelkű fiatal történetét őrizték meg a szentírások, hogy tanulhassatok belőlük és követhessétek azokat.

Írta: Gisela Guthier

Az Úr szereti az egyház fiataljait. Nagyfokú bizalommal van irántuk. Az Úr minden korban arra sugalmazta a derék fiatal férfiakat és fiatal nőket, hogy vezessék és megáldják az Ő népét. Szüksége van a találékonyságukra, bátorságukra és eredetiségükre. Ez mindig is így volt és továbbra is így lesz.

A fiatal hősök számos példája aranyfonálként szövi át a szentírásokat. Habár hosszú idővel ezelőtt éltek, mégis követhetitek a példájukat, és azonosulhattok az életükkel. Nekik is voltak családi gondjaik; hamislelkű emberek közt éltek; „Góliátokkal” kellett megküzdeniük, de a bátorságuk, az engedelmeségük és a Jézus Krisztusba vetett hitük átsegítették őket a nehézségeiken – pont úgy, ahogyan titeket is segíthetnek.

Ábrahám

Ábrahám eltökéltsége, bátorsága és arra való hajlandósága, hogy felemelje szavát a gonoszság ellen, bámulatos volt – különösen annak fényében, hogy az apja bálványokat imádott. Fiatal férfiként olyan szilárdan állt ki az igazlelkűség mellett, hogy majdnem feláldozták a bálványoknak. (Lásd Ábrahám 1:2–7.)

Az egyiptomi József

Amikor 17 éves volt, a bátyjai eladták rabszolgának. Az Úr áldásával azonban József ebből a nehéz helyzetből is ki tudta hozni a legjobbat. Nem győzték le, mert soha nem adta fel. Folyamatos volt az Úrba vetett bizalma. József belső nagysága abban is megmutatkozott, amilyen nemmes módon megbocsátotta az ellene elkövetett igazságtalanságokat. (Lásd 1 Mózes 37; 45.)

Dávid

Tizenéves korában Dávid pásztor volt, és megküzdött egy medvével és egy oroszlánnal is az apja juhainak védelmében. Önbizalma nem a pásztori képességeiből fakadt, hanem a Mennyei Atyába vetett hitéből, ahogyan azt a Góliát elleni harca is megmutatta. (Lásd 1 Sámuel 17:32–54.)

Eszter

Eltökélte magát arra, hogy a saját életét is kockára teszi a népe megmentéséért. Esztert nem a gyönyörű kinézete, hanem a lelki tulajdonságai tették naggyá. (Lásd Eszter 4–5.)

Dániel

Annak ellenére engedelmeskedett az Úr egészségtörvényének, hogy mások körülötte nem így tettek. Imádkozott, bár a Mennyei Atyához intézett ima ellentétes volt a király

parancsával. Igazlelkűségének és a Lélek sugallatára való nyitottságának köszönhetően Dánielt az Úr megáldotta az álmok és látomások értelmezésének ajándékával. Akkor hatalmat és bölcsességet kapott a Mennyei Atyától, hogy a vész idején rendelkezésére állt a menny hatalma. (Lásd Dániel 1; 6.)

Nefi

Nefi hihetetlen példaként szolgált, amikor ezt mondta: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt” (1 Nefi 3:7). Elég bátor volt ahhoz, hogy megtegye, amit kértek tőle. Vajon kényelmes lakásban lakott? Nem. Sok éven át a vadonban élt. Vajon simán mentek a dolgai? Nem. A bátyjai gyakran haragudtak rá, néha pedig megpróbálták megölni. Mindezek ellenére azonban engedelmeskedett az Úr parancsolatainak.

A kétezer ifjú ammonita

Ezeket a fiatal férfiakat hithű szülők nevelték, és az anyáik szavaiba vetett

hitük áldást hozott nekik. Megtanultak pontosan figyelni és engedelmeskedni, és a csatáik során nem kételkedtek abban, hogy a Mennyei Atyjuk megóvjá őket. (Lásd Alma 56:45–48.)

Mormon

Amikor 15 éves volt, Mormont meglátogatta az Úr, mert a körülötte lévő emberek tisztátalansága ellenére is alázatos, tiszta és szeplőtlen volt. Hamarosan a hadsereg vezetőjévé tették. Később azzal bízták meg, hogy őrizze a szentírásokat. (Lásd Mormon 1–2.)

Joseph Smith

Amikor 14 éves volt, Joseph kutatta a szentírásokat és imádkozott, hogy megtudja, melyik egyházhoz csatlakozzon. Az Úr elhívta őt, hogy visszaállítsa az evangéliumot és Jézus Krisztus Egyházát. A sok akadály és nehézség ellenére Joseph az egész életét e megbízás teljesítésének szentelte. 17 éves korában ellátogatott

hozzá Moróni angyal, és megmutatta neki az aranylemezeket. Joseph Smith már fiatalon is erőteljes tanító, a körülötte lévők számára pedig nagyszerű példa volt. (Lásd Joseph Smith története 1.)

A ti időtök

Vajon leáldozott-e a bámulatos fiatal férfiak és nők kora? Nem! Moróni angyal azt mondta Joseph Smithnek, hogy Jóel próféciája nemsokára beteljesedik:

„[Én, az Úr] kiöntöm lelkemet minden testre, és profétálnak a ti fiaitok és lányaitok; véneitek álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak.

Sőt még a szolgákra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet” (Jóel 2:28–29; lásd Joseph Smith története 1:41). ■

A Németországban élt szerző, aki ifjúsági hitoktató volt, 2012-ben hunyt el.

„Amikor édesanyám beteg volt, akkor böjtöltünk és imádkoztunk érte, mégis meghalt. Hogyan törődhetek bele ebbe?”

Ez egy szomorú időszak az életedben. Teljesen rendjén van, hogy megnyugtató válaszokat szeretnél kapni számos kérdésre: „Miért nem maradt életben? Fogom-e újra látni? Mihez kezdjek nélküle?”

Jézus Krisztus evangéliuma vigaszt és válaszokat is ad. Az Úr megígérte, hogy „áldottak, akik gyászolnak, mert majd megvigasztaltatnak” (3 Nefi 12:4). Keresd a Szentlelket, mert Ő a Vigasztaló.

Ilyenkor azon tűnődsz, hogy vajon meghallgatásra találtak-e az imáid. Biztos lehetsz benne, hogy a Mennyei Atya mindig meghallja az imáinkat. A szentírások és az élő próféták egyaránt arról biztosítanak minket, hogy ez igaz. Rád is vonatkozik az, amit az Úr Joseph Smithnek mondott: „[I]máid és testvéreid imái feljutottak a füleimhez” (T&Sz 90:1). Emlékeznünk kell azonban arra, hogy Mennyei Atyánk egy örökkévaló szemléletmód birtokában ad választ az imáinkra (lásd Ésaías 55:8–9). Ezért van az, hogy a Szabadító példáját követve először áldásokat kérünk, majd pedig őszintén azt kérjük, hogy legyen meg az Atya akarata (lásd Lukács 22:42).

Habár ez egy nehéz megpróbáltatás, ez az időszak mégis növekedést hozhat számodra. Megtanulhatsz hinni Isten akaratában, még ha ez azt is jelenti, hogy édesanyád nem gyógyult meg. Természetesen azt akartad, hogy éljen. A halandó élet próbatétele azonban az, hogy mindig bízzunk Istenben – különösképpen akkor, amikor ez nehéz. Ha bíztok benne, „minden dolog összefog a javatokért” (T&Sz 90:24).

A halál a terv része

Mennyei Atyánk számunkra készített boldogságterve szerint az Őhozzá való visszatérésünk része a halál és a feltámadás, amelyek ebből a halandó állapotból halhatatlan állapotúvá változtatnak bennünket. Csupán azt a tényt kell elfogadnod, hogy a halál a terv része, és hinned kell, hogy egy nap ismét együtt lehetsz elhunyt édesanyáddal. Tudd, hogy édesanyád a lélekvilágban van, és vár rád.

David M., 18 éves, Kongói Demokratikus Köztársaság, Nyugat-Kasai tartomány

A lélekvilágban van

Az anyukámnál két évvel ezelőtt rákot diagnosztizáltak. Rossz volt nézni a fájdalmát, és azt kívántam, bárcsak tehetnék valamit. És habár mostanra jobban lett, azok nagyon nehéz idők voltak. Anyukád olyan helyen van, ahol nem érez fájdalmat és szenvedést. Nehéz, hogy most nem láthatod őt, de soha nem vagy egyedül. Anyukád mindig szeret téged, Mennyei Atyánk pedig mindig ott lesz, hogy felemeljen, amikor a padlón vagy. Soha nem leszel magadra hagyva. Jézus Krisztus elszenvetde a világ fájdalmát. Tudja, hogy mit érzel, és hogy min mész keresztül. Tedd azt, amit én is tettem a megpróbáltatásaim idején: járulj Őhozzá, és Ő könnyűvé teszi a terheidet.

Shiloh W., 18 éves, Mexikó, Chihuahua állam

A családokat újraegyesül majd
12 éves voltam, amikor meghalt az édesanyám. Akkoriban nem voltam az egyház tagja. Amikor beteg volt, sokat imádkoztam, hogy jobban legyen. Nagy hitem volt, és bíztam Istenben, azt remélve, hogy visszatér az egészsége. Sajnos nem épült fel. Tele voltam kérdésekkel, amiért ilyen fiatalon kellett meghalnia, és amiért tizenéves koromban kellett magamra hagynia. Mérges voltam, és eljutottam oda, hogy Isten létezésében is kételkedtem. Ma már, az egyház tagjaként, megértem a szabadítás tervét. Tudom, hogy vár rám, és hogy egy nap a családuk majd újraegyesül.

*Inaê L., 19 éves, Brazília,
Minas Gerais állam*

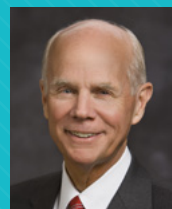
Tanulunk a megpróbáltatásokból
Az én anyukám három éve hunyt el. A kapcsolatod Mennyei Atyáddal és a Szabadítóval erősödni fog, ha feléjük fordulsz a szükség idején. Rá fogsz jönni, hogy bármilyen tragikus is ez a megpróbáltatás, egyúttal áldás is lehet. Imádkozz Mennyei Atyádhoz békességért és megnyugtató bizonyosságért. Bízz az Úr számodra készített tervében. Fogadd el, hogy a Mennyei Atya tudja, hogy merre tartunk, és mi kell ahhoz, hogy odaérjünk. Az Úr szeret téged. Azt akarja, hogy örömed legyen. A megpróbáltatásaink célja, hogy tanuljunk és erősödjünk általuk.

Megan B., 18 éves, Kanada, Ontario

Újra látni fogod őt

Anyukám 17 éves volt, amikor a nagymamám meghalt. A család he-
teken át börtölt és imádkozott érte a halála előtt. Kapott papsági áldást is. A legfőbb dolog, ami békességet adott anyukámnak, az volt, hogy tudta: a következő életben újra látni fogja az édesanyját. Anyukámnak az a célja, hogy olyan életet éljen, amely által kiérdemli ezt az áldást. Szomorú vagyok, amiért nem ismerhettem a nagymamámat ebben az életben, de már várom azt az időt, amikor végre találkozunk majd.

Cari R., 15 éves, USA, Utah

MEGTETTÉL MINDEN TŐLED TELHETŐT

„A betegek
gyógyulásáról

[az Úr] világosan szolt: »Továbbá
lészen, hogy akinek van belém
vetett hite a gyógyuláshoz, és *nincs
halálra szánva*, az meggyógyul»
(T&Sz 42:48; kiemelés hozzáadva).
Túl gyakran átsiklunk azon a fontos
mondatrészen, hogy »és nincs
halálra szánva«... [N]e keseredjete-
k el, ha egy szeretettek állapota a
buzgó imáitok és a papsági áldások
ellenére sem javul, vagy ha eltávozik
az élők sorából. Vigasztaljon titeket
az a tudat, hogy minden tőletek
telhetőt megtettetek. [...] Az imád-
kozás, börtölés és hit élményei talán
inkább a *mi* javunkra voltak...»

Lance B. Wickman elder, 1994 és 2010 között
a Hetvenek tagja: *De ha nem tenné is... Liahóna*,
2002. nov. 30-31.

KÖVETKEZŐ KÉRDÉS

„Egyesek azt mondják,
legyenek olyan barát-
aim is, akik nem oszt-
ják az értékrendemet,
hogy a sajátom
ezáltal is erősödjön.
Igazuk van?”

Válaszokat és – ha szeretnétek – nagy felbontású
fényképeket 2015. november 15-ig küldhetitek be
a liahona.lds.org oldalon, vagy e-mailben a liahona@ldschurch.org
e-mail címre, vagy postán
(a levelezési cím a 3. oldalon található).

Az e-mail üzenetekben vagy leveletekben kérjük,
mellékeljétek az alábbi információkat és engedélyt:
(1) teljes nevetek, (2) születési dátumotok, (3) egyház-
községetek vagy gyülekezetek neve, (4) cöveketek
vagy kerületetek neve, (5) írásos engedélyetek, illetve
ha 18 éven aluliak vagytok, akkor születek írásos
engedélye (ez lehet e-mail is), mely szerint közzé
tehetjük a válaszokat, illetve a fényképeket.

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem,
illetve érthetőség szempontjából.

A győztes döntés

*Végre itt volt a lehetőség, hogy a győztes csapatban játsszon –
hogyan is mondhatott volna nemet?*

Írta: Marissa Widdison

Egyházi folyóiratok

Igaz történet alapján, magyar feldolgozás

*„Emlékezzél meg a szombat napjáról, hogy szentnek tartsd meg azt”
(Móziás 13:16).*

Miranda berohant az ajtón, és magában hálás volt, hogy a házukban hűvösebb volt, mint odakint a nyári napon. Nemrég fejezték be az idény utolsó futballmérkőzését. Csupa izzadság volt és csalódott is, mert a csapata, a Tüzes Talpak veszített. Megint.

Anya jött be a szobába. Hozott egy üveg vizet és egy zacskóban néhány gerezd, a meccsről megmaradt narancsot. „Nagyszerűen játszottatok. Kapusnak lenni kemény feladat.”

Miranda *tényleg* jól játszott: sok lövést kivédett és a szokásosnál is erősebben rúgta ki a labdát. A többi lány a csapatából azonban soha nem focizott korábban, és ezen a napon véglegessé vált: az idény összes mérkőzését elvesztették.

„Csak tudod, annyira szeretnék egy olyan csapatban játszani,

amelyik néha nyer is.” Néhány könnycsepp gördült le Miranda arcán és a kékeszöld mezre hullott. Ahogy összeszorította a szemét, megcsörrent a telefon.

Anya felvette, majd egy pillanattal később ezt mondta: „Téged keresnek.”

„Szia! Miranda? Itt Zoli bácsi, az Eleven Expressz edzője. Figyeltem ma, ahogy játszottál. Nagyon jól ment.”

Miranda szíve egyre gyorsabban kezdett verni. Az Eleven Expressz a liga legjobb focicsapata volt!

„A csapatunk a jövő hónapban részt fog venni a területi bajnokságon. Olyan jól játszottál ma, hogy szeretném, ha velünk tartanál tartalék kapusként.”

Miranda szíve szinte kiugrott a helyéről. Végre esélyt kap, hogy egy győztes csapatban játsszon!

„Nagyon szívesen jönnék!” – felelte Miranda. Beszélgettek még pár percig a részletekről, majd letette a telefont és átszaladt a másik szobába, hogy beszéljen Anyának. Közösen elkezdtek beírni az edzések és a meccsek időpontjait a családi naptárba.

Anya kezében hirtelen megállt a toll a naptár egyik sora felett, és úgy maradt.

„Hoppá! Miranda, ezek a meccsek vasárnaponként vannak. Nézd csak meg.” Rámutatott a

A GYÖNYÖRŰSÉG NAPJA

A szentírások azt tanítják, hogy a szombat napja gyönyörűséges nap legyen (lásd Ésaías 58:13). Milyen vidám dolgokat tehetnek vasárnap? Milyen szépséges, találmányos módokon hódolhattok a Mennyei Atyának?

beosztásra, majd aggodalmas arckifejezéssel fordult Mirandához: „Mit gondolsz, mit tegyünk?”

Miranda szíve összeszorult, és a száját rágva gondolkodott a választási lehetőségeken. Ha megkéri, Anya valószínűleg megengedi, hogy játsszon. Viszont amikor arra gondolt, hogy vasárnap kellene játszania – és főleg, hogy ki kellene hagynia az istentiszteleteket –, összerándult a gyomra. Tudta, hogy a vasárnap arra való, hogy elmenjen istentiszteletre, és közelebb legyen a Mennyei Atyához. Ez nem igazán olyasmi, amit focizás közben is meg tudna tenni.

„Azt gondolom, vissza kellene hívnom, hogy mégsem játszhatok” – felelte végül Miranda. Nagyon igyekezett, hogy ne sírja el magát. Bár tudta, hogy ez a helyes döntés, mégis nehezebbre esett feladnia azt, amire olyan erősen vágyott.

„És azt tudod, hogy én mit gondolok? – kérdezte Anya, miközben erősen megölelte. – Azt gondolom, hogy nagyszerű gyerek vagy.”

Azon a vasárnapon, miközben Miranda az Elemiben ült, az általa meghozott jó döntésre gondolt. Zoli bácsi meglepődött, amikor Miranda felhívta azzal, hogy mégsem fog tudni vasárnaponként játszani. Megpróbálta meggyőzni, hogy gondolja meg magát, de Miranda kitartott a döntése mellett. Most, ahogy az elemis énekeket és leckéket hallgatta, Miranda elmosolyodott. A szívébe költözött békés érzés azt üzenté neki, hogy jó helyen van. Végül mégis csak győztes döntést hozott. ■

KÉRDÉSSAROK

Mit szeretsz a leginkább abban, hogy az egyház tagja vagy?

Szeretem, hogy az úrvacsora során vehetünk a kenyérből és a vízből Jézus Krisztusra emlékezve. A kenyér a testére emlékeztet bennünket, a víz pedig a vérére emlékeztet. Amikor veszünk az úrvacsorából, lehunyjuk a szemünket, és azokra a dolgokra gondolunk, amelyeket Jézus értünk tett.

Ava J., 9 éves, USA, Észak-Karolina

Szeretek Elemibe járni és énekelni az énekeket.

Hayden H., 5 éves, USA, Utah

Szívesen tanulok Jézus Krisztusról, és szeretek az Elemibe járni és barátkozni.

Catherine W., 7 éves, USA, Észak-Karolina

Én arról szeretek tanulni, hogy a családok örökké együtt lehetnek. (Renee)
Lehetnek barátaim, mindennap olvashatom a szentírásokat, és tanulhatok az evangéliumról. (Ralph)

Renee és Ralph E., 9 és 10 évesek, Fülöp-szigetek, Metro Manila megye

Nagyon szeretem, hogy sok új barátom lehet, és hogy a nem egyháztag barátaimmal is megismertethetem az evangéliumot. Hallgathatom az általános konferenciát, és a prófétát és az apostolokat, amikor beszélnek. A családi estek is tényleg nagyon jók, mert néha elmegyünk fagyizni. Az fincsi!

Savannah H., 12 éves, USA, Washington

Szeretem érezni a Szentlelket. Sokszor érzem, amikor hallgatom a beszédeket és a tanításokat. Akkor is érzem, amikor másoknak segítek.

Kaylee C., 7 éves, USA, Virginia

Nekem az a kedvencem, amikor egyszerre tanulunk és játszunk, és többet tudunk meg Jézus Krisztusról. Szeretek róla tanulni, mert Ő a Szabadítóm. (Liz)
Szívesen tanulok Jézusról, és tudom, hogy Jézus szeret minket. (Lalo)

Liz és Lalo S., 8 és 6 évesek, USA, Kalifornia

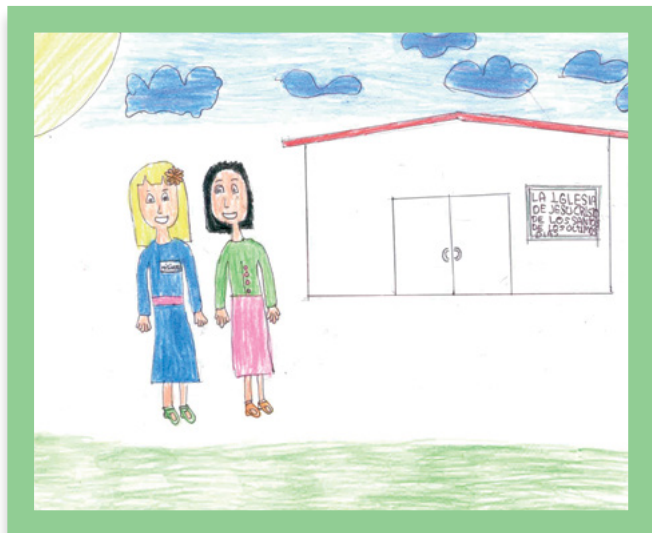
KÖVETKEZŐ KÉRDÉS:

„Amikor Anyu és Apu veszekednek, ideges és szomorú vagyok. Mit tehetek?”

Vannak esetleg ezzel kapcsolatos tanácsaitok? Küldjétek be a válaszokat és a fényképeket 2015. október 31-ig. A 3. oldalon megtaláljátok a címünket, de e-mailben is elküldhetitek a liahona@ldschurch.org címre. (A tárgysorba írjátok azt, hogy "Question Corner".) Ne felejtsetek el csatolni egy szülői engedélyt!

A válaszok célja nem az, hogy egyházi tanokat jelentsen ki, hanem hogy segítséget nyújtsanak és bemutassák mások nézőpontjait.

A MI OLDALUNK

Misszionárius nővérek. Készítette: Abril S., 9 éves, Mexikó

Egy argentin egyházközségben ugyanazon a napon kereszteltek meg négy fiút. A püspökük is ott áll velük a képen (középen).

KÖSZÖNÖM, ISTEN

Köszönöm, Isten, a fényt,
Mely beragyog nappalt s éjt.
Köszönöm, hogy sok fa él,
És hogy ezeknél megtörik a szél,
Köszönet még sok másért, mire
nincs szavam,
De azt legbelül azért tudom: az
életem Tőled van.
Jobban élhetem tán az életem –
Mégis szép az élet, amíg csak élek.

Nisha J., 10 éves, Palaui Köztársaság

A bátyám és az egyik barátunk is megkapta a missziós elhívását. Nyolc órát autóztunk a Németországi Freiberg templomba, hogy megkaphassák a templomi felruházásukat.

Öt napig maradtunk, hogy a családommal sok templomi munkát végezhessünk. Van ott egy templomszálló családoknak. Néhány másik gyerekkel együtt segítünk a kertésznek, és fagyit kaptunk tőle. Nagyon jól éreztük magunkat.

Már nagyon várom, hogy jövőre, amikor 12 éves leszek, kereszteléseket végezhessek a templomban.

Alicka S., 11 éves, Szlovákia

Péter, Kornélius és az angyal

Írta: Erin Sanderson

Miután Jézus feltámadt és visszatért a mennybe, Péter és a többi apostol sok helyen prédikált, de kizárólag a zsidóknak.

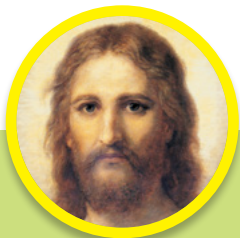
Kornélius (avagy Cornelius) a római hadsereg egyik tisztje volt. Hitt Istenben, de nem volt zsidó. Megjelent neki egy angyal, és arra utasította, hogy küldessen Péterért. Kornélius

elküldte az embereit, hogy találják meg Pétert, a Szentlélek pedig azt mondta Péternek, hogy tartson velük.

Kornélius házában Péter az ott összegyűlt emberek sokaságát tanította. Beszélt nekik Jézus Krisztus evangéliumáról, ők pedig érezték a Szentlelket, és érezték, hogy mindaz igaz. Amikor Péter barátai

megtudták, hogy olyanokat is tanított, akik nem tartoztak a zsidók közé, megdöbbentek. Péter azonban elmondta nekik, hogy megtudta: Jézus Krisztus evangéliuma mindenkinek szól. (Lásd Apostolok cselekedetei 10:1–48; 11:1–18.) ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

KÉSZÜLJ A MEGOSZTÁSRA!

Az a jó misszionáriussá válás egyik módja, ha megpróbáltok Jézushoz hasonlítani. Vágjátok ki a névtáblákat, és az üres helyekre írjatok olyan tulajdonságokat, amelyeket gyakorolni szeretnétek. Dolgozhatok például azon, hogy ti legyetek a „Kedves elder” vagy a „Hálás nővér”. Tegyétek a névtáblákat olyan helyre, ahol mindig eszetekbe jut róla a célotok.

elder

nővér

nővér

elder

ÖTLETEK A CSALÁDI BESZÉLGETÉSHEZ

Olvassátok el a Máté 28:19–20-at. Beszéljétek arról, hogyan oszthatjuk meg mindenkivel az evangéliumot. Gondoljatok ki olyan kérdéseket, amelyeket az ismerőseitek vagy szomszédjaitok tehetnének fel az evangéliumról. Kérdezz-felelek szerepjáték által gyakorolhatjátok a családtagjaitokkal az ilyen helyzeteket.

Ének: Válasszatok egy olyan éneket, amely a missziós munkáról szól, mint például a Hirdetjük igazságát című (*Gyermekek énekeskönyve*, 92–93.).

Szentírás: Máté 28:19–20

Kisfilm: Látogass el a Biblevideos.org oldalra, és nézd meg a Peter's Revelation to Take the Gospel to the Gentiles [Péter kinyilatkoztatása az evangélium elviteléről a nemzsidókhoz] című kisfilmet.

ÖTLETEK A SZENTÍRÁSOKHOZ

Jobban megérthetjük a szentírásokat, amikor megosztjuk az éppen tanultakat. Olvassatok el egy szentírásrészt a családokkal, és beszéljétek meg, hogy mit jelentenek az egyes bonyolult szavak vagy kifejezések, mit jelent számotokra az adott szentírás, és miként alkalmazhatjátok azt az életetekben.

TUDJ MEG TÖBBET!

Mielőtt Jézus elhívta tanítványának, Péter halász volt, és eredetileg Simonnak hívták. Jézus nevezte el Péternek. A név jelentése „kő” vagy „szikla”. Miután Jézus eltávozott a földről, Péter volt a fő apostol, és ő vezette az egyházat. Ő viselte a papsági kulcsokat, vagyis a felhatalmazást.

*Már elmúlt éjfél, de
Tomi tudta, hogy itt az
idő beszélgetni.*

Közel a segítség

Írta: Kimberly Reid

Igaz történet alapján

„Ó, hallgatnom kell mindig szelíd hangjára! Mert Ő majd segít mindennap, hogy a jót válasszam” (Gyermekek énekeskönyve, 56).

Tomi éberén feküdt a sötétben, megpróbálva visszatartani a könnyeit. Már imádkozott segítségért, de úgy érezte, mintha egy nagy fekete felhő takarta volna el előle a Lelket.

„Mi lesz, ha soha nem tudom elfelejteni azt a szörnyű tévéműsort?” – gondolta kétségbeesetten.

Néhány nappal korábban hamarabb végzett a házi feladatával, és bekapcsolta a tévét. De arra

egyáltalán nem számított, hogy olyat fog látni a képernyőn. Tomi úgy megdöbbsent, hogy elfelejtette elég gyorsan kikapcsolni a készüléket.

Véletlen volt. Esze ágában sem volt olyan műsort nézni, de most már nem tudta elfelejteni. Néha hirtelen eszébe jutott az iskolában, a vacsoránál – de még istentisztelet közben is. Olyankor nagyon örült, hogy Anya és Apa nem gondolatolvasók. Tomit arra tanították a szülei, hogy ne nézegessen olyan képeket, ahol nincs ruha az embereken. Azt is tudta, hogy szeretnék, ha elkerülné az erőszakos műsorokat, filmeket és számítógépes játékokat.

„Most már tudom, hogy miért” – motyogta Tomi.

Kimászott az ágyból és megint térdre ereszkedett. Mit tegyen?

„Mennyei Atyám – suttogta Tomi. – Kérlek, segíts, hogy ne gondoljak többet arra, amit láttam.” Letörölte a szeme sarkában összegyűlt könnyeket, és figyelt. A szíve gyorsabban vert. Mintha a Szentlélek készítését érezte volna, de nem az a válasz érkezett, amit várt.

El kell mondania a szüleinek.

„Miért?” Tomi eltöprengett. Úgy érezné magát, mint egy kisbaba, ha átmenne a szülei szobájába az éjszaka közepén. És még *mondja is el* nekik? Megint elszégyellte magát, és a rosszullet kerülgette.

Azután egy nagyon világos gondolat ötlött az eszébe: a Mennyei

Atya azt akarja, hogy ő boldog legyen. A Mennyei Atya azt akarja, hogy ő ismét érezhesse a Lelket, hogy jó dolgokra gondoljon, és hogy őszinte legyen a családjával. Főként pedig azt akarja, hogy Tomiból érdemes áronipapságviselő legyen, amikor pár hónap múlva betölti a tizenkettőt. Tomi rájött, hogy ha megtartja magának a látottakat, és eltitkolja, akkor ettől boldogtalan marad.

Tudta, hogy segítségre van szüksége – a Szentlélek pedig épp most mondta el neki, hogy hol talál segítséget.

Tomi ránézett az ágya melletti órára. A kijelzőn világító számok szerint már majdnem hajnali 1:00 óra volt. Felállt, és a sötét előszobában keresztül a szülei szobájához ment. Idegesen nyelt egyet és bekopogott.

„Anya? Apa?”

„Tomi, te vagy az?” – kérdezte Anya álmos hangon.

„Valami baj van?” – kérdezte Apa is.

„Ühüm – felelte Tomi. – Beszélhetünk? Kaphatnék esetleg egy áldást is?”

Apa felkapcsolta a lámpát az éjjeli szekrényen és behívta Tomit. Tomi napok óta most először érzett melegséget, reményt és világosságot. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

Jaj, ne! Most mi lesz?

Bárhol megtörténhet: otthon, a suliban vagy egy barátod házában. Hirtelen valami olyat látsz – a tévében, egy telefonon, egy táblagépen, egy számítógépen, egy könyvben vagy újságban –, amiről *tudod*, hogy nem jó. Akkor *innentől* mit tehetsz, hogy jobban érezd magad?

Ne csak üldögélj! Nézz vagy olvass valami jót. Menj és csinálj valamit. Végezz egy jó cselekedetet. Menj, csatlakozz a családtagjaidhoz vagy a barátaidhoz.

Ne feledd, hogy ki vagy! Nem lettél rossz attól, amit láttál. Isten gyermeke vagy, Ő szeret téged, és azt akarja, hogy biztonságban és boldogan élj.

Hagyd ott! Kapcsold ki. Tedd le. Tekints rá úgy, mintha agyméreg lenne – merthogy az is.

Mondd el apukádnak és anyukádnak. A szüleid ismernek téged a legjobban, és azt akarják, hogy biztonságban és boldogan élj. Ne szégyelld magad! Ami veled történt, az szinte mindenkiel megesik néha.

Beszélg még róla! Segíthet neked, ha mindig elmondod a szüleidnek, amikor kényelmetlenül érzed magad valami olyasmi miatt, amit aznap láttál. Ők segíthetnek neked megtervezni, hogy hogyan óvd meg magad a helytelen dolgok látványától. Ha csapdában érzed magad, aggódsz, vagy úgy érzed, mintha megint valami helytelen dolgot szeretnél látni, ezt is mindeképpen mondd el nekik.

Engedd el! Képzeld el, mintha eleresztenél egy lufit, és néznéd, ahogy elszáll. Próbálj meg lazítani, és hagyd, hogy elillanjon a fejedből az, amit láttál. Most pedig képzeld magad elé a templomot, a családot, vagy bármi mást, amit jól esik nézni.

Kristóf és a tökmagok

Írta: Ray Goldrup

Igaz történet alapján

Kristóf az édesapjának segített ültetni a kertben. Szerette volna, ha a bátyja, Erik is velük lehet. Erik azonban egy távoli misszióban szolgált.

– Soha nem leszek olyan nagy, mint Erik – mondta Kristóf. – Hogyan is tudnék misszióba menni úgy, mint ő?

– Ne aggódj! – mondta Apa. – Te is fel fogsz nőni.

Apa adott Kristófnak néhány sütőtökmagot. Ezután segített neki elültetni azokat.

– Ezekből a kis magokból lesznek azok a nagy tökök? – kérdezte Kristóf.

– Igen, de csak ha gondoskodsztóluk – válaszolta Apa.

Kristóf mindennap kiment megnézni a kertet. Megöntözte a magokat, amelyek aztán hamar kicsíráztak. A levelek egyre nagyobbra nőttek. Kristóf óvatosan kihúzta a gazokat.

Őszre a kis tökpalántákból nagy növények lettek. A növényeken pedig óriási narancssárga sütőtökök nőttek.

Kristóf kivitte magával Apát is, hogy megmutassa neki. – Jól gondoskodtál a növényeidről! – mondta Apa.

– Igen! És magamról is gondoskodni fogok, hogy én is nagyra tudjak nőni! – felelte fülig érő mosollyal Kristóf. – És amikor nagy leszek, én is elmegyek misszióba, ahogy Erik. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

Kristóf kertje

Hány sütőtököt nevelt Kristóf?
Megtalálod a többi elrejtett tárgyat is? ■

Egyedi lelkek

Könnyedén és lendületesen ♩ = 96–104

Szöveg: Jan Pinborough
Zene: Michael F. Moody

mf

1. Mil - li - ó gyer - mek él ma Köz -
ve - sebb le - szek én, Min -

tünk vi - lág - szer - te - Mind e - gye - di, kü - lön - le - ges, Mind
dig en - ge - del - mes. Szó - val és tet - tel mu - ta - tom, Hogy

lassabban *a tempo*

Is - ten gyer - me - ke. Mi, e - gye - di lel - kek, Pá - rat - lan hit - tel, Mi,
Jé - zust sze - re - tem. Én, e - gye - di lé - lek, Pá - rat - lan hit - tel, Én,

e - gye - di lel - kek, Ál - dott e - rő - vel Vi - lá - gos - sá - gá - ban já - runk -
e - gye - di lé - lek, Ál - dott e - rő - vel Vi - lá - gos - sá - gá - ban já - rok -

1.
(taps) Ben - ne bíz - ván, A - zok le - szünk, a - mi - nek A - tyánk szán! 2. Ked -
Ben - ne bíz - ván, Az

2.
le - szek én, a - mi - nek A - tyánk szán en - gem! Az le - szek én, a - mi - nek A - tyánk szán! .

lassabban *rit.*

Írta: Henry B. Eyring
elnök

első tanácsos az Első
Elnökségben

ÚT A BIZTONSÁGBA

Az egyik módja annak, hogy tudhassuk, ha egy figyelmeztetés az Úrtól ered, hogy igénybe lett véve a tanúk – a felhatalmazott tanúk – törvénye.

Úgy tűnik, hogy vég nélküli a Szabadító azon vágya, hogy biztonságba vezessen bennünket. Abban pedig, ahogyan megmutatja nekünk az ösvényt, állandóság van. Többféle módon is hív, hogy az eljusson azokhoz, akik hajlandók elfogadni. E módok között mindig szerepel az, hogy a prófétái szája által is üzen, amikor csak az emberek jogosultak arra, hogy Isten prófétái közöttük legyenek. Azok a felhatalmazott szolgák mindig feladatuk kapják az emberek figyelmeztetését és a biztonsághoz vezető út irányába történő eligazítását.

Amikor 1838 őszén az USA Missour-i államának északi részén magasra csaptak az indulatok, Joseph Smith próféta arra szólította fel a szenteket, hogy védelem céljából Far Westben gyűljenek össze. Ekkor sokan elszigetelt tanyákon vagy elszórt településeken tartózkodtak. Kifejezetten ilyen tanácsot adott Jacob Haunnak, a Haun's Mill nevű apró település alapítójának is. Egy akkori feljegyzésben többek között ez olvasható: „Joseph

testvér üzenetet küldött Haunnal, a malom tulajdonosával, tájékoztatandó az ott élő fivéreket, hogy induljanak el és jöjjenek Far Westbe, ám Haun úr nem kézbesítette az üzenetet” (Philo Dibble, in “Early Scenes in Church History,” in *Four Faith Promoting Classics* [1968], 90). Később Joseph próféta ezt jegyezte fel a történetírásában: „Mind a mai napig Isten megadta nekem a bölcsességet, hogy megmentssem azokat az embereket, akik hallgattak a tanácsra. Soha senkit nem öltek meg, aki [megfogadta] a tanácsomat” (*History of the Church*, 5:137). Azután a Próféta feljegyezte azt a szomorú igazságot is, hogy Haun's Millnél megmenthető lettek volna az ártatlan életek, ha megfogadták és követték volna a tanácsát.

A mi időnkben is kaptunk figyelmeztető tanácsot arra vonatkozóan,

hogy merre találhatunk biztonságot a bűnnel és a bánattal szemben. E figyelmeztetések felismerésének egyik kulcsa, hogy ismétlődően hangoznak el. Példának okáért, ezen általános konferenciák során többször is hallhattátok, amikor a prófétánk azt mondta, hogy egy korábbi prófétától fog idézni, és ezáltal ő már a második vagy akár a harmadik tanú lesz. [...] Pál apostol ezt írta: „Két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden dolog” (2 Korinthusbeliek 13:1). Az egyik módja annak, hogy tudhassuk, ha a figyelmeztetés az Úrtól ered, hogy igénybe lett véve a tanúk – a felhatalmazott tanúk – törvénye. Amikor a próféták szavai ismétlődőnek tűnnek, az meg kellene hogy ragadja a figyelmünket, és meg kellene hogy töltsé szívünket hálával azért, hogy ilyen áldott korban élhetünk. [...]

Mennyei Atyánk szeret bennünket. Elküldte az Ő Egyszülött Fiát, hogy a Szabadítónk legyen. Tudta, hogy a halandóságban súlyos veszélyben leszünk, melyek közül a legsúlyosabbak ama szörnyű ellenség kísértéseiből adódnak. Ez az egyik oka annak, hogy a Szabadító papsági kulcsokat adott. Ezáltal azok, akiknek van fülük a hallásra és hitük az engedelmességre, eljuthatnak a biztonságos helyekre. ■

“Finding Safety in Counsel,” Liahona, July 1997, 23–25. Részlet.

MEGLÁTÁSOK

Milyen gyakran szölünk gyengéd szavakat egymáshoz?

„Megvizsgálhatjuk magunkat pár kérdés feltevésével. [...] 1. Mikor fordult elő legutóbb, hogy őszintén megdicsértem a társamat, akár négy szemközt, akár gyermekeink jelenlétében? 2. Mikor történt utoljára, hogy imámban köszönetet mondtam érte, kifejezésre juttattam iránta érzett szeretetemet, vagy buzgón könyörögtem érte? 3. Mikor volt legutóbb, hogy megálltam, hogy olyasmit mondjak, amiről tudtam, hogy bántó lehet? 4. Mikor esett meg utoljára, hogy alázatosan bocsánatot kértem – még hozzá anélkül, hogy hozzátettem volna: »de ha te ezt vagy azt tetted (vagy nem tetted) volna«? 5. Mikor fordult elő legutóbb, hogy a boldogságot választottam ahelyett, hogy ragaszkodtam volna a saját »igazamhoz«?”

Linda K. Burton, a Segítőegylet általános elnöke: Együtt felemeltetünk. *Liahóna*, 2015. máj. 31.

Témakörök ebben a számban

FIATAL FELNŐTTEKNEK

IGAZ SZÁNDÉKKAL élni

Döntéseitek „miértjeinek” megértése segíteni fog abban, hogy helyes okból cselekedjetez helyesen. Tanuljatok meg tudatos életet élni!

44

FIATALOKNAK

62

BÁMULATOS FIATALOK A SZENTÍRÁSOKBAN

A szentírásokban szereplő fiatalok csatái másmilyenek voltak, mint a ti csatáitok, de mégis követhetitek a bátorság, hit és engedelmesség terén tanúsított példájukat, amikor a saját kihívásaitokkal néztek szembe.

GYERMEKEKNEK

Közel a segítség

Tomi nem tudta kiverni a fejéből, amit a tévében látott, ezért a Mennyei Atyához imádkozott, hogy megtudja, mit tegyen.

72